

Cervantes

Revistă internațională de cultură

Anul II ♦ Numărul 9 ♦ Mai - Iunie 2013

**Personalitatea
lunii**

Laurențiu Ioan Ploscaru

*elevul matematician
genial*

pag. 35

George Terziu

Luna copiilor și infantilismul intelectual

Infantilismul (din lat. infantilis – de copil, copilăresc) la adulți se manifestă prin prezența caracteristicilor psihice specifice vârstei copilăriei. Spre exemplu, instabilitatea emoțională, imaturitatea în judecată și în comportament, toane, capricii etc. Este o copilărie prelungită, pe care persoana nu vrea să o părăsească. La nivel personal, aceasta înseamnă, în general, refuzul, incapacitatea de a fi subiect, în sensul literal al cuvântului, în propria ta viață. O astfel de persoană evită orice fel de autonomie – în luarea deciziilor, în implementarea lor, în asumarea responsabilității deciziilor, astfel încât de multe ori tinde să se alăture sistemelor (companie, sectă, familie etc.) în care alții gândesc în locul său, unde responsabilitatea nu este clară. Sau dimpotrivă, se îndepărtează de contextele care oferă oportunități de socializare. Istoria de viață a unor astfel de persoane reprezintă un munte de probleme. Ce are a face asta cu lumea culturală? Are. Nu degeaba Caragiale intuia prin scrierile lui infantilismul intelectualilor din perioada sa. Cel puțin două dintre personajele istorice culturale, J.J. Rousseau și P.B. Shelley, suferau de boala cu pricina. Infantilismul intelectualului constituie una din sursele principale ale radicalismelor ideologice din ultimele veacuri, capabile a genera doctrine și practici social-politice monstruoase. (Nicolae Manolescu – Copiii teribili). Copilărescă este, în acest sens și gândirea poetului englez P.B. Shelley. Acesta a susținut că numai imaginația poetică poate transforma lumea. Cel puțin în această privință, autorul

Republicii gândea corect când îi alunga pe poeți din cetate: probabilitatea ca poezii să sufere de infantilism și să încerce a-i convinge pe cetățeni că fanteziile lor sunt demne de stimă, posibilitatea ca lumea să arate ca în mintea lui Rousseau și Shelley era atât de mare, încât riscul se cuvenea eliminat cu orice preț. Ar fi mai reținut în a considera că sunt un bun arbitru al acestei situații (prezente, trecute și viitoare). Apar poeți și poetese care de dimineața și până seara se joacă cu clișee alcătuiind mormane de cavouri sentimentale. Cuvinte, cuvinte, sentimente, sentimente. Se scot vo-

lume pe bandă rulantă. Cine își mai aduce aminte că primul volum al lui Nichita Stănescu era cât... o plachetă de subțire. Și că următorul volum a apărut peste... 8 ani! Dar, Nichita a avut de fiecare dată ceva de spus. Și ne spune și astăzi.

Cât de actual este Eminescu :

E ușor a scrie versuri

Când nimic nu ai a spune

Înșirând cuvinte goale

Ce din coadă or să sune.

Și mai adaug un text din Biblie: Apostolul Pavel: “La inimă fiți copii, dar la minte oameni mari!”

E o mare deosebire între infantilismul copiilor și cel al oamenilor mari. În cazul de față a celor care se joacă de-a literatura. Sau de-a cultura, în general.

Daniel Dăian

Un loc de dat cu fruntea

Dacă ar fi să o luăm direct cu începutul oamenilor, am ajunge la desenele rupestre de la Altamira. Arta veritabilă a omului preistoric aruncată din vârful degetelor într-un perete de peșteră. Noi suntem cei care îi spunem acum artă. Atunci era puțin mai multă moarte la fiecare două minute decât este astăzi printre artiști. Oamenii ăia au desenat muritul din fiecare zi, foamea din fiecare clipă și sensul unei culori într-o singură imagine. Deci, două constante într-un singur loc. Fără risipă de gânduri fără invidie între cuvinte. Doar viață.

Însă, nicio eră nu se aseamănă cu cealaltă. Lumescul a evoluat cam în egală măsură cu înălțimile sau culorile mediului ambiant. Astăzi nu se mai lovește cu bâta din motive de supraviețuire, ci cu litera din motive despre care nu știe nimeni. Nici măcar suprafața pietrelor. Dar eu nu scriu aici, acum, despre etimologicul pietrei aruncate la suprafața unui limpede propriu-zis. Eu caut să înțeleg motivul pentru care există această bătaie acerbă pentru vedetism în artă. Acest război între posesorii de cuvinte. Realitatea aparține fiecărui mânăitor de literă. Iar cuvintele sunt în egală măsură pentru toți. Poezia naivă, spre exemplu, acceptată axiologic ca și în cazul picturii naive, care, de altfel, a corespondat perfect cu mediul artistic devenind un brand consacrat. Fără nimic depreciativ la adresa ei, poezia naivă, a plecat din necesarul popular al unei națiuni de a exprima trăirea. Era oricum un soi metalic de remorcă ideologică în acele vremuri controlate până la sânge. A fost bunăoară un alt produs al poporului în care se încerca devalorizarea principiilor autentice manifestate până atunci și uniformizarea poeziei în josul literaturii. Însă nu trebuie să divăgăm într-un zid. Poezia, sub orice titulatură, nu poate fi etichetată. Are sau nu are valoare, indiferent de statutul în plan social al poetului în cauză.

Nu există nici profesioniști, nici amatori în poezie. Nici licențiați în poezie, nici instituții care să acorde aceste titluri. Există doar poezia. Însă, de curând au apărut două specii de mânăitori în ale cuvintelor. Naivii veritabili și vedetele de mâna a doua.

Cei dintâi enumerați nu se pot încadra în nicio scală valorică dar, își sunt atot-suficienți.

Au liniarul orizontului la îndemână și nu pierd din vedere înaintele urmat de toate cuvintele necesare acestui demers. Sunt constanți în acțiunile lor scriitoricești. Vedetele de mâna a doua chiar și a treia. Ei bine aici avem de povestit dar nu pe parcursul unui roman de 300 de pagini, ci în câteva fraze bine enunțate. Sunt pe jumătate oameni, pe jumătate puncte de suspensie. Într-un fel le admir curajul exorbitant de a se arunca cu înaintele direct într-un ocean de bolovani. Trebuie să ai orbirea exemplară pentru a te contra până la sângele tău cu un jurnal bestiaric complet. Este foarte greu să pui față în față un scriitor cu o educație universitară, cu unul care a reușit să-și cumpere bacalaureatul după a treia și ultima încercare dintr-un total de peste zece ani de probe. Bine, asta era acum aproape douzeci și ceva de ani. Astăzi, inclusiv garoafele termină o universitate. În fine... Necesarul de vedetism a apărut cel puțin în ultimii zece ani, ca o nevoie de a te ridica din treapta ta folosită de toată lumea spre un ideal aplaudativ.

Facebook-ul a promis asta acestor devoratori de ei însuși. Poeziari de toate rasele, culorile și vârstele au început să scrie milioane de kilometri despre fluturi, despre flori căzătoare, înfloriri de păsări și restul tuturor macilor de pe suprafața ținutului românesc au fost defilați până la nesuportare. Apoi, au început aprecierile, adolatriile și ridicările în slava alb virtualicească, până când poeziarilor s-au dezvățat să mai audă cu propriile lor urechi realitatea adevărată. S-au auto-intitulat poeți. Mulțumesc cerului că doar ei între ei se titularizează cu diplome nesemnate suficient. E bine. Pentru că mai sunt câțiva inși care toată viața lor au încercat să îmblânzească cuvintele. Unii au eșuat ca niște recifuri. Alții au învins cuvântul până la ultima literă. Dar asta este o cu totul altă poveste, din cu totul altfel de oameni...

Ars longa, vita brevis.

Florica Iacob

Literatura românească pentru copii și tineret

Literatura pentru copii și tineret este un gen literar care se adresează celor aflați la anii copilăriei sau ai adolescenței. Este un gen literar care s-a născut în secolul al XIX-lea și a cunoscut o extindere abia în secolul al XX-lea. Editorii au încercat să împartă literatura pentru copii în subdiviziuni corespunzătoare pentru diferite vârste. În Statele Unite, aceste subdiviziuni au fost marcate ca lucrări pentru pre-cititori, cititori timpurii, cărți divizate pe capitole și tineri adulți. Acestea sunt estimativ echivalente grupelor de vârstă cuprinse între 0-5, 5-7, 7-11 ani (câteodată subdivizate în alte 2 grupe, cea cuprinsă între 7-9 ani și pre-adolescenții), și cărți pentru adolescenți. Totuși, criteriile pentru care sunt astfel divizate sunt la fel de vagi și problematice ca și criteriile pentru definirea cărților pentru copii, în aspectul lor general. Din punct de vedere istoric, primele scrieri adresate tinerilor, precum cele ale lui Charles Perrault, aveau ca public-țintă, în același timp, adulții. Prima carte destinată în mod explicit unui copil a fost „Aventurile lui Telemac” (1699), de Fenelon. O dată cu afirmarea lui Jeanne-Marie Leprince de Beaumont, au apărut primele povești scrise special pentru copii. În aceeași perioadă, cititorii tineri își „însușeau” personaje celebre, precum Gulliver, Robinson Crusoe sau Don Quijote.

În sec. al XIX-lea au apărut *librării educative*; adică editorii. Louis Hachette, inițial specializat în manuale școlare, a lansat edițiile de loisir, începând din anul 1850, iar dezvoltarea remarcabilă a rețelelor de transporturi pentru călători i-a dat ideea de a amplasa chioșcuri în gări, unde a vândut, începând din 1853, șapte colecții destinate celor plecați în voiaj. Dintre acestea, una a rezistat trecerii anilor, și datorită unor autori ca Zenaide Fleuriot sau contesa de Segur. Colecția denumită ulterior „Biblioteca roz” (cărțile aveau copertile roz) s-a reinnoit permanent și, drept urmare, continuă și astăzi să aibă succes.

Un mare pas înainte l-a făcut în 1843 Jules Hetzel, care a publicat „Noua revistă a copiilor”. A revenit

în anul următor cu „Revista pentru educație și recreere”, destinată lecturii în familie. Ambițiosul proiect urmărea să stimuleze colaborarea savanților cu scriitorii și cu ilustratorii, în scopul reconcilierii științei cu ficțiunea și pentru a pune imaginația în slujba pedagogiei. Poziție greu de susținut și de menținut în cadrul unui climat pozitivist, dar grație întâlnirii cu marele Jules Verne, Hetzel a reușit să impună un nou gen.

În anul 1964, scriind despre Jules Vernes și literatura pentru copii, George Călinescu făcea o precizare, prin care sublinia un adevăr psihologic fundamental: copilăria ca stare sufletească este o permanență a vieții noastre: „*Ca să fie opere de artă, scrierile pentru copii și tineri trebuie să intereseze și pe oamenii maturi și instruiți. Copilăria nu dispare niciodată din noi, ea constituie izvorul permanent din care decurg toate meandrele vieții noastre.*”

Caracteristici, genuri și specii predilecte ale literaturii pentru copii

Literatura pentru copii începe cu literatura populară, cu basmul și cu poveștile - cele mai îndrăgite specii literare din literatura pentru copii - continuă cu legenda, snoava, apoi cu creațiile lirice, populare și culte, cu povestiri și romane cu tematică dintre cele mai variate. În ultimul timp, copiii dovedesc un interes deosebit pentru literatura științifico-fantastică, care cuprinde scrieri ce prospectează viitorul, bazându-se pe cuceririle științifico-tehnice contemporane. Acest gen de literatură are o valoare etică, prezentând aspectele vieții în complexitatea ei, oferă modele de viață sau, dimpotrivă, exemple negative pe care micii cititori trebuie să le ocolească. „*Oricât de simple și ușoare ar părea aceste povești, ele, nasc, fără îndoială, între copii dorința de a fi asemănători cu cei buni, care ajung fericiți, în același timp se naște în sufletul lor teama față de nenorocirile ce li s-ar putea întâmpla dacă i-ar urma pe cei răi*” (Charles Perrault)

GENURI LITERARE - LITERATURA PENTRU COPII

Poveștile aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, în general, la formarea personalității copiilor.

Caracterul ei aparține reiese din specificul recepției la vârsta preșcolară și școlară mică, conform factorilor:

- gradul mai redus al dezvoltării psihice (gândire, limbaj, emoții și sentimente estetice),
- sfera de interese, trebuințele și preocupările centrate în jurul jocului, al lipsei de griji, al permanenței interogării asupra lumii,
- posibilitățile reduse de identificare a mesajului artistic – copiii trebuie inițiați.

Funcția artistică a operelor pentru copii are 3 coordonate principale (I. Pascadi – *Niveluri estetice*):

1. *coordonata cognitivă sau informativă* – opera ce comunică informații transmise printr-un cod și organizate într-un mesaj artistic.

2. *estetică* – valorificare a virtuților estetice ale limbajului. Pe lângă cele 4 categorii estetice fundamentale (frumosul, uratul, comicul, tragicul) există subcategoria specifică literaturii pt copii – grațiosul, duiosul, miniaturalul),

3. *formativă* – mesajul artistic al operei, în varietatea semnificațiilor sale receptate de către copii, semnificații la care se ajunge prin ieșirea din planul abstract al textului literar și analogia dintre tema și motivele operei și viață, adăugându-se situații din existența cotidiană a copilului. Ele vor contribui la educarea acestora conform unor virtuți morale alese.

Literatura pentru copii include genuri și specii literare identice celor din literatura națională în general, dar prin conținutul tematic investighează universul propriu de cunoștințe al copilului, năzuințele și aspirațiile lui legate de familie, copilărie. Evidențiind curajul oamenilor dintotdeauna, printr-o ingenioasă transfigurare artistică, operele țin seama de faptul că în primul rând „copilul se naște curios de lume și nerăbdător de a se orienta în ea, și numai literatura care îi satisface această pornire îl încântă. Ca să fie o operă de artă, scrierile pentru copii și tineri trebuie să-i încante și să-i intereseze și pe oamenii maturi, întrucât „a ieși din lectură cu stimă sporită pentru om e secretul marii literaturi pentru copii și tineret.” (G.

Călinescu).

Particularități ale textelor aparținând literaturii pentru copii:

- existența unor conflicte puternice la care participă personajele grupate în pozitive și negative provenite din lumea basmului. Personajele sunt simboluri ale binelui și răului chiar în povestiri și schițe, unde universul gazelor sau al viețuitoarelor mai mari sunt prezentate antropomorfizat (mai ales în fabule) va facilita o înțelegere a raporturilor umane și a normelor de conviețuire socială;

- prin intermediul literaturii pentru copii se va realiza o binevenită dedublare, când cititorul copil se va reunoaște în altul sau va refuza identificarea cu un model negativ. Înainte de a putea înțelege propriul său eu, în contact cu alte euri, copilul își află un alterego multiplicat în fiecare persoană cu care simpatizează sau antipatizează;

- ca atare, e foarte important să se exploateze textul sub toate posibilitățile sale, valorificându-se atât virtuțile cognitive și estetice, cât mai ales cele morale transmise de text, fie prin epicul dens, conflictul dus până la suspans, fie prin poezii simple;

- interferența genurilor e solicitată de potențiala receptivitate scăzută a micului cititor, interferență care va salva astfel textul de monotonie; la început, cititorul de vârstă școlară mică va fi atras de epic (întrucât există acțiune, cu momentele subiectului și personajele), dar treptat cititorul va deveni sensibil la expresivitatea limbajului poetic, identificând imaginile frumoase, figurile de stil;

- astfel el va înțelege restul descrierii și portretelor și se va iniția în receptarea „dramei” – sau a scenetelor de teatru; mai puțin prezentă în literatura pentru copii și în manuale, dramaturgia se accesibilizează doar în urma vizionării spectacolului la teatrul de păpuși.

Genuri și specii predilecte în literatura pentru copii, ca și în literatura națională, au un conținutul tematic ce se conturează în jurul marilor teme:

- o **universul copilăriei (familie, școală)**
- o **natura și viețuitoarele,**
- o **trecutul istoric,**
- o **personalități, modele, exemple.**

Luciana Moga

S-a născut pe data de 30 august 2001 în localitatea Aiud, județul Alba Iulia. În vârstă de 12 ani, urmează cursurile liceului Ovidiu Hulea. O elevă eminentă se evidențiază prin rezultate excelente la școală, fiind olimpică la română unde de altfel a luat locul II la faza județeană.

Deși e încă un copil, e pasionată de muzică, literatură, poezie, frumos și visează să urmeze cursuri de canto, în această direcție având și pasiunea de a compune cântece.

Rezultat al acestor calități de excepție este descoperită recent de poetul Baicu Sorin-Robert care îi publică în cartea sa de poezii pentru copii „Poezii pentru îngerași” două creații absolut fascinante: „E primăvară,” și „Dor de mama”. De altfel unul din visele ei e să colaboreze cu poetul care a descoperit-o pentru a se perfecționa și visează să publice cât mai multe poezii și, de ce nu, să scoată o carte.

E primăvară!

Se duc zăpezile, lucește soarele,
Saltă izvoarele curgând la vale.
Iarba și florile ne-aduc culorile,
Vuiesc pădurile, e sărbătoare!
Din iarbă florile își scot culorile
Și joacă vesele hora-n câmpie.
Fluturi cu miile sărută florile,
Roiesc albinele, e veselie!
Se-ntorc cocoarele, s-aprinde soarele,
Vin rândunelele la cuiburi iară.
Cântă izvoarele, s-aud mioarele,
Freamată luncile, e primăvară!

Dor de mama

Frigul de-afară
M-aduce în casă
Chipul tău de-odinioară
Pe umeri mi se lasă.

Aș vrea să fii cu mine acum
Să ne plimbăm un pic pe drum,
O vorbă dulce să-ți șoptesc
Să-ți spun... din suflet... te iubesc.

Dar parcă nu este așa,
Sunt singură și tare aș vrea,
Să îți șoptesc cât te îndrăgesc
Dar numai mie îmi vorbesc

Bate un vânt rece
Chipul tău prin față-mi trece,
Iar când bate un vânt cald
Mă prefac că ard... și cad...

Sunt doar cu mine însămi
Dar te simt aproape
Ești pe inima-mi de lacrimi
Lacrimi mici de dor purtate
Și în gând eu îți zâmbesc
Mamă dragă, te iubesc!

NĂSCUȚI PENTRU A FI EXTRAORDINARI CE FACE ROMÂNIA PENTRU COPIII SUPRADOTAȚI?

În România se nasc de două ori mai mulți copii supradotați față de media mondială, deși natalitatea este în continuă scădere, arată studii făcute de organizații de specialitate. Sunt copii care dacă sunt descoperiți la timp și dacă primesc tot ceea ce le este necesar să se dezvolte, o educație aleasă și condiții ca să învețe, să cunoască și să descopere, ar putea ajunge ca peste 10, 20 de ani să decidă soarta țării.

Este un drum lung însă, iar pe parcursul lui familia joacă un rol esențial. Foarte important este și rolul societății, întrucât deseori copiii supradotați sunt marginalizați pentru că sunt ...speciali. Astăzi explorăm universul copiilor noștri geniali și ne punem serios întrebarea „Ce facem pentru ei?”

Olimpicul de argint al Timișoarei

Are 18 ani și o mare pasiune pentru chimie. Atât de mare încât anul trecut, **Klaus Ludescher, elev al Colegiului Național C.D. Loga, din Timișoara** a fost premiat cu argint la

Olimpiada de Științe a Uniunii Europene.

Pentru a ajunge la această performanță, Klaus Ludescher muncește enorm.

La Olimpiada de Științe a Uniunii Europene, unde anul trecut a obținut medalia de argint, participă doar 22 de elevi.

Klaus Ludescher a obținut de-a lungul timpului numeroase premii la competiții interne și internaționale.

Absolvenții din școlile de top își aleg încă din clasa a noua universitatea unde să studieze în străinătate.

Cea mai bună școală din București este Colegiul de Informatică „Tudor Vianu”, unde rata de promovabilitate la examenul de bacalaureat de anul trecut a fost de 100%. Unul dintre absolvenți a obținut chiar nota 10.00.

În topul liceelor se află Colegiul Național

„Gheorghe Lazăr”, cu rata de promovabilitate de 97% și Colegiul Național „Sfântul Sava”, unde peste 90% dintre elevi au luat examenul de maturitate.

În București sunt, de altfel, zece școli de top, media promovabilității la bacalaureat fiind de 80%.

Majoritatea dintre absolvenții acestor unități de învățământ se gândesc încă din clasa a noua la ce universitate din străinătate să-și continue studiile.

Diana Catană, de 16 ani, din Constanța

Diana Catană, de 16 ani, din Constanța, se poate lăuda cu o performanță deosebită: a reușit separarea ADN-ului din celule. A obținut medalia de argint la concursul internațional de științe și a luat premiul trei, pe echipe, la un concurs de design spațial organizat de NASA.

„A fost o onoare să reprezint țara și oarecum a fost o fructificare a muncii mele de doi ani la aceste materii, fizică, chimie, biologie”, spune Diana Andreea Catană.

Se gândește să plece la studii în Franța, Anglia sau Germania. Concursul internațional a ajutat-o să vadă ce înseamnă viața peste hotare.

„A fost o experiență unică, deoarece am reușit să-mi fac prieteni peste hotare ceea ce este într-adevar foarte frumos și unic pentru că nu întotdeauna avem această ocazie”, a adăugat olimpica.

Victor Dădaci

Și **Victor Dădaci**, olimpic la informatică și elev la Colegiul „Mircea cel Bătrân” din Constanța, are planuri tot dincolo de hotare: „În viitorul apropiat aș vrea să plec din țară și spre exemplu la 20 de ani să lucrez în Anglia”.

142 de medalii la olimpiadele internaționale în perioada 2010 - 2012

An de an, țara noastră este pe podium la olimpiadele internaționale. În ultimii doi ani, 142 de elevi au reprezentat România în aproape

toate domeniile.

Olimpicii au obținut **155 de medalii** la chimie, matematică, limba română, limba engleză, economie și științe ale naturii.

În **Constanța** sunt 11 olimpici internaționali, majoritatea de la Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, unde se spune că este pepiniera de genii a județului. La **Cluj**, doi tineri au câștigat Olimpiada de Științe ale Naturii, în timp ce la olimpiadele internaționale de chimie, economie și matematică s-au impus trei elevi din **Iași**.

Majoritatea spun că vor să studieze la universități din străinătate, iar apoi să revină în țară.

De la 1 iulie

Burse de merit olimpic internațional între 400 și 800 de lei

Ordinul nr. 3181 din 13 februarie 2013 publicat pe edu.ro „aprobă noile cuantumuri ale bursei de merit olimpic internațional acordată elevilor premiați la olimpiadele școlare internaționale”.

Bursele de merit olimpic internațional se acordă elevilor care la olimpiadele școlare internaționale se situează pe unul dintre primele trei locuri, indiferent de disciplina de învățământ la care acestea au fost organizate. Aceste burse se acordă lunar, timp de 12 luni

Începând cu data de 1 februarie 2013, noile cuantumuri ale bursei de merit olimpic internațional sunt:

medalia de aur sau premiul I - 750 lei

medalia de argint sau premiul al II-lea - 563 lei

medalia de bronz sau premiul al III-lea - 375 lei

Începând cu data de 1 iulie 2013, noile cuantumuri ale bursei de merit olimpic internațional sunt:

medalia de aur sau premiul I - 800 lei

medalia de argint sau premiul al II-lea - 600 lei

medalia de bronz sau premiul al III-lea - 400 lei

Premii pentru distincții la olimpiadele din 2012

Ordinul nr. 3182 din 13 februarie 2013 prevede premiile acordate elevilor, profesorilor și unităților școlare care au primit distincții la olimpiadele și concursurile școlare internaționale - desfășurate în 2012.

premiul I: 4.310 lei

premiul II: 3.670 lei

premiul III: 2.860 lei

mențiuni: 2.480 lei

Sursa: Digi 24

Onești**Expoziție de pictură în scop caritabil**

Asociația Clubul “EXPRESIA IDEII” din Onești, România, a fost prezentă, joi, 16 mai 2013 la o expoziție de pictură în scop caritabil cu lucrări ale pictorilor oneșteni (Liviu Slabu, Eugen Aparascevei, Daniel Gorun, Violeta Chiriac, Gheorghe Dumitrașcu, Maria Ghiuș etc.) dedicată Zilei Internaționale a Copilului. Banii obținuți din vânzarea acestor lucrări plastice vor fi donați copiilor de la Centrul pentru copii cu dizabilități “Alexandra” din Onești. Gestul pictorilor oneșteni este cu atât mai merituos cu cât majoritatea se confruntă ei înșiși cu probleme financiare dată fiind situația economică actuală destul de precară prin care trece orașul.

La Biblioteca Municipală “Radu Rossetti” din Onești, care a găzduit evenimentul aflat la cea de-a doua ediție, au fost prezenți și mai mulți elevi pregătiți de profesoara și poeta Mariana Bendou, care este și Președinta acestei asociații oneștene. Elevii domniei sale au prezentat un frumos moment poetic alcătuit din versuri ale membrilor Clubului “EXPRESIA IDEII” (Mariana Dobrin,

Llelu Vălăreanu, Mariana Bendou, Dan Lucian Corb, Gheorghe Luchian, Elena Alexandra Amarii, Victor Burde etc).

“Dar din dar”, de la copii pentru copii, momentul a căpătat astfel o încărcătură emoțională deosebită pe care Adriana Toșa, reprezentanta Centrului “Alexandra” a ținut să o aprecieze în cuvântul său, având în vedere nevoile afective și complexe ale copiilor aflați în grija respectivului centru.

Festivalul de muzică ușoară pentru copii

La Casa de Cultură din Onești s-a desfășurat Festivalul Internațional de muzică ușoară pentru copii “Ti Amo”.

Luni, 20 mai 2013, s-a dat startul Festivalului “Ti Amo”, care s-a finalizat pe 26 mai. Este ediția a XVIII-a a acestui binecunoscut și apreciat festival; în urma selecției, lista participanților români a arătat în felul următor: 15 copii la categoria 8-10 ani, 12 la categoria 9-11

ani și 5 la categoria 12-14 ani. Au fost și copii care au dorit să-și dovedească calitățile vocale din București, Iași, Piatra Neamț, Cluj-Napoca, Brașov, Botoșani și Pitești. Dintre cei 32 de copii calificați, 8 sunt oneșteni. De asemenea, au fost 22 de concurenți din alte 15 țări, inclusiv din Japonia (o noutate în acest an). Gala festivalului a avut loc pe 25 mai 2013.

Festivalul "Ti Amo" este un concurs de interpretare și de creație devenit tradițional la Onești, România, care își propune să promoveze prin intermediul spectacolelor și transmisiilor Radio-TV, copii talentați în interpretarea muzicii ușoare și cântece de show specifice vârstei lor.

Prin schimburile cultural-artistice care s-au realizat, se dorește legarea de prietenii trainice între copiii participanți iar prin Onești,

zona Trotuș și Moldova, România să fie cunoscută și apreciată peste hotare.

Printre calitățile cerute cântecului prezentat au fost:

a) Să fie adecvat vârstei și temperamentului concurentului iar textul să exprime preocupările și aspirațiile copiilor;

b) Să fie vesel, tempo mișcat, care să inducă buna dispoziție în rândul spectatorilor, să se adreseze ca mesaj și interpretare puterii de înțelegere a copiilor;

c) Concurentul român care prezintă piesa în limba străină este obligat ca cel puțin o strofă să o interpreteze în limba română etc.

(Marian Cristian Gorun -Onești)

www.humanitysteam.ro

www.ago.cms.md

www.ajutor-real.ro

www.cheiasol.ro

www.asociatia-as.ro

www.arcanul.ro/arcanul.html

www.inimacopiilor.ro

www.copilul.ro

www.anasicopiii.ro

www.copiisuflete.ro

www.adorcopiii.com

www.act4u.ro

www.surasdecopil.vacau.com

www.acbcc.ro

www.inimacopiilor.ro

www.sfnicolae-ptcopii.ro

www.piticot.org

www.asociatia-spital-copii-timisoara.ro

www.salvaticopiii.ro

www.ajutacopiii.com

Asociația Bastionul ArtLitTim

Asociația Bastionul ArtLitTim s-a născut la începutul acestui an, din dragoste pentru copii și pentru actul creator, în același timp. Scopul principal îl constituie promovarea artelor pentru copii și tineret, încercând să apropie lumea minunată a poveștilor de micuții cititori.

Activitatea noastră a început înainte de constituirea asociației, prin publicarea de cărți pentru copii, având ca și autori atât cadrele didactice și părinții, cât și copiii înșiși. Reușitele noastre de până acum sunt enumerate pe siteul asociației.

Dorim astfel să găsim viitorii scriitori pentru copii și viitorii ilustratori, deci oamenii iubitori de carte pentru copii, care doresc să se implice.

În încercarea noastră de a readuce cartea românească pentru copii în actualitate și a găsi și promova cartea românească pentru copii și pe autorii acesteia, încercăm în prezent să atragem fonduri financiare nerambursabile pentru cultură, atât la nivel național, cât și la nivel județean și local.

O colaborare cu cadrele didactice este foarte importantă pentru activitățile desfășurate de Asociația noastră, de aceea vă invităm

să ne stați alături în acest demers, în același timp noi, la rândul nostru, oferindu-vă consultanță pe parcursul întregului proces de tehnoredactare și tipărire, de la planificarea volumului și până la lansarea acestuia. Este idealul nostru să adunăm la un loc pe cei care îndrăgesc cartea pentru copii și care încă mai cred în viitorul ei, fie că sunt copii, fie că iubesc copiii și îi interesează viitorul lor.

Dorința noastră este ca volumele pentru copii avându-i pe elevii instituției să intre în biblioteca școlii sau a grădiniței, ca semn al trecerii copiilor prin aceste institutii. Anii trec, amintirile se șterg, cartea însă rămâne să poată fi răsfoită peste ani și să readucă în colțul gurii zâmbetul de altădată.

Dacă ideile noastre rezonează cu sufletul dumneavoastră, dacă doriți să colaborăm, nu ezitați să ne contactați!

Asociația Bastionul ArtLitTim

Sânandrei, str. Principală, nr. 805A, Timiș
Email: asociația.bastionulartlittim@gmail.com
FB: www.facebook.com/BastionulArtLitTim
Tel: 0723 / 25.77.25

Valentin Tufan

Născut: 21 iunie 1988, Buzău

Studii: Facultatea de Litere și Științe, Specializarea Administrație Publică (Licențiat); Curs Master finalizat, Specializarea Administrație Publică și Integrare Europeană, din cadrul Universității Petrol – Gaze din Ploiești, 2010; 2012

Debut în volum: -

Apariții: Debut literar: Revista „Spirala cunoașterii” – Anul II, Nr. 2, februarie 2013, Ploiești

Revista „Oglinda literară” – Anul XII, Nr. 136, aprilie 2013, Focșani; Revista „Onyx” – Anul II, Nr. 4, aprilie 2013, Dublin (Irlanda); Revista „Helis” – Anul XI, Nr. 4 (120), aprilie 2013, Slobozia; Revista „Nomen Artis” – Anul II, Nr.5/21, mai 2013, București; Revista „Boema” – Anul V, Nr. 51, mai 2013, Galați; Revista „Negru pe Alb” – Anul I, Nr. 5, mai 2013

Apariții online: Revista „Singur” cu un grupaj de cinci poeme; Blog oficial Marin Ifrim cu un grupaj de cinci poeme; Blog oficial Marin Ifrim cu un grupaj de zece poeme; Site-ul ziarului „Impact” Dâmbovița

Premii: Premiul II în cadrul unui concurs de eseuri 2005; Diplomă de merit pentru activitatea din cadrul Cenaclului „Orfeu”; Diplomă de participare, secțiunea epigramă și poezie, în cadrul concursului de Poezie și Epigrame „Romeo și Julieta la Mizil” Ediția a VI-a

Viziune

Am fața brăzdată de cuvinte,
îmi mănâncă fruntea și-am riduri.
Am doar cuvinte-n ochi,
le văd străluce-n subite deja-vu-uri,
ele n-au temei, ele-s de azi și de mâine,
nu-s științe, doar te-așteaptă s-alegi –
scântei din alt hotar...

Adun totul,
Firimituri și aliaje.
Le îmbin și le strâng în suport literar.
Flutură cerul,
miroase-a cerneală și lemn.
Flutură râpa de polen solemn,
soarele zace și plouă a cuvânt
și m-adap din ploaie, al minții veșmânt.

Să plouă

întunericul sapă sub pleoape cu ghearele baston-
așelor
lasă în urmă fosfor în dăre lungi pe pata galbenă
râme sorb incantații mute

rod loess-ul să ducă mai departe fosilele
porului ce sorbea adevărul
să ducă mai departe fărâma din ciobul oglinzii ce
reflecta caracterul
să adune toate declinările zilelor noastre în
semințe spre germinare –
numai să plouă

Umbra

Când m-am trezit,
un soi de lame de diamant
mi-au străpuns irisul,
având credința că și-au găsit
grafitul pierdut...
Pe mine mă căutai, ți-am spus
vrând să te opresc din „starter”...
Dar, nimic nu era electric aici –
erai doar tu peste mine, nespun de palidă,
te-ai așezat lung și mi-ai învăluit trupul în ger.
Fotonii tăi mi-au pătruns în conuri
și se adânceau în cutele
de pe tot corpul.
Apoi, peste mine s-a așezat
fantoma unei dimineți geroase,

POEZIE

iar când m-am ridicat
cutele mi-au devenit crevase –
cimitirele conurilor sumbre.
Târziu, am remarcat –
îți pierdusei din strălucire
iar pânțele-ți era stins...
Atunci, am știut că iubirea
a născut din
ying-yang-ul trupurilor noastre
o ploaie de lame ce ne străpung
arterele fotonice
și ne dezvăluie umbra...

Harta melcilor

Drumul existențial, l-am călcat intens –
am făcut cărare pe linia vieții,
am călcat tiptil de mână
cu pulsul plictisit de la stânga.
Am cerut siguranță –
mi-am aruncat ochii
pe harta uscată-a cafelei,
apoi am călcat în labirint,
în acel prund mălos
pe care l-a uitat Styxul.
Am devenit obsedat,
cu timpul, de trecut și origini,
căci labirintul avea un aer ciclic,
melcii și-au lipit ventuzele pe mine
și-au plecat într-un târziu
spre începuturi.
Acolo, pe insulă,
unde existența-i un balsam,
mi-au călcat pe toate urmele din palmă,
și-au ajuns la încheietură.
În nouă minute m-am trezit la origine,
aveam o frunză de smochin în palmă,
iar melcii porneau pe tiparul
pe care doar ei îl știu –
toți, de acolo, din centrul lumii...

Joc de șah

S-au plantat pavelele –
carouri pe diagonală.
Axis mundi –
o moară stricată zdruncinată
pe scările înalte de nouă pe Richter.

Mestecă pe azi și pe mâine
și-aruncă-n siloz
râșniturile înorate
și perspectivele senine.

Pe seară,
ca-ntr-o Duminică-n familie,
toată huma se-animă-n apus
într-un sunet atomic primordial.

Se cațără pe perdea
un abur murdar –
cognoscibil și re,
se rostogolește
lângă silueta
seului de lună
într-o-ncercare ciclică
de „a fi”.

Își creează armata
și cu picioarele ventuză
se-agață care mai de care
după existență și formă.

Luptă-n pași de dans
armatele de humă
și cremene
călite-n teoria scânteii.

Pe două rânduri
se-așază în încercarea
pe care zeii o numesc –
„Joc de șah cu lumea”.

Georgeta Muscă-Oană

(n. 22 iunie 1954, loc. Rediu, jud. Galați)

Publică: *Pe frunte-mi plânge clipa* - poezii - editura ANAMAROL București, 2007; *Vibrând pe clape de lumină* - poezii - editura ANAMAROL București, martie 2012; *Soarele copilăriei* - poezii pentru copii, editura InfoRapArt Galați, octombrie 2012.

În antologiile de poezie: *Freamăt de timp* - editura 3D - Drobeta Turnu Severin, 2007; *Șansele poeziei* - antologie trilingvă, ed. ANAMAROL București, 2008; *Antologie de poezie și comentarii* - ed. PAN EUROPE Iași, 2008, Valentina Becart; *Arta de a FI...* - editura ANAMAROL București, 2009; *Esențe de primăvară* - editura Panfilius Iași, mai 2010; *Antologia DOR de DOR Ipotești* - 2011, Editura Mușatinia Roman; *Fântâni de gând prin uni...vers* - editura Pim Iași, 2012; *Antologia DOR de DOR Ipotești* - 2012, editura Mușatinia Roman.

Emoții

Începe visul meu. Vă jur!
Aproape de-adevăr să fie;
Sub tocul meu a prins contur
O primă strofă-n poezie

Și am emoții de școlar,
Nu știu de o să iasă bine;
Dar tata-mi spune: "Tu ai har.
Să ai încredere în tine!"

Sunt fascinat de orice rând
(Penița fuge pe hârtie)
Și mă întreb din când în când:
„Scriu eu sau îngeru' le scrie?"

Mai rămâi, copilărie!

Mai rămâi, copilărie,
Chiar de cresc așa rapid!
Nu-mi lăsa singurătatea,
Nu-mi lăsa în suflet vid!

Nu-mi lua lumina sfântă
Dintr-un joc nevinovat,
Inocența din privire
Și mireasma ce mi-ai dat!

Chiar de anii se adună
Și grăbită-mi spui că ești,
Nu-mi lua nici bucuria
De-a m-ascunde în povești!

Lasă-mi-i pe Greuceanu,
Harap-Alb și alți eroi;
Nu-mi zădărnici dorința
De-a păși, ades, în doi.

Mai rămâi, copilărie,
Fii și tu al clipei sol!
Nu-mi lăsa doar amintirea,
Nu-mi lăsa în suflet gol!

Colecție în roz

Te pierde-n margini de păduri,
Cu ochi mirați privește
Cum primăvara, stând pe ram,
Măceșul înflorește.

El își prezintă cu succes
Colecția de vară -
Croită în petale roz,
De-o eleganță rară.

Cu ochișorii galben-pal,
Foșnind în voaluri fine,
Privesc spre cerul de opal
Sfioase manechine.

Se hârjonesc și chicotesc
Sub razele de soare.
Cât din parfum' lor divin
Se vântură-n ponoare?

POEZIE

Silvia Bitere

U2

dacă împrumut de la tine o culoare
piciorul tău din lemn sau labele unui scafandru
mă tem că ochiul ar putea putrezi în cristal
ceea ce pare complicat
altfel
mă obosește creierul tău
din care materie se trage
ca să știi să-mi clădesc deasupra ta un aeroport -
sosesc când vreau plec când vrei;
(planete, universuri paralele, miros de umbră)

azi beau pentru noi un vin deosebit
cu arome de uitare și chipuri de alte femei
am și eu brațul meu din lemn
mă închin mai aplecat e drept
lemnul nu plutește pe om el se bate în cuie acolo
unde doare
un efect de anihilare a tot ce simțim și vedem
trece doctore
trec avioane

Divertisment

*afară vremea era de basm
ușor trasă pe sfoară
sau ca un ciorap de femeie peste chipul unui bărbat
fermecător
în rest fumigenă și confeti*

am câteva chestiuni importante de rezolvat
cum ar fi capul acesta pe care îl port cu mine zi de
zi
ar mai fi pisica vecinului care în fiecare dimineață
îmi dă
firește bună dimineața
îi răspund politicos printr-un miau

blocul se prăbușește

ridic din umeri privesc pe
geamul din bucătărie
el face cele mai bune clătite
din lume - îmi spun în
gând
îi măsoar pasul dintre frigider și
aragaz
apoi strâng într-o cutie lucrurile vechi
le expediez pe o adresă oarecare

telefonul sună
este mama
care mă așteaptă de cinci săptămâni
într-un zepelin
să-mi dea vestea cea mare
că nu mai avem niciun vecin și că tata s-a pierdut
prin casă

în regulă îmi achit datoriile
de mâine mă mut în altă dimensiune

Vedeți?

da, doamnă, aveți dreptate
în podul palmei îmi duc zilele,
cu mâinile, cu genunchii rotunzi,
cu tălpile mele venetice,
adunată

și somnul, dacă mă întrebați,
îl împart cu dumneavoastră.
și peste toate astea, de mi-ar mai da un singur
ochi, Dumnezeu...

vedeți?

ce șfichiuală de vreme suntem
cunosc două cuvinte, vi le spun:

dor și dor
restul urmează așa -
când devin aievea, pe rând, șoim, căprioară, ani-
mal de câmpie
ori om
mă recunoașteți, nu?

calea păpădiilor

(evadarea din timp)

eu partea aceasta din viață nu o cunosc
ea vine dintr-un timp în care omul nu știa salutul
vestirea se făcea tacit de la suflet la suflet
fără flașnetă ori bici

nebunule mă auzi
să mi te-alături în delir

auzeam în galop și-n beznă cum crește cercul
pata de vin cum să mi se încrusteze cu numele tău
în palmă
ca orbul alergam da ca un biet orb
căutam să văd
în care zid să te zidesc
sub care păpădie să-ți dau drumul

6. fețele nevăzute ale zăpezilor

în niciun caz nu voiesc a divulga înspre voi ce-mi
aparține.
(ce-mi aparține?)

păi, uite, dacă într-o bună zi mă voi trezi din vis iu-
bită nespus
fereastra s-ar deschide dinspre mine înspre voi
sute de baloane să-și ia zborul
în parc, o femeie să-ți ofere un șerbet lângă sobă
toți bărbații, mai cu seamă, toți, da
să-ți întoarcă un zâmbet de poștaș
tu, de colo, nu te-ai fâstâci?

păi, să spunem: e iarnă
și oamenii iarna dorm sub glugă
sau -
când te-a acoperit zăpada ultima dată?

da, acum, îmi amintesc
o femeie, un bărbat, ninsori dese.

fiul din nain

(după un vis real)

vei muri soldat exact cum scrie în carte
cu penița în bandulieră învelit de femei
pe care nu le-ai cunoscut și nu le-ai iubit niciodată
și imnul păcii cravată de pionier flutură
atârnată la cap ca un drapel pentru tot ce ai cinstit
în timpul vieții

dar ai uitat

ai uitat

că omul e făurit din vise de un faur
spuneai că dacă mori nu vrei minuni ca fiul vădu-
vei din nain

ci florea de păpădie să-ți fie aproape ca o
răspândire de noi fără trup

de aceea te-am iubit

de aceea te-am părăsit

pentru nevisare ești condamnat la nevisare

și nu plâng

și nu te învinuiesc

te-am părăsit pentru neplâns

Degetele între ele

încet degetele vor scrie despre ele

se vor lăuda între ele

și omul va muri

că nu-i ajunge tristețea

ori osului prea greu de cărat nu i se arată carnea

pornitul se face din văz albastru

domnule om

urcă mamă podul ăsta

cară tată toți munții pentru mine

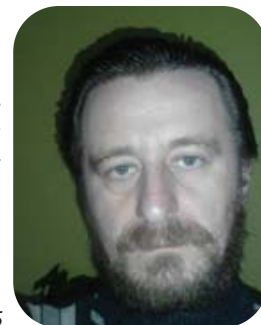
morților să ne pierdem câte-un călcâi

nu știu

nu știu

nu știu

POEZIE

Cosmin Pincu

Născut în data de 18 ianuarie 1975 la Oravița, județul Caraș Severin. A urmat cursurile "Liceului Teoretic General Dragalina" din localitate, secția filologie, unde manifestă reale înclinații artistice, nu doar literare, dar primele versuri le compune la vârsta de 19 ani, student fiind atunci la Facultatea de Jurnalism și Științe Politice în cadrul Universității din Timișoara pe care a și absolvit-o în anul 1997. Este licențiat în "Jurnalism și Științele Comunicării".

Debutul literar, propriu-zis, are loc în anul 2001 în revista "Confluențe", editată de către Casa de Cultură "Mihai Eminescu" din Oravița. Un an mai târziu câștigă premiul special al juriului la Concursul Național de Creație Literară "Mihai Eminescu", organizat în fiecare an în data de 15 ianuarie de către instituția amintită. De atunci, au urmat mai multe premii câștigate la concursuri de poezie organizate în cadrul unor evenimente culturale naționale și internaționale dintre care amintim "Potcoava de Argint" (Serile de poezie de la Ochiul Beiului), Premiul II pentru poezie (Concursul "Mihai Eminescu"), Premiul Librăriei "Calen" pentru poezie, etc. iar, mai recent, Premiul Revistei "Cronica" Iași la cea de-a XXXIX - a ediție a Concursului Național de Poezie "Nicolae Labiș" din anul 2007.

Până în prezent a publicat în revistele literare "Confluențe" (Oravița), "Reflex" (Reșița), "Orient Latin" (Timișoara), "Argeș" (Pitești), etc. Este coautor al volumului "Antreprenorii de iluzii", și "Caiete Mălinene" ediția 2006-2007. Este membru al Cenaclului Literar "Mihai Novac" al Casei de Cultură "Mihai Eminescu" din Oravița iar în anul 2008 publică volumul de versuri "Nostalghii de șemineu".

e seară,
vântul mi-e frate
de cruce...
colindăm
această viață,
haihui,
aș vrea
să te strâng la piept
cu brațele lui.

treci
clipă de clipă
printre umbrele
ce cresc în jurul meu
ca o rază de soare
printr-un curcubeu.

Secundele trecute cad într-un hău pervers
Cărarea înspre tine se-nchide ca un vers
Din strofa de pe urmă a elegiei seci
În care cresc iluzii că, astăzi, nu mai pleci.
Se-mpotmolește timpul în mecanismul fin
Al unui cuc hipnotic, cazat la mezanin,
Iar chipul tău, povarnic imprimă-n iriși dor
Si noaptea mi-e bolnavă, din mine-aș vrea să
zbor,
Din utopia caldă în existența grea,
Să pot striga, deodată, nu te mai vreau a mea!

pe cerul meu
doar urmele stelelor ard,
e noapte și-i frig
fără tine
mereu,
în universul tău
cresc sori și galaxii...
ard eu.

ești atât de departe
de visele mele
încât
n-aș putea să te gădesc
nici
dacă pământul
s-ar opri.

plouă...
stropi calzi
adorm în pământ
ca dragostea ta
în mine.

iluziile noastre s-au contopit puțin
ca-n sensul giratoriu mai multe căi de-acces,
nu știi să cad, sau, apa, să o preschimb în vin,
decât s-aștept ca viața să-și dea spre mine ghes.

iluziile noastre, cât molecula nu-s -
Și-n contra veșniciei ce mușcă din prezent,
chiar dacă, în esență, Moira n-are fus -
ne-au declarat "de iure" supremul faliment.

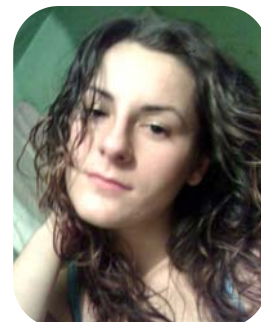
iluziile noastre, chiar dacă totu-i scrum,
se cațără "de facto" spre piscuri fără rost;
rezist inamovibil: sunt roata fără drum,
soldat bătrân și singur dispus în avanpost.

Dumnezeu
îmi iartă câte un păcat
în fiecare poezie;
de-aceea scriu:
să vă iubesc mai mult!

George Terziu, Festival Folcloric - Lipău - mai 2013

Ileana Vlad

Draga mamă,

Ningea ieri, când mă întorceam de la biserică....
îmi amintesc de copilărie,
cum îmi făceam oamenii de zăpadă, îngerăși și iluzii
cum veneam înghețată de la săniuș...
Tu îți mai amintești, mamă?
Cum îmi puneai țigla caldă la picioare,
Și îmi încălzeai mâinile la cuptor?

Mi-e dor de tine mamă,

Mi-e dor de tine mamă, în brațe să mă ții
Mă doare rana aceea pe care tu o știi
Sarută-mă să-mi treacă
Sunt mare, dar vreau să mă alini
Îmi dai puterea ta, atunci când te închini
Mi-e dor de tine mamă, am ochii-nlăcrimați
Vreau să îți aud glasul și-mi este dor de frați
Mi-e dor de tine mamă, curaj, cuvinte bune
De tot ce poți și chiar nu îmi poți spune
Mi-e dor când plâng, să te aud râzând
Să vin la tine-n zbor și-n brațe să te strâng
Aș vrea să te aud cu florile vorbind
Dar, lasă, mamă, ne vedem curând!

Nicolae Pătruț

Poveste

Mamei mele

Mi-am întâlnit bucuria când nu-ți mai puteai împreuna mâinile
M-ai binecuvântat cu ochii și ți-ai făcut semnul crucii cu inima
Ai plâns atât de mult... eu ți-am adunat lacrimile, erau pentru mine
Îți amintești de singurătatea care lua prânzul cu mine în fiecare zi?
De nopțile în care scriam cu stelele oamenilor fără de noroc?
Nu voiai să-mi întrerup așteptările și îmi spuneai:
Iubirea ta va fi plină de lumină, deschide-i sufletul
Îmbrac-o în cuvinte și scrie-ți cărțile cu sufletul ei.
Să nu o lași setoasă de dragoste, nici flămândă de mângâieri
Mi-ai spus că în fiecare seară se roagă pentru tine.
Las-o să stea cu genunchii pe tine.
Doar ea poate să-ți strivească durerile pietrelor
Ce te-au lovit pe drumurile destinului
Să nu-i mai dai lacrimi, mamă!
Ca să nu-și mai amintească de durerile ei.

Dacă vor crește flori
în pământul în care te vei întoarce
Voi ști că ți-ai aflat liniștea
Pe care n-ai avut-o gândindu-te la mine.
Dacă nu voi mai fi trist
când voi atinge pământul în care te vei întoarce
Vei ști că am găsit dragostea
Pentru care te-ai rugat
să mă atingă.
Dacă nu voi mai plânge
Când nu mă vei mai aștepta în poartă
Să ști că am ajuns în casa iubirii
Sau am plecat pe drumul rătăciților.

(din vol. „mama – O LACRIMĂ DE CER”)

Lucia Olaru Nenati

Ileana sau poza cu pălărie

Ileana e o așchie de femeie slabă de vezi prin ea dar de loc umilă, ci mereu cu ochii în toate părțile să audă, să afle, să fie la curent cu ce se întâmplă prin preajmă. Stă și ea într-un pat, cel de lângă chiuvetă, și ascultă ciulită tot ce se povestește în serile lungi după ce se stinge lumina dar nu și pofta de taifas a locatelor salonului de spital. Are telefon mobil și tot încearcă să vorbească cu cineva dar nu prea găsește interlocutor de vreme ce încheie repede conversațiile sau nici măcar nu le începe căci nu răspunde nimeni la celălalt capăt. A venit la spital pe jos de la gară, deși e o bună bucată de drum până aici, neîndurându-se să dea 10 lei pe un bilet de tramvai sau de maxi taxi. Prea scump! Cu banii ăștia face ceva folositor. Și chiar face. De pildă, mai pune două hârtii și încă vreo câteva pe deasupra și cumpără un teanc de batice de la precupeța care vine în salon cu fel de fel de mărfuri de vânzare, din cele trebuitoare pentru statul la orizontală: pijamale, capoate, chiloți, papuci ș.a. Și, desigur, batice înflorate, cele pe care Ileana le cumpără pe toate până la urmă. Dar ce-ți trebuie, femeie, atâtea batice că n-ai decât un singur cap? o întreabă lumea din jur. Imi trebuie că pentru cele din deal nu am pregătit pomenile și or să mă vorbească. Lumea află astfel că Ileana are în pod și în camera cea mare lăzi de zestre pline cu lucruri pentru dat de pomană atunci când va muri. Fel de fel de perne, plapome, coveturi, cerceafuri sau chiar aștenuturi întregi din acelea turcești cu tot cu valiza lor străvezie, asta pentru cei mai importanți dintre consăteni și pentru neamuri. Pentru cei mai puțin importanți, dar totuși prezenți în decor, are baticuri și prosoape să nu

rămână nimeni fără nimic că nu se cade. Măi femeie, dar tu nu-ți permiți să mănânci o înghețată și să vii cu tramvaiul până la spital dar dai bani pe boarfe pentru atâta lume care nici măcar nu te laudă pentru asta? Nu răspunde. Știe că e așa, căci nu o dată a auzit acest reproș dar nu-i acordă atenție: ea are socotelile ei, legile ei drastice și motivele ei secrete în fața cărora argumentele lumii exterioare cu morala ei nici nu contează. Ce știi ei? Ea trebuie să fie sigură că toți vecinii și consătenii și cei cu care s-a înțeles bine și cei cu care s-a certat, ba chiar și Maria aceea care a trimis într-un an băietanii să-i pună foc la grajd, toți, dar toți trebuie să primească de pe urma ei câte ceva de pomană ca să poată pleca mulțumită pe lumea aialaltă. E ca și cum în acest fel se răzbună pe toți și-i domină moral, se ridică deasupra lor și capătă un fel de superioritate pe care n-o poate dobândi nimeni altfel în timpul vieții. Abia atunci, după, îi va veni ei vremea să dea replică tuturor, să-și ia revanșa pentru toate.

Dar nu se grăbește de loc să facă pasul spre acel timp, lasă să fie cât mai târziu, poate n-or mucegai prea tare baticurile și plăpumiile din pod. Chiar dacă e totuși oarecum bolnavă, nu se gândește că chiar ar putea avea ceva grav. I se aduc rezultatele la analize și se uită ca mâța în calendar la ele apoi cere sprijin de la doamnele mai cu carte. Ce înseamnă asta colesterol? Adică ai prea multă grăsime, deși esti atât de slabă. Nu mai trebuie să mănânci slănină și nici măcar ulei. Āraa! D-apoi dacă sarmalele nu înoată în ulei nici nu vreau să le văd! Ce mâncare e aceea, seacă, fără ulei. Nu-mi place. Dar trebuie să ții regim că altfel te doare

ficatul și cine știe ce mai pățești. Dar ea știe singură până unde trebuie să ia în serios aceste primejdii. Mai mult, ar vrea să-i sperie pe cei de acasă, mai ales pe bărbat-su că are ceva grav și să-l vadă că vine pe la ea cu bunătați și mai ales, cu o leacă de spaimă și cu grijă de ea ca să nu moară. Dar nu știe cum să facă asta căci el e mai mult cu rachiul în cap și n-are grija ei, mai ales de când nu mai merge la servicii, la vagoane, unde a lucrat niște ani. Acum e la pensie și mai mult pe la crâșmă-și face veacul. Dar întotdeauna a fost așa bețiv și indiferent? Da, așa fost mai mereu de când s-au luat că ea era copchilă tânără de 16 ani și habar n-avea de nimic. Maică-sa a măritat-o mai mult cu sila că el era băiat orfan și stătea pe lângă casa lor și ajuta la treburi că murise taică-su demult și nu aveau bărbat la casă. Și maică-sa așa s-a gândit că e bine să aibă un bărbat la casă și să nu-l piardă, să se ducă în lume pe undeva. Și mai mult cu sila a dat-o de nevastă doar cu o cununită pe cap și un vâl scurt cum era pe atunci în vremuri grele de lipsuri și s-a trezit măritată. Dar vreo doi ani n-a vrut să se culce cu el că țipa ca din gură de șarpe când se apropia că încă se mai juca cu păpușile. Dar nici el nu s-a grăbit că nu era copt. Târziu abia s-o luat de adevăratelea ca om cu femeia lui după ce or venit de o petrecere și el era cu chef și o apucat-o mai tare că avea poftă... da nu i-o plăcut niciodată treaba asta că el nu știa cum s-o ia, s-o drăgălească, doar venea amestecat și se suia pe ea ca un buhai, ci hai, hai fără nici o plăcere, ba încă, nu odată, cu durere.

Dar o dată și o dată avea să afle și ea ce e plăcerea de om, însă mult mai târziu când i-o spus un doctor că avea 40 de kile de slabă de era și i-a zis doctorul că se usucă pe picioare de sete. Cum de sete, ce, nu bea apă? Nu de astfel de sete, sete de dragoste, da ea nu știa cum vine asta. Iar doctorul i-o hotărât foarte serios să-si găsească un drăguț cu care să înțeleagă și ea cum e să ai plăcere de bărbat. La început a râs, s-a mirat, s-a sfiit, apoi când a văzut că slăbește și pică de pe picioare i-a ieșit norocul în cale și a aflat și ea cum e să-ți placă să te culci cu omul. Era un pădurar care mai venea

pe la ei când al ei era plecat la lucru și așa a aflat ea dulceața trupului pe care nici n-o bănuia. În trei luni s-a îngrășat la 70 de kilograme și arăta ca o căpșună coaptă din grădină de-i era mai mare dragul să uite în oglindă. Asta și fiindcă probabil îl așteptai cu mâncare bună! Da, făceam fel de fel de bunătați când știam că vine el și era viața în sfârșit frumoasă. Dar a trecut și totul s-a întors așa cum era....

Il sună iar pe omul ei, poate, poate îl va prinde acasă și treaz să-i spună că, uite ce au spus doctorii, că are ceva serios: colesterol și că el trebuie să aibă grijă de ea de acum. De la o vreme îi vine altă idee în minte și o roagă pe o doamnă mai răsărită din salon care, fiind cu carte, știe să vorbească pe limba doctorilor, să sune ea și să-l prindă pe bărbat și să-i spună că e doctoriță sau asistentă și să-i spună cât e de serioasă boala nevastei lui și că trebuie să vină la ea să-i aducă bunătați, înghețată și portocale. De gura ei doamna în cauză ia telefonul și stă niște minute agățată de el gândindu-se în timpul asta cum să facă să iasă din încurcătură fără să trebuiască să mintă și să joace acest teatru ieftin. Dar nu-i vine în cap însă are noroc că moșul nu răspunde și-i poate da înapoi telefonul cu regret că doar a avut toată bunăvoința dar dacă nu răspunde ce poate să facă? Gândindu-se la el, Ileana povestește cum au ei acum două televizoare acolo în satul lor din adâncul depărtat al Moldovei unde până cu nu mulți ani urmă nici nu urca lumina electrică. Acum stă fiecare în camera lui, spate în spate la soba care dă în amândouă odăile și se uita la televizorul său plătit de fiecare din banii lui. Că de acum au fiecare venitul minim și ceva pensie și s-au domnit. Ea are un cablu cu mai multe canale, Acasă și Pro TV și Canal D și Euforia și mai câteva dar se uită la emisiuni cu „Iartă-mă” și altele asemenea unde se plânge din belsug. Iar el are numai Sport și Știri și ceva cu filme cu bătaie și gata și al lui nici nu e color, ci doar alb-negru că lui îi ajunge. Uneori dacă vrea și el să vadă ceva de pe canalul ei îl primește dar îl pune să plătească partea lui de contribuție din banii lui. Dar acum

PROZĂ

precis că doarme în fotoliu și televizorul merge singur și consumă lumină degeaba dacă ea nu e acasă!

Bun, dar n-are copii? Ba are, cum să n-aibă, are 6 băieți. Șase? Și unde sunt toți de nu se văd? Fiecare în lumea lui, la treaba lui, pe la București și prin alte părți unde au găsit servicii, ba vreo doi sunt în Spania, departe și numai unul e în sat cu ea și are magazin și sunt tare ocupați și el și nora. Și nu te împaci bine cu nora? Ba ma împac, de ce să zic că nu. Dar de ce nu o suni și nu te sună să vadă ce faci cum te simți și să-ți aducă ce-ți trebuie. Ei cu treburile lor. Apoi după ce se gândește și tace o vreme pe un gând greu de rostit, se hotărăște și dă drumul la poveste că dacă n-o spune acum, când mai are ocazia să se ușureze de apăsarea atâtor gânduri? Că la popă degeaba ar încerca că el o întreabă numa dacă a postit și dacă s-a certat cu vecina și gata îi dă dezlegarea și altul la rând.

Oftează și spune. Totul se trage de la pălărie. Ce pălărie, femeie, nu ești în toate apele tale? Da, așa cum vă spun. Băiatul ăsta care mi-e cel mai drag.... Da nu cumva ăsta-i din vremea ceea când aveai 70 de kilograme și-ți părea viața dulce ca mierea? Ei despre asta nu pot să grăiesc acum, arată Ileana că mai există totuși secrete care nu pot fi rostite cu nici un chip. Dară, băiatul asta a fost cel mai cuminte și ascultător și drăgăstos ca o fată și ce-i spuneam aia făcea, nu-mi ieșea niciodată din cuvânt și așa simțeam și eu că am un suflet aproape de mine. Da când o crescut flăcău mare a trebuit să-și cate și el de lucru și s-o dus departe, tocmai la mină, la Petroșani că pe aici, pe la noi ce să găsească de lucru. Și acolo s-o cunoscut cu o fată, tare cuminte și de familie bună, fată de învățători, cu carte și harnică și iubitoare și venea cică la dânsul cu mâncare la lucru și-i lua cămășile și le spăla și le aducea călcat și se împăcau tare bine. Și într-o vreme el mi-o scris că ar vrea să se însoare cu dânsa că-i fată bună și așa și pe dincolo și dacă îi dau aprobarea. Eu i-am zis să-mi trimită o fotografie a ei să văd și eu cum arată, dacă are să-mi placă și mie că de, chiar dacă nu eu aveam

să trăiesc cu dânsa da tot trebuia să mă fălesc și eu în fața satului cu nora mea și trebuia să fie cum se cuvine. Asta pentru că m-o întrebat, că ceilalți dacă erau mai reci și nu m-or întrebat, or făcut fiecare cum i-o tăiat capul și n-or ținut cont de părerea mea. Dar dacă el era mai ascultător și m-o întrebat i-am cerut poză. Și mi-o trimis o poză și când am văzut-o am crezut că turbez de furie. Fata, frumușică, ce-i drept și curățică, avea pe cap o pălărie mare, neagră. Păi ce, mie-mi trebuia noră cu pălărie să mă rădă tot satul? Și ce, asta dacă umblă cu pălărie are să știe să facă o mămăligă sau să prășească în grădină? Inseamnă că e o cucoană leneșă și cu ifose și care precis o să-l înșele pe băietul meu că știm noi cum e. Și nu i-am dat voie să se însoare cu ea. I-am scris înapoi să nu cumva să-mi aducă pramatia asta la casa mea. Dar nu i-am spus de ce, doar așa, că nu vreau eu. Și băiatul m-o ascultat și o rărit-o cu dânsa și apoi o venit cu totul acasă și o găsit aici de lucru. Iar eu i-am căutat fată de însurat și am găsit-o pe asta din satul vecin, voinică, harnică, fără pălărie și am și stabilit iute nunta cu ea. Dar el totuși suferea după ceea cu pălărie și nu s-o putut abține și i-o scris să vină în sat la noi la data nunții dar nu i-o scris de ce. Că i-o fost, pe semne, greu să-i spună direct că se însoară cu alta. Și ea, nici una nici două, s-o pus pe tren și o venit tocmai până la noi aici, în fundul lumii și când o ajuns, el nu era acasă, era dus la mireasă să rămână acolo peste noapte că nu s-o gândit că astalaltă chiar are să vină până aici. Și atunci am văzut-o pe fata asta, era așa de frumușică și de blândă și n-avea nici o pălărie că după aceea am aflat că pălăria era de la fotograf, nu era a ei. Și era așa de simțită că a adus cadouri și pentru el și pentru mine, iaca a știut și mi-o adus o basma din cele mai frumoase, mari, de mătase cu flori roșii cum n-am mai avut eu vreodată. Până și pentru moșu meu o adus o cămeșă frumoasă și scumpă cum nu ș-o luat el niciodată. Și vorbea așa de frumos și de blând și era așa de săritoare. Când am chemat-o în casă și i-am dat să se spele și am chemat-o la masă, ea a sărit repede, așa obosită cum era de pe tren, să pună masa și apoi să spele

vasele și tot întreba unde-i Vasălică. Și eu nu știam cum să-i spun și când o venit vecina Catrina în ogradă și-o întrebat ceva despre nuntă, fata a înțeles că Vasălică se însoară. Și așa de amarnic o pornit a plânge că se scutura cămeșa pe dânsa. Până o plecat o tot plâns într-una că n-o vrut să steie la nuntă, așa cum ar fi vrut el sau măcar să-l aștepte să-și ia ramas bun. O întrebat când e trenul și eu am vrut să-i plătesc biletul înapoi că mi-era jale pentru dânsa că mă sâmțeam cu musca pe căciulă că din cauza pozei cu pălărie i-am stricat fetei viața. Dar n-o vrut nici să mă lase să-i ieu bilet nici să ia mâncare pe drum cum i-am pregătit și așa plângând o plecat la tren. Și acum, după atâția ani, tot o văd cum stătea la geamul trenului și lăcrăma din belșug și avea niște ochi albaștri așa de frumoși cum n-aveam să mai văd vreodată...

După ce tace și suspină o vreme și-și sterge ochii cu un colț de năframă, continuă. Ea precis ar fi venit la mine la spital și mi-ar fi adus bunătați cum vin la voi, la toate, fete și nurori și nepoate și mi-ar fi dat telefon să mă întrebe de sănătate, dar nora asta de-am ales-o eu n-are niciodată timp pentru mine, e așa de ocupată cu magazinul ei, cu

viața ei, cu copiii ei, cu drumurile ei și, de fapt e și cam rece de felul ei. E harnică, n-am ce spune și nu se ceartă cu băietul, dar nici nu-l iubește așa de tare cum l-a iubit aceea cu pălărie și nici el n-o iubește așa de mult. Trăiesc împreună viața, ca omul cu femeia lui, dar nu arde focul cela ce era atunci cu fata aceea pe care eu am alungat-o de proastă ce am fost. Acum ce să mai fac, asta a fost, doar să-mi duc păcatele și poate dacă dau de pomană la tot satul poate că n-are să fie așa de greu pe lumea cealaltă cum mă gândesc că poate să fie după păcatul cel mare pe care l-am făcut de am strâcat viața băietului și a fetei și, iată, chiar și pe a mea... Ileană, dar ce-ar fi să-ți cumperi și tu o pălărie ca să scapi de gândul ăsta și barem să vezi și tu cum îți stă?

Tace și râde amar într-un dinte și zice apoi : da, poate să dau de pomană și o pălărie sau să cumpăr și să dau de pomană câte o pălărie la toate cumetrele din sat să pice alea jos de mirare că ce m-o apucat! Râde singură și oftează adânc și apoi mai încearcă telefonul și la un număr și la altul, dar știe că e degeaba și adoarme într-un sfârșit, visând o fată cu ochi albaștri și cu pălărie.

Ion Iachim

Născut pe data de 01.01.1950 în s.Cornova, raion Ungheni. Absolvent al Facultății de Filologie al Universității “Ion Creangă” din Chișinău. Semnează 25 de cărți: (Nuvele ”Întoarcerea la mare” - 1983; “Ca floarea de măr, fericirea”-2002;” Piciorul de aramă al căprioarei”-2003 și altele), romane (“Cu jăratecul pe buze”-1994; 2000, 2004, 2012, ”Decameron basarabean sau Dumnezeu i-a dat omului pușcă”-2005; ”Iapa lui Kolciak cu dinți de diamante”-2008, ”Cireșe pentru Maresal”2012) și câteva cărți pentru copii (“Un dar de la moș Dănilă”-1988; “Lăcrimioara, Iulia, Trăncănel, dragii mei elevi” -1993; ”Amintirile pițigoiului Zbant” -1996, 1997, 2007; ”Cantă cucul în proverb”- 2010.

Membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Eu, bunelu’ și Ahile de pe Insula Șerpilor

(Fragment din roman)

7.

Cu toată boala și cu tot necazul, vine peste mine, uneori, câte un val de agerazie, ce ține și câteva zile, ba chiar și săptămâni bune. Mă umflă valul pe sus și mă duce, readuce în Eonul Copilăriei. Iar aici, numai-decât, mă întâlnesc cu bunicul Stelea. Și – iarăși *numaidecât* – am pentru el o mulțime de întrebări. Dânsul o face pe supăratul: „Măi Alistare, m-ai *hun’it* cu întrebările tale”, dar eu știu că îi place să-mi dea răspunsuri „filozofice”, pline de tâlcuri și învățături morale. De altfel, și bunelu’ are ciudățeniile sale. L-am auzit, de exemplu, cum îi spunea bunicii: „Un prieten de-al meu, de pe când eram matroz, a călătorit cu un vapor în mările cele mai de la sud, din jurul Australiei, Noii Zeelande, iar eu n-am mai ieșit din Marea Neagră...”. Bunica: „Și

ce-ai pierdut tu, măi moșnege, în Zilanda ceea?”. „Ce-am pierdut? N-am văzut cerul cu stele de la sudul pământului. Spunea camaradul meu că acolo stelele sunt cu mult mai strălucitoare și poți privi o constelație din nouăsprezece stele (!), care se numește Hidra”. Bunica nu-i mai spunea nimic, dar, după grimasa pe care o afișa, bănuiam că în sinea sa îl califica, fără doar și poate, cu același vechi regionalism: „Ești un hun’it”.

Într-un timp, bunelul se împrietenise cu un personaj foarte straniu, venit cu traiul în satul nostru tocmai din Chișinău! Acesta era un rus. Ciudat era faptul că nu știa *moldovnește*, dar și mai de-a mirării ni s-a părut a fi îndeletnicirea sa: gheaghia Feghia, cum îi spuneam, era croitor! În sat la noi profesia aceasta o practicau numai femeile, nu și bărbații. Rusul, venit din capitală, era înalt și slab, semăna cu un semn de întrebare: cu

cât se înălța mai sus, cu atât mai gârbovit arăta. Vorbea lumea că acest croitor de la oraș venise în sat ca să se lecuiască de oftigă: gheaghia Feghia bea lapte de capră, lapte de vacă, lapte de oaie și, mai ales, lapte de butoi. Apropierea dintre noul venit și bunicul Stelea s-a produs datorită faptului că și bunelul se trata, de bătrânețe și de toate bolile posibile, cu ceea ce-i dădea țâța polobocului. Dar și de aceea că bunelul era unul dintre puținii săteni care știa rusește.

În ceea ce mă privește, *gheaghia Feghia* nu m-a prea impresionat; îi spuneam și eu o poezie inventată de un viitor adept al bilingvismului armonios:

Pe fereastră, na okno

Stoit lapte, moloko,

A sobaka, câinele,

Hocet kușati laptele.

Mă interesa mai mult capitala, Chișinăul, despre care povestea croitorul. Vorbea despre străzi asfaltate, lumini arzând pe parcursul întregii nopți, șuvoaie de mașini, clădiri cu multe etaje și... mi se aprinse în suflet un dor nemărginit de a mă afla în acest rai măcar pentru câteva ore...

Și... să vezi minune! Mi-a zâmbit norocul! Am fost anunțați la școală că se organizează o excursie la Chișinău, ca să mergem la teatru. Problema era că elevii ce doreau să facă nemaipomenita excursie trebuiau să achite drumul, dus-întors, plus costul biletului pentru teatru. În acele timpuri, tocmai se înfăptuise reforma monetară a lui Hrușciiov – banii erau extrem de scumpi. Mai ales pentru colhoznicii din satele basarabene, care câștigau la *trudozi*

(zi-muncă) doar câteva copeici, iar salariul îl puteau ridica o dată pe an, la *godovoi*. Așa că speranța mea de a vedea case cu multe etaje, străzi asfaltate era minimă. Am miorlăit eu o rugămintă către mama și când i-am văzut privirea tristă-tristă, n-am mai îndrăznit să revin cu „te rog, mamă”. Și atunci Marele Dumnezeu a intrat în trupul sfrijit de bătrânețe al bunicului Stelea, și Dumnezeu-bunelul mi-a dat tocmai cinci (!) ruble! Trebuia să achităm trei ruble pentru călătoria cu autobuzul și pentru biletul de intrare la teatru, iar bunelul mi-a dat suma uriașă de cinci ruble. Cu cinci ruble puteai să mergi de o sută de ori la film, biletul costând cinci copeici. Cu cinci ruble de atunci puteai tocmai un șofer ca să-ți aducă lemnele din pădure. Bunelul mi-a zis, cu blândețe: „Din ceea ce-ți rămâne, cumpără-ți vreo carte, adă și niște covrigi de la oraș”.

Nu prea am avut posibilitatea să admirăm străzile asfaltate ale Chișinăului și alte minunății... capitaliste, fiindcă ne-am pornit la teatru cam după orele amiezii și am ajuns cu puțin timp înainte de a începe spectacolul.

Mare ne-a fost mirarea (și deziluzia) când am constatat că am nimerit la operă! Noi credeam că vom avea parte de vreo comedie tip *Piatra din casă* de Alecsandri și când colo pe scenă cânta-miorlăia *Traviata* lui Verdi. Ceea ce am înțeles eu, probabil și colegii mei, a fost faptul că Violetta, o curtezană frumoasă, a murit, în final, de pneumonie. De-acum reveniți în școala natală, învățătorul de muzică ne-a explicat că într-o operă, *aria* este un *solo* lung, ce ex-

PROZĂ

primă filozofia vieții sau poate deplânge cruzimea sorții, că mulți interpreți reușeau să înfrumusețeze cât mai mult ariile, încât aduceau publicul în delir, ceea ce nu s-a întâmplat și cu noi, elevii din Codreanca.

În schimb, după spectacol, am avut răgazul (o jumătate de oră) să facem cumpărături în preajma edificiului Teatrului de Operă și Balet. Era noapte, n-am putut căuta magazine unde se vindeau cărți sau covrigi și am mers, buluc, împreună cu ceilalți amatori ai *Traviatei* lui Verdi la un chioșc-gheretă, unde se vindea înghețată. Era un frig de Doamne ferește, dar noi ne delectam cu înghețată! Orașenii ne priveau uimiți, apoi zâmbeau batjocoritor, înțelegând că am căzut în capitală de pe planeta Flămânzilor-de-Dulce, iar vânzătoarea, stăpâna tonetei, mai fericită decât noi, ne invită să încercăm-procurăm diferite feluri de înghețată.

Când ne-am urcat în autobuz, toți aveam pachete și pungi cu înghețată. Șoferul s-a supărat că îi vom murdări autobuzul, dar cineva dintre pedagogi a venit cu o soluție salvatoare: legăm binișor pungile cu înghețată și le spânzurăm prin geam, afară, deși și în interiorul autobuzului era cam același ger ca și cel din exterior. La întoarcere, șoferul a fost nevoit să oprească de câteva ori autobuzul, fiindcă ba unuia, ba altuia i se rupea ața de care atârna coșulețul cu înghețată.

Dar ce sărbătoare a fost, când am intrat în casă și le-am dat tuturor câte o porție de înghețată: bunelului și bunicăi, mamei și tatei, fraților mai mici, pe care i-am trezit

din somn. Chiar și bunelul s-a înfruptat, constatând glumeț: „Apoi, măi Alistare, *morojna* asta e ca un brojban de curechi înghețat, da' dulce”.

Chiar și fără înghețată, *Traviata* lui Verde ne-a rămas multă vreme în memorie. Începând cu luna lui traistă-n băț, așa numea bunelul luna martie, când pornea lucrul în câmp, când înflorea podbalul pe povârnișuri, căci acolo se topea mai întâi omătul, iar noi, copiii, scoteam vitele la păscut și terminând cu noiembrie, când dădeau primele înghețuri, răsunau dealurile și văile din Fundul Codrencii de fraze cântate ca la Teatrul de Operă și Balet (când mai alegru, când mai potolit): „Măi Va-a-a-asi-le-e-e, va-a-a-aca ta se du-u-u-ce-e-e în pă-ă-ă-pu-u-u-șoi la moș Toa-a-a-a-der!” „Dă-o-o-o îna-a-a-apoi, Pe-e-e-tri-că-ă-ă, că dese-a-a-ră-ă-ă am să-ți cu-u-u-mpă-ă-ăr un bi-i-i-let la ki-i-i-no!” „Mă a-a-a-mă-ă-ă-ge-e-ești!”

Fiindcă văzusem capitala, am devenit, într-o oarecare măsură mai sigur de sine. În una din zile, era în preajma lui 23 februarie, Ziua Armatei Sovietice, a fost organizată la școală un fel de întâlnire cu doi foști ostași: creditorul gheaghia Feghia și alt Feghia, căruia îi spuneam, ceremonios Fiodor Vasilievici, fiindcă era învățător de muncă (educație tehnologică) în școala noastră. Gheaghia Feghia a băiguit ceva în rusește, din care „monolog” n-am prea înțeles prea multe lucruri decât aceea că și-a făcut serviciul militar undeva la nord, de unde i se trage boala de plămâni.

.....

Ion Cristea

Cinegetex

Venatio Piqq 31416 este un băiat terran în vârstă de 14 ani, excelent dezvoltat pentru vârsta lui. Pasionat de astrofizică, are rezultate excepționale la învățătură. De șapte ani se antrenează pentru Marea Vânătoare, iar antrenorul său, Vânătorul viconte Rapacex LVI, îl apreciază foarte mult și susține că Piqq 31416 este cel mai valoros produs din generația lui, cu siguranță cel mai valoros exemplar de pe Domeniul de vânătoare valkanic. La maturitate, Piqq 31416 ar putea ajunge să obțină chiar Trofeul Secolului. Dar acestea sunt, bineînțeles, doar palavre vânătoarești, pe care băiatul nu le prea ia în seamă. Singura ambiție a lui Venatio Piqq 31416 este să ajungă un prăsitör respectabil, ca tatăl său. Foarte mândru de domeniul pe care trăiește, ar face orice pentru a-i spori faima și arde de nerăbdare să participe la prima lui Zi a Recoltei. Sau cel puțin așa declară.

Începând de la vârsta de 7 ani, băieții din Estika promovează automat în categoria venatios și sunt incluși într-un program complex de antrenamente pentru Marea Vânătoare. La împlinirea vârstei de 14 ani, urmează a fi supuși unei serii complicate de examene, iar cei care le promovează pe toate au satisfacția de a fi considerați pregătiți. Nu s-au înregistrat cazuri de venatios nepregătiți. După A șaptea Zi, fiind declarați campioni, li se interzice participarea la vânătoare și obțin statutul de prăsitöri.

Nimeni nu este obligat, desigur, să participe la vânătoare, dar nu s-a înregistrat vreun caz de neparticipare. Am uitat să spunem că toți băieții sunt examinați, înregistrați și marcați încă de la naștere. Comisia medicală extrem de competente monitorizează dezvoltarea lor armonioasă și eliminarea exemplarelor necorespunzătoare. Grija hantărilor pentru acești copii este aproape părintească.

Există, bineînțeles, și o procedură pentru a

deveni venatores. La vârsta de 14 ani, băieții din Westika devin tiraci, adică învață să tragă cu arma și intră în companiile de hăitași. Cei mai buni tiraci sunt înscriși la academie. Doar absolvenții Academiei Superioare de Vânătoare devin venatores titulari, iar titlurile nobiliare se obțin numai pentru merite deosebite (cu condiția să fie vacante și dacă nu există moștenitori de drept). Fiecărui Titlu îi corespunde un domeniu de vânătoare, mai mare sau mai mic.

Deoarece vânătoarea în ferme este interzisă prin lege, pentru a evita accidente nedorite pe durata Zilei Recoltei, terranii de ambele sexe care nu participă la vânătoare rămân în adăposturi și nu-și părăsesc pentru nimic în lume fermele. Dacă un participant ar fi găsit ascuns într-o fermă, aceasta ar fi desființată, iar toți terranii din zonă, implicați sau nu, ar fi duși, conform tradiției hantărăști, în largul oceanului. Evident, nu s-au înregistrat niciodată astfel de cazuri.

Domeniul Valk, al Vânătorului duce Cruddax XC, este nu numai cel mai mare, dar și cel mai împădurit domeniu din Estika, iar pădurea Valk e pur și simplu minunată, o locație splendidă pentru vânătoare, cu nenumărate specii de copaci, caracteristici zonei de câmpie și de deal, oferind privitorului priveliști de basm, în special acum, la jumătatea toamnei, când frunzele capătă niște nuanțe de culori incredibile. Remarcabili sunt copacii seculari, dominând prin înălțime, dar mai ales prin masivitate, copacii viguroși dar mai zvelți din apropiere; ici-colo, puiet și lăstăriș, încercând din greu să-și facă loc printre copacii cei mari. Nici urmă de uscături. Nici urmă de animale, doar copaci, liane, iarbă și insecte.

Planeta Diana (diametrul $d=0.98T$, accelerația gravitațională $g=0,95m/s^2$) numită inițial BDC 0073, face parte dintr-un sistem solar aflat

PROZĂ

la periferia Galaxiei, la mare distanță de cea mai apropiată planetă locuită. Soarele sistemului, o stea galbenă banală, asemănătoare soarelui Pământului, nu iese cu nimic în evidență. Planeta, la fel de banală, are două continente și o puzderie de insule și insulițe, scăldate toate de apele unui imens ocean. A fost descoperită și explorată de o navă automată emrekană, dar singura resursă notabilă, apa, aflată aici din belșug, nu a trezit interesul pentru exploatare industrială.

A fost totuși colonizată, în urmă cu peste două mii de ani dianici, de o sectă de agricultori arhaici, terranii, adepți ai întoarcerii la natură. Terranii au adus plante și animale de pe planeta lor de baștină (Terra Nova 7), pe care le-au aclimatizat relativ repede, dar au domesticit și câteva din rasele sălbatice băștinașe. Au colonizat continentul mai mare, numit Estika, acesta având o climă preponderent temperată, potrivită pentru agricultură. Lucrurile mergeau bine și agricultorii acoperiseră deja tot continentul estic cu o pânză de gospodărie țărănești, practic independente, până în momentul când au sosit hantării.

Hantării făceau parte dintr-o sectă mai ciudată, răspândită pe aproape toate planetele colonizate de oameni. Erau venatores (vânători), adică urmăreau și ucidău animale sălbatice, în special pentru distracție, dar și pentru a se hrăni cu carnea acestora. Atunci când Federația Lumilor Locuite a scos vânătoarea în afara legii, majoritatea membrilor sectei s-au revoltat. Au urmat incidente și chiar bătălii sângeroase, pentru că mulți vânători erau foarte bogați și ocupau funcții importante pe planetele lor, sau aveau mare influență asupra conducătorilor acestora, însă au fost peste tot învinși, arestați, deposedați de bunuri. Mulți au fost judecați, condamnați la moarte și executați, iar alții executați pe loc, pur și simplu, fără alte formalități.

O parte dintre cei scăpați cu viață au ajuns, în urmă cu o mie cinci sute de ani dianici, pe planeta Diana (pe atunci se numea Demeter), unde s-au așezat pe continentul mai mic și nelocuit, Westika. Folosind resursele tehnologice aduse de pe plane-

tele lor au pus bazele unei civilizații militare de tip spartan, condusă la început de Marele Vânător Terak, (fie-I Numele pomenit de-a pururi!), specializată în fabricarea de arme de vânătoare și muniții, dar și de echipamente auxiliare (cum ar fi elicopterele sau utilajele agricole) și având în realitate un singur scop: vânătoarea.

Terranii, lipsiți de organizare și neînarmați, nu au fost întrebați dacă sunt de acord cu așezarea hantărilor pe planeta lor și nici nu au avut vreo reacție. De altfel, cei mai mulți au devenit conștienți de existența hantărilor abia după ce animalele sălbatice începuseră să se rărească. Cu excepția unor accidente de vânătoare regretabile, terranii n-au prea avut de suferit, pentru că hantării erau oameni superiori, civilizați și pașnici, singura lor fixație, de necontestat, fiind că nu admiteau nici un fel de restricții, din partea nimănui, în ceea ce privește vânătoarea.

De altfel, la început, hantării i-au ignorat aproape total pe terrani. Au vânat cu entuziasm pe continentul lor, până când în Westika n-a mai rămas nimic de vânat. Apoi, timp de sute de ani, vânătorii hantării au bătuit Estika, în special pădurile multe și întinse, de la șes și de la munte, apoi și câmpiile ierboase. Dar, de când vânatul s-a împușinat, adică nu mai găseai cu lunile animale sau păsări sălbatice, nici în cele mai de nepătruns pustietăți, hantării disperați au început să vâneze animale domestice, mai întâi din turmele aflate la pășunat, apoi chiar animalele din gospodărie. Individual, terranii au mai ripostat, pe ici, pe colo, dar ce puteau face cu uneltele lor primitive de lucru (furci, coase, topoare) împotriva celor mai bune arme de vânătoare din Univers?

Ultimele exterminate au fost pisicile. Vreme de peste un secol au scotocit hantării prin curțile și casele oamenilor, dar și prin coclauri, până s-au convins că nu mai exista nimic de vânat. Între timp, bieții oameni, disperați, și-au vânat chiar și câinii de vânătoare. Până la ultimul.

Tot pe-atunci, în pașnica societate a vânătorilor din Westika au apărut mari tulburări, cauzate de dezbaterile privind viitorul: unii au propus să

încerce să caute o altă planetă, soluție evidentă, dar inaplicabilă datorită lipsei mijloacelor de transport și a resurselor pentru construcția unora noi. Alții, cu susținători mai puțini, au propus singura soluție de bun simț: să se apuce de pescuit. Ce e drept, e drept: oceanul colcăia de pește.

Dar, cu această propunere nesăbuită, s-a atins o coardă foarte sensibilă a hantărilor: deși în legende se povestea că, în vremurile antice, vânătorii și pescarii ar fi fost buni prieteni și tovarăși, trebuie spus că nimic nu disprețuiau mai mult hantării (și în special Marele Vânător) decât pescuitul și pe pescari. Justiția hantărilor acționează repede și fără cruțare: puținii adepți (după datele oficiale) ai acestei soluții au fost prinși și aruncați din elicoptere în largul oceanului. Nimeni nu știe ce s-a mai întâmplat cu ei.

Când situația devenise disperată, fiind în pericol chiar viitorul vânătorii, Marele Vânător din acea vreme (Cinegetex XXIV, rămas în istorie drept Cinegetex cel Mare), a postulat Marea Idee și a decretat Noul Mare Decalog al Vânătorii.

Dacă unii hanteri, spre rușinea lor veșnică, au fost împotriva Marii Idei, se poate presupune că trebuie să fi ajuns foarte repede departe, în Ocean. Oficial, Marea Idee a fost aprobată în unanimitate. (Acum, să nu înțeleagă cineva că s-ar fi supus la vot!). Cert este că atunci a început o nouă eră, numită, oficial, Era Cinegetex.

Multe nu se știu despre Marea Idee, în afară de consecințele sale evidente. Astfel trebuie spus că, pentru fiecare domeniu, sezonul de vânătoare oficial este deschis numai o singură zi pe an, numită Ziua Recoltei, o sărbătoare terrană adaptată la obiceiurile hantărilor. Cu alte cuvinte, o sărbătoare pentru ambele popoare.

Soarele se apropie de apus. Peste puțin timp, se va ascunde în spatele munților ce se profilează în zare. Vânătorul duce Cruddax XC este, în sinea lui, mulțumit. Deși încă din zori cerul fusese acoperit de nori amenințători, vremea s-a dovedit a fi ideală pentru vânătoare. Ducele s-a întors de vreme, pentru a se asigura că totul se desfășoară conform ordinelor sale. Marele Vânător, care i-a făcut azi cinstea să vâneze pe domeniul său, urmează să sosească, probabil la puțin timp după căderea întunericului. Numai vânătorii mediocri, șopârlanii lipsiți de eleganță și începătorii continuă vânătoarea până în zori, în încercarea de a aduna cât mai multe puncte.

Ducele a doborât câteva zeci de trofee, care deja au fost aduse de hăitași, măsurate, clasificate și pregătite pentru grătar. Alte sute, doborâte de ceilalți vânători, au urmat sau vor urma în curând aceeași procedură. (Cel mai valoros trofeu a fost pus deoparte, pentru Marele Vânător). Mii de sticle, din cel mai bun vin, produs în regiunea viticolă din estul Estikăi, așteaptă puse la gheață. Marea Orchestră și Corul Vânătorilor și-au ocupat locurile. Petrecerea este gata să înceapă. În spiritul sărbătorii, se poate spune că la petrecere sunt pregătiți să participe hantări și terrani, laolaltă. Evident, de departe cei mai pregătiți sunt terranii.

Nu, nu am aflat încă nimic despre evoluția tânărului venatio Piqq 31416. Cu siguranță însă, momentul lui de glorie a sosit.

Pe planeta Diana, de sute de ani, este pace și se trăiește bine. Toți terranii îi sunt recunoscători Marelui Vânător, fiind gata oricând să-și dea viața pentru el. Și mai mult decât atât!

PRIMITE LA REDACȚIE

VALI ZĂVOIANU

A simți

Să scriu de tine, n-aș putea să scriu
Cuvintele ar fi împietate
Prefer să tac, cât nu e prea târziu
Și nu ne sunt simțirile uitate.

Ar fi puțin să spun că te iubesc
Și-aș scrie doar frânturi dintr-o poveste
Prefer să tac și doar să te privesc
Atâta timp cât dragostea ne este.

În mii de vorbe oamenii pun dor
Și-și spun, își scriu eterne legăminte
Eu știu că doar tăcerile nu mor
Și-atuncea tac și te privesc cuminte.

Să scriu de tine, n-aș putea în veci
Cuvintele ar fi banalitate
Prefer să tac și știu că n-o să pleci
Cât nu ne sunt simțirile uitate.

20.05.2013

EVOLET ENNYUS

Starea sublimului vieții

Zbor lin printre norii
viselor noastre tăcute
când aripa-i atinsă
de raza de soare

Nu trebuie să refuzăm
spectacolul fastuos al trăirii,
de el să ne bucurăm

Să lăsăm divinul
chipul purității să-l știe

ca noi linia orizontului
s-o întâlnim cu grație
și atâta sublim

MIHĂIȚĂ TĂLPARU

Răspântii

în anul spiritelor prăbușite
cu forme de păsări ale paradisiului
călătoream într-un suflet cu brațe de liliac
printr-o lume cu nopțile ridate de singurătate
despicând timpul repetitivelor anotimpuri frânte de
cuvinte

desprins din întuneric ascuns după colțul luminii
am alunecat pe o pleoapă necunoscută
cu aripile ucise de sclipiri orbitoare
oprire sinucigașă făcută într-o ploioasă vară de
lacrimi
căzute de pe trunchiul cu față umană

tulburat de forma ridicată din șoaptele florilor de
mai
îți ascultam glasul inimii vii din inima pietrificată ce
îmi striga
știi că inima are inimă? Rostogolindu-te continuu
prin mine

așezat în spatele celulei cu gratii din zile
privesc zarea descoperindu-ți primăvara ochilor
ți-am auzit zgomotul profundeii tăceri
din contopirea pașilor pierduți

sărutând ultima petală ce îți dezvelise trupul de
femeie
mi-am dat seama că voi rămâne olog de aripi în
mine

fără zbor totul în jur era doar un apus mort-trecător
ce îmi ducea în spate răsăriturile furate fără zborul
cu tine

ANC FLORIN

O rouă de cerneală!

Azi roua dimineții 'n cerneală se făcuse,
Să-nviioreze versul și vrednicul penel;
Ca zorile creației, de după noapți ascunse,
Să 'nalțe iar în oameni artisticul drapel.

Odihna, ne compune un lanț de interese,
O cât de grea-i tăcerea și roade mărunțel,
Când ne dorim cuvinte, cu sunete înțelese,
În ecouri de creații... și-al viselor pastel!

De-aceea călimara, de nostalgii ascunse,
Ce recrează-n umbre al artei buchețel;
Păstra-vom și atunci când muzele supuse,
Vestesc o zi mai bună cu-al vieții clopoțel!

Azi roua dimineții 'n cerneală se făcuse.
Dar mâine-i altă zi și poate fi altfel...
De azi la călimară, doar perle sunt compuse,
Un strop se va păstra, și-un viitor cu el.

VASILE IONAC

Uimirea uimirii

Tu știi, eu depind de-o uimire
venită dinspre tine sau de altundeva;
primăvara asta, prin fire,
te caută adesea prin ființa mea.

eu știu că tu știi că nu știu
pe unde-nnoptezi deseori,
de-aceea, când se face târziu
adorm și visez doar ninsori.

suntem două miezuri de nucă
într-o cămașă cu altcineva;

hai vino, un dor mai de ducă,
mă mână-nspre inima ta.

sfințenia-i poveste trecută
scrisă în cărți cu tămâie;
cărarea de-acum o apucă
spre drag, punând colbu-n călcâie.

iubirea, iubirea de-o seară
e cel mai statornic păcat,
să vii și acum prima oară;
vecinii-n povești s-au culcat.

înșeală-mă ieri și chiar mâine,
dar astăzi, să-mi fii credincioasă;
dragostea-i har, nu e pâine
în clipa când pleci dinspre casă.

VIOLETA STIKA

Oglinda răsturnată

Dacă stai vertical, dai cu fruntea de cer,
Și ca într-un miracol toate visele pier.
Dacă stai aplecat, dai cu fruntea de ape,
Și de cerbii bătrâni ce-au venit să se-adape.

Dacă stai în genunchi, dai cu fruntea de pietre,
Ce-ai să crezi că sunt stele între unde strivite,
Dacă stai vertical, ai să afli curând
Cum un vis poate fi o sclipire de gând.

Dacă stai... oare cine să-ți spună să știi
Cum să dai vamă vieții printre clipe târzii?
Să poți trece de ape și de pietrele ei?
Dacă stai vertical totuși, ști-vei ce vrei.

CONSTANTIN CRISTESCU

Vouă prieteni...

Înconjurat de sufletele voastre,
Mi-au crescut aripi și-o să zbor,
Am să ascund tăcerile în astre
Și-n inimile voastre mă cobor.

Să vă închin, o clipă de iubire
Și zâmbetul moldav, cuminte,
Îmi dăruiți cu toți atâta fericire,
Voi truditatori ai albelor cuvinte.

Vă-mbrățișez cu brațele deschise,
Vă mulțumesc cu razele de lună
Și-am să vă port cu mine-n vise,
În noaptea mea atâta de nebună.

ANIȘOARA CRĂCIUN

Cum am să pot uita de mare,
de briza ce ușor mă mângâia în asfințit,
de valul ce-alene se spârgea
plăcere și durere... infinit.
Privirea ta ce o ghicesc, o simt, doresc,
tot ce esti tu, sunt eu, ,,cuminți...,
nebuni...doar anii ne zoresc...,
nu mult,...tu ești acolo, mă alinți,
cum valul lin atinge țărmlul,
într-un sărut pe veșnicie,
furtuna de o clipă,... calmul,
ce este cuibărit acum în mine.
Noi ne chemăm în timp
cu-aceleași gesturi de iubire,
iar noaptea suntem lupi, schimb,
de decor, ce-aleargă în neștire,
pe căi deja bătătorite, instincte,
pereche unică,... totali, ...iubire,
suntem doar doi pe țărml, iubit.

TRAIAN CALISTRU

Rugăciunea unui dor alb

risipitu-s-au gândurile mele; risipitu-s-au în
toate zările și în toate colțurile pământului, în
toate ungherele inimii, răpind rugăciunii pacea
și tihna unei clipe de har

rămas-au cuvintele; doar ele rămas-au: cuvintele
rostite cu ajutorul limbii, cu buzele întinate, dar
și rostirea lor născută din imboldul firii

ridicatu-s-au durerile și zbaterile inimii ce nu
mai poate să zboare, spre Tine, prin plecarea
genunchilor ei în fața dimineților Tale

mută e rugăciunea pelerinului pe calea rătăcirii;
stearpă, ca și viața trăită în nesfințenie și
nesăbuință

iată, umbre se aștern peste toate licăririle de
speranță
dar cuvintele le-am ales din adâncul cel mai
curat al inimii și le țin în palmă pentru a se
înălța la cer:
cuvintele mele, fiorii dragostei mele albe și dorul
meu alb, setea de bucurie și zbor

primește-le, Doamne, culege-le, Cuvinte, chiar
dacă rostirile lor sunt reci și sărace
țese-mi din esența lor haină de lumină, curată,
călduroasă, ca lâna de aur, ca să-mi învelesc cu
ea inima rece și chipul iubirii ei
căci așa, poate
gândurile se vor lepăda de ele însele călindu-se
în focul iubirii
iar tulburările nopții se vor topi ca roua dimi-
neții sub atingerea sărutului soarelui dimineții
verbele mele crude împlini-se-vor în psalmi, eu
însumi întregindu-mă iar, îndreptându-mă pe
cale pentru a trăi și a dărui pacea inimii mele

primește-mi, Doamne, bucuria și înnoiește-mă.

LLEU NICOLAE VĂLĂREANU

O umbră fugară

Străzile sunt goale vântul le-a măturat de oameni
prin ceață gerul scapără, trosnește înghețul,
sunt bocnă, urechile ard și încremenit într-o stare:
mă grăbesc s-ajung acasă. În patul cald al odăii
îmi încrucișez brațele, cățelul doarme la picioare
nu-l deranjez și el visează cu-n scâncet în somn.

Îl simt fierbinte în unghiul genunchilor,
deschid ochii, liniștea mă așteaptă dușmană.
Mă mișc ca după ani de anchilozare
învelit într-un pled vechi, scămoșat,
rostogolit peste carnea bolnavă de neodihnă,
nimeni nu-mi spune cum arăt și ce să fac.

Rămân o umbră fugară, o închipuită existență
într-un moment de cumpănă ajuns la tine:
te prind în brațe, mă strângi, mă rupi în două,
mă culci la piept până ceața se destramă,
și involuntar îți mătur străzile-n somn de neliniști.

CLAUDIA TOMESCU

Pluta meduzei

În holul unui hotel începi să descoperi deodată
o seamă de lucruri: cum că Dumnezeu
ar fi analfabet și toți profesorii bătrâni
din oraș cochetează
cu câte o recepționeră blondă;
fiecare cuvânt irațional, fiecare plânset irațional
se pedepsește cu moartea
sunt imagini și gânduri care n-au circumstanțe
atenuante în holul unui hotel ai revelația
că ești Ovidiu și că nu mai poți fi
exilat, nici măcar cu forța, cu ura, cu mila
e ușor să trăiești când nu mai ai un iubit nebun,
datorii la prieteni, când nu mai ai nopți albe de
vânzare

e ca și cum ai descoperi noi peșteri cu desene
rupestre, pluta meduzei care zboară prin aer cu iz
de filozofie abstractă acum știi că nu sunt singură
pe acest pod îndepărtat
trezește-te Borges și se vor lumina ochii...

TIRCHINECI ADRIAN - Grecia

Cărăruie, cărăruie...

Carăruie cărăruie,
Unde pașii mi-i afunzi?
Jarul lacrimilor arde,
Dorul se topește-n gând...

Nu văd urma, nu văd calea..
Cum în brațe să te strâng!
Ce străină-mi pari măicuță,
Unde raiul l-am pierdut?

Unde-s brazii ca o cușmă!?
Plete verzi pe-un plai de rai...
Unde ți-s plăieșii Maică?
Unde-s dacii ce-i aveai?

Unde-s lacurile albastre,
Ca un ochi de Dumnezeu?
Talpa Iadului, îmi pare,
A orbit poporul meu...

Cărăruie ,cărăruie,
Slobodă, fermecătoare..
Cum m-ai rupt de toate cele...
Crudă și secerătoare...

Plânsul și-a făcut sălaș
Când de gât s-a luat cu râsul!
Scorbură de neputință
A făcut din tot cuprinsul...

Unde-i poarta de la casă?
Pașii nu-i găsesc în urmă...
Toți s-au dus și toate-s goale,
Cărăruie, cărăruie...

Alina Turcitu

Laurențiu Ioan Ploscaru, elevul matematician genial

Provine dintr-o familie de oameni modești, din Călimănești-Vâlcea, și este singurul vâlcean care s-a calificat, doi ani consecutiv, în lotul lărgit de juniori al echipei naționale.

Laurențiu Ioan Ploscaru, elev în clasa a VIII-a la Școala „Take Ionescu” din Râmnicu Vâlcea este un elev eminent la matematică, anul acesta el calificându-se în echipa lotului lărgit de juniori care va reprezenta România la Balcaniada de Matematică din Grecia, care va avea loc în luna iunie. Fire modestă, așezată, Laurențiu este caracterizat printr-un pronunțat simț al dreptății sociale.

„Mă supără foarte tare nedreptatea din jurul meu, sau când văd copii cărora nu le pasă de viitor. Nu-mi plac glumele nesărate ale colegilor, nu agreez zgomotul, larma, preferând în locul șuetelor, meditația profundă sau cititul de literatură beletristică,,”, spune Laurențiu.

Medalie de aur din partea Societății Științifice de Matematică

De fel din Călimănești, Laurențiu, provine dintr-o familie de oameni modești, tatăl fiind pensionat pe caz de boală, iar mama este agent fiscal.

Din clasa a V-a, Laurențiu s-a mutat de la Școala Șerban Vodă din Călimănești, la Școala „Cu Ceas” (Take Ionescu), fiind elevul unui cunoscut și apreciat profesor de matematică, Ștefan Smărăndoiu, despre care micul matematician spune că

„este un dascăl de excepție care te face să studiezi cu plăcere matematica”. Atunci când oboseala își spune cuvântul la orele de mate, profesorul Smărăndoiu știe să-i capteze pe elevii săi, aducându-i pe linia de plutire. „Laurențiu este un elev serios și disciplinat, capabil să facă performanță. Anul acesta el a luat locul II la Olimpiada Națională de Matematică de la Constanța și medalie de aur din partea Societății Științifice de Matematică din România. El s-a calificat în lotul lărgit de juniori, lot format din șase membri, el clasificându-se al treilea și trecând proba barajelor. Este, cred, singurul elev vâlcean, care se califică de doi ani consecutiv în lotul echipei naționale trecând peste cele trei baraje pentru formarea Echipei României”, spune profesorul care-l pregătește, Ștefan Smărăndoiu, o cunoștință a ziarului nostru care a

ocupat locul unu în topul campaniei ziarului Adevărul, „Profesorii cu care Râmnicu Vâlcea se mândrește“.

La orele de matematică, rezolvă probleme din culegeri

Premiile obținute de Laurențiu sunt numeroase, la olimpiade, concursuri județene și naționale. În anul 2009 a obținut bronzul la Concursul Internațional „Arhimede”, într-o confruntare cu matematicieni din Spania, Serbia, Republica Moldova și România. Dacă va pleca sau nu din România, Laurențiu spune cu vocea așezată, molcomă: „Las viața să văd ce-mi oferă„, „Nu le cer niciodată elevilor mei ce să urmeze în viață! Le spun doar să învețe, nu să aleagă matematica“, completează cunoscutul dascăl Ștefan Smărăndoiu. La orele de matematică, micul geniu matematician lucrează din culegeri și doar dacă sunt elemente de noutate, profesorul îl atenționează, Laurențiu fiind, la matematică, cu mult peste nivelul clasei în care învață.

S-a născut genial, dar „se antrenează„, pe brânci din culegeri. La 3 ani scria, iar acum, la 13 ani, Laurențiu Ioan Ploscaru are peste 120 de medalii în nouă domenii diferite.

La Olimpiada Balcanică de Matematică pentru Juniori, desfășurată în Grecia (Veria), în perioada 25 - 29 iunie 2012, **medalia de aur** a fost obținută de **Laurențiu Ioan Ploscaru (clasa a VIII-a/Școala cu clasele I-VIII „Take Ionescu“ din Râmnicu Vâlcea)**, care a obținut și punctajul maxim.

Când avea doi ani, micuțul Laurențiu Ploscaru învățase alfabetul. „Îl luam cu mine la biserică, să scriem pomelnice sau să dăm acatiste. Și el se juca scriind și el numele după mine, cu mânuța lui. Așa a învățat, singur, imitând ce vedea“, ne povestește tatăl. Peste un an deja scria propoziții simple, iar ai lui începuseră să se gândească să-i ia băiatului și un abecedar. Peste încă un an, iar i-a șocat pe toți: a memorat întreg Crezul, până la vir-

gulă, în numai trei ore. „Eu îmi programasem trei zile în care să-l învăț, căci am crezut că la patru ani atât i-ar lua să-l învețe bine, trei zile. În trei ore, însă, era gata“, adaugă tatăl.

La grădiniță distracția lui era să învețe serbările pe dinafară, cu toate replicile colegilor. La fel și acasă, când se uita la desene animate. Se uita de câteva ori la același episod și după aia reproducea fiecare vorbă cu exactitate. Într-o vreme reușise să memoreze ore întregi de replici.

Pe la șase ani a început să-i bată la cap pe părinți că el s-a plictisit de grădiniță și că vrea la școală. Normal, căci vârsta lui mentală este cu trei ani peste cea biologică, după cum au apreciat psihologii.

„Pierdeam un an din viață dacă mă duceam la școală de la 7 ani, și nu de 6“

L-am întrebat pe Laurențiu acum, la 13 ani, de ce a vrut atunci neapărat la școala de la 6 ani. „Păi pierdeam un an din viață dacă mă duceam de la 7 ani“, ne-a răspuns. În clasa întâi se perpelea măcinat de două întrebări: de ce nu există o singură literă pentru grupurile de litere „ce“ și „ci“. De ce se complică oamenii atât de mult?

În clasa a treia, din „ăla micu“, a devenit „creierul matematic“ de acasă, din Calimănești, mergând la un concurs de matematică pentru clasa a patra. Pe urmă și-a dat seama că poate și mai mult și a început să profite de asta ca să câștige mai mult timp liber acasă. Ce făcea? La materiile pe care nu le înghitea prea mult nu se mai obosea să învețe lecțiile. „Doar îi ascultam pe colegii mei spunând de câteva ori lecția cu voce tare, o rețineam pe loc, apoi ridicam mâna să o spun și eu, ca și cum aș fi învățat-o acasă“, ne povestește Laurențiu. Dar timpul liber astfel câștigat nu-l irosea pe jocuri sau pe desene animate. Ci se așeza la masă și se apuca să mai rezolve niște probleme din culegeri, așa, ca un hobby. Când materia de la școală a început să se complice n-a mai putut învăța lecțiile de la colegi, ci se străduia să rețină

PERSONALITATEA LUNII

toate lecțiile din clasă. Printr-a cincea ajunsese atât de plictisit de matematica de școală, încât se ducea singur la domnul profesor să-i ceară să lucreze în plus și la ore.

„Când am văzut că acasă începe să-și facă temele la 9 și le termina la zece fără 20 i-am zis: mă, tu-ți bați joc de mine? Nu puteam să cred una ca asta. Pe urmă am văzut eu că grosul temelor el deja și le făcuse din pauze“, spune tatal.

Într-a cincea s-a dus la un concurs internațional pentru clasa a șasea, de unde s-a întors cu medalie de argint. Pe urmă au început să curgă premiile: până acum a strâns, cu totul, peste 120 de medalii naționale și internaționale, în nouă domenii diferite: matematică, română, chimie, fizică, biologie, geografie, istorie, ecologie și karate.

Iar acum, într-a șaptea, i-a „bătut“ pe colegii dintr-a noua, tot la un concurs internațional de matematică. S-a întors cu aur. Tot în luna aia a luat o mențiune specială și la concursul național de chimie. „La matematică am fost singurul care a luat maximum de puncte și la proba de calificare pentru lotul României, dar și la proba oficială“, mai spune Laurențiu.

Cum te minte școala că viața e roz

Dar ca să ajungă la performanțele astea studiază continuu, de parcă și-ar da doctoratul. Zice că inteligența nu-i ajunge, trebuie mai mult. Dacă-l vezi, îți lasă impresia că e om mare în corp de copil: zâmbește puțin, numai dacă e cazul și își pune tot felul de probleme de adult („De ce autostrada noastră pe pământ e mai scumpă decât o autostradă occidentală suspendată?“).

În vacanță lucrează și câte opt ore la matematică, din zeci de culegeri. Vara asta fusese premiat cu mai multe tabere gratuite – putea să meargă în toate, dar n-a vrut ca să nu piardă din timpul pentru studiu. Le-a ales numai pe cele două în care face și cursuri.

Puținii bani pe care îi primește ca premiu pe la concursuri îi pune la ciorap, ca să-și plătească

transportul pentru următorul concurs. Căci ai lui sunt oameni simpli, uneori de abia le ajung banii de pe o zi pe alta. Tatăl e pensionat pe caz de boală, mama e funcționar public și tocmai a rămas șomeră. Ca să-și permită transportul până la cea mai bună școală din Vâlcea, Laurențiu primește o sponsorizare lunară de 200 de lei. Altfel ar fi rămas tot la o școală mai slabă, aceea de acasă, din Călimănești.

Laurențiu mai este sprijinit și de Fundația Dan Voiculescu pentru Dezvoltarea României. Trisi Cristea, directorul general al Fundației, l-a urmărit și spune că băiatul este o îmbinare rară de inteligență sclipitoare și voință. „Într-adevăr, este demonstrat că un procent foarte mic dintre copiii supradotați reușesc în viață, iar mulți au părut să-și piardă din calitățile avute în copilărie. E de o parte din cauza sistemului școlar care nu-i ajută, a mediului social care nu-i încurajează sau a familiei care nu știe sau nu poate să susțină dezvoltarea copilului“, mai zice ea. Laurențiu, însă, este exact opusul, căci în fiecare zi mai pune o cărămidă pentru succes. Știe că asta e singura lui șansă de a reuși.

Din păcate, țelul lui este să părăsească România. Nu știe încă unde va merge; aproape oriunde ar fi mai bine decât aici, crede. „O fi frumoasă țara, nu zic că nu e, dar simt că n-are nici un rost să rămân aici... a făcut cineva ceva pentru elevii cu rezultate bune?“, spune Laurențiu.

Le-ar da un sfat românilor: „Să fie corecți și să muncească mai mult. Degeaba își fac bine lor înșiși, dacă pentru națiune nu vor să muncească. Și în alte țări se fură, că n-are cum să fie perfect. Dar se fură cu mai mult bun simț“.

Ce ar schimba dacă ar fi politician?

„Aș adăuga în școală educația pentru viață, nu ca acum, când te minte școala că viața e roz. În sensul că, doar dacă înveți și atât ajungi în vârf. Ok, dacă înveți ai șanse în plus, dar asta nu e totul. Trebuie să știi să lupți și să ai atitudine“.

Citeau de la 2 sau 3 ani, erau extrem de talentați la arte sau mergeau la facultate la o vârstă foarte fragedă

H.P Lovecraft

Howard Phillips, un mare scriitor, a fost și el un geniu de mic copil. A învățat să citească la vârsta de 2 ani, iar la 6 ani scria deja poezii complexe. A devenit unul dintre cei mai influenți autori ai filmelor horror în secolul XX. Este posibil ca Howard să fi fost așa deștept de mic, deoarece părinții lui au fost foarte bolnavi și motivația de a deveni cineva l-a împins spre literatură.

Gregory Smith

La 10 ani, Gregory a intrat în colegiu, iar la vârsta de 12 ani a fost nominalizat la premiul Nobel pentru Pace. A fondat și un grup de susținere a drepturilor copiilor.

Okita Soji

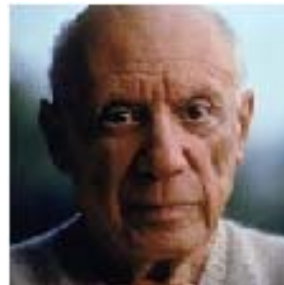
Și Soji a fost un copil minune, dar în alt domeniu. La vârsta de 12 ani a învins un maestru în kenjutsu, iar la 18 ani a devenit cel mai bun luptător al acestor arte marțiale. A murit de tuberculoză la 25 de ani.

Blaise Pascal

A fost unul dintre cei mai buni matematicieni și fizicieni ai secolului XVI. Tatăl său, de asemenea un matematician cunoscut pe atunci, avea metode neortodoxe asupra educației și inițial nu a vrut să-l lase pe Blaise să învețe matematică până la vârsta de 15 ani. Supărat de aceasta decizie, Blaise a început să învețe geometrie de unul singur, iar la vârsta de 12 ani a descoperit că suma unghiurilor unui triunghi este egală cu două unghiuri drepte. Când a aflat tatăl său de această descoperire, s-a gândit că fiul său are un talent în acest domeniu și l-a lăsat să folosească o copie a „Elementelor” lui Euclid.

La vârsta de 14 ani, Blaise a început să își însoțească tatăl în marile întruniri ale matematicienilor de la Paris. La 16 ani a prezentat la aceste întâlniri câteva teoreme despre geometria proiectivă, între care era și capodopera sa, hexagonul mistic al lui Pascal.

Pablo Picasso

Cel mai faimos pictor din istorie, Picasso, și-a început viața ca un geniu. La 8 ani a pictat una din cunoscutele lui opere, La Picardo, iar înainte de 12 ani producea schițe ale diferitelor fotografii. În timpul adolescenței a fost deja considerat un pictor matur, cu opere semnificative.

Akrit Jaswal

Cu un IQ estimat la 146, Jaswal este cea mai tânără persoană admisă la o facultate de medicină din India. La 6 ani asista la operații și la 7 a început să practice. Este și un fizician foarte bun.

ALȚI GENIALI

Alice Amos

La doar 3 ani, micuța Alice dovedește că nu există bariere de vârstă pentru genii. IQ-ul obținut la testele Mensa este peste cel al unor figuri celebre.

Alice Amos are un IQ de 162 conform testelor Mensa, cu 2 puncte mai mult decât cel înregistrat de Albert Einstein sau Stephen Hawking. Ea se plasează astfel într-o categorie a celor mai inteligenți oameni de pe planetă ce reprezintă doar 0.03% din populația totală.

Fetița a fost mutată de la creșă când a început să-i trateze pe toți ceilalți copii ca pe niște “bebeluși”.

Rezultatul e cu atât mai impresionant cu cât engleza e a doua ei limbă, părinții ei vorbind doar rusa.

Alice a început să vorbească la doar 2 ani și jumătate, dar de-atunci spune tatăl ei Vitalie: “a început potopul”.

Profesorul Joan Freeman spune că “E clar că are abilitatea de a face tot ce vrea în viață”.

Maria Gaetana Agnesi

În secolul XVII a fost un filozof italian, matematician și lingvist. La 5 ani, ea putea vorbi fluent franceza și italiana, iar la 13 ani a mai adăugat greaca, ebraica, spaniola, germana, latina și încă

câteva la limbile vorbite foarte bine. La vârsta de 9 ani a ținut un discurs scris chiar de ea în latină despre drepturile femeii la educație. Academicienii, martori la discursul ei, au numit un crater de pe Venus după numele ei.

sursa: <http://www.wealthforteens.com/>

Daniela Toma

TRUPA „FĂRĂ TITLURI” ÎNTR-UN SPECTACOL DE GALĂ - PE-UN CRAK DE PLAI

„Pe-un crak de plai” este o poveste pe care cei doi tineri protagoniști o trăiesc într-o societate în care valorile nu primează, iar bruma de cultură există pe alocuri, așa încât n-ai cum să nu te întrebi dacă aceștia n-au vrut să tragă un semnal de alarmă ca și spectatorul să-și pună serios întrebarea dacă lucrurilor n-ar putea fi îndreptate în altă direcție.

Regăsim în spectacol povestea de dragoste dintre Georgel și Tincuța, poveste care este la fel de prezentă în viața de zi cu zi a oricărui cuplu, însă cei doi actori reușesc s-o personalizeze cu o încărcătură spectaculară, emoțională, artistică și de semnificare teatrală net sporite dovedind prin aceste lucruri o solidă cultură a rolului, susținută prin mijloace gestuale și vocale de ales rafinament, concretizate în spirale inventive de Oana Gherbăluță și Răzvan Epure, semnatarii unei creații actoricești absolut excepționale.

Doi actori generoși, comunicativi și inventivi readuc la viață lumea comediei, cu arsenalul său de situații și tirade oferite cu generozitate de acest gen de teatru.

Piesa de teatru este un produs estetic independent, artisticește cât se poate de convingător, acest lucru fiind datorită faptului că trupa „Fără titluri” este înzestrată cu un real talent actoricesc, o trupă tot mai coagulată, din ce în ce mai profesionalizată, operație complexă și

de durată la care se adaugă multă muncă și seriozitate. Există virtuozitate în exersarea claviaturii comice și aceasta pentru că piesa „Pe-un crak de plai” ajunge să dobândească formatul și anvergura unei surprinzătoare antologii de umor unde fiecare partitură apare în așa fel concepută încât să poată fi îmbogățită cu detalii suplimentare cu prilejul fiecărei noi reprezentații, în funcție de inspirația performe-

rilor, dar și de reacțiile sălii. Există virtuozitate în exprimarea actoricească aflată sub pecetea inventivității inteligente, rafinate și de un admirabil bun gust. E o probă de maximă virtuozitate pentru acești tineri actori. Iar ei o fac atât de bine încât mărturisesc că, pentru câteva secunde, am fost încercată de bănuiala că ar fi vorba despre un playback foarte bine pus la punct.

Spectacolul începe în forță cu replici spumoase, ironice și cărora li se alătură umorul de calitate ce persistă pe tot parcursul piesei și ține publicul în alertă.

Buna dispoziție primează și este întreținută printr-un comic de limbaj și de situație care-i face pe cei doi să fie autentici în interpretare. La fel de interesante sunt secvențele care curg ca într-un tot pe care îl putem asemui unui serial de o deosebită savoare, mai ales că tinerii actori

CRONICĂ DE TEATRU

interacționează cu publicul într-un joc în care acesta se prinde cu ușurință și de care se bucură până la sfârșit.

Când în distribuție se află doi actori ca Oana Gherbăluță și Răzvan Epure într-un dialog viu (care storc un comic paroxistic din simplul mod în care pronunță cuvintele sau își declară unul altuia iubirea), efectul este inevitabil: sala râde în continuu, tot mai tare și cu tot mai multă convingere.

E cel mai bun tratament înaintea zilei de

luni sau înaintea oricărei alte zile pe care-l primim de la actori de valoare ai scenei românești.

Când spectacolul se termină, când aplauzele se vor fi încheiat, când a venit vremea să părăsim sala de spectacol, nu te poți gândi decât la faptul că acești tineri sunt minunați în ceea ce fac iar jocul lor a zămislit o superbă bijuterie teatrală.

Sper să am șansa de a o vedea încă o dată și încă o dată.

Marin Năstase

FLORIAN DORU CRIHANĂ - un artist care se joacă, zâmbind, cu Istoria

Dacă în iulie anul trecut talentatul pictor Fl.D.Crihană făcea „ghidușii” cu Turnul Eiffel, ca un prestidigitator de geniu, în aprilie anul acesta a invitat la joacă pe bătrâna Istorie, care se tot vâicărește că ea nu mai trăiește decât până la... Sfârșitul Lumii. Deși respectiva cucoană i-a spus șugubățului artist că anii i-au fost numărați de Nostradamus, cu ceasul în mână (pardon, cu ceasul agățat de planete), precum și de maiiași, cu al lor celebru calendar, pictorul nu a crezut-o și a „bârcâit-o” la... evenimente, făcându-i multe „portrete” interesante și șocant

Portrete de evenimente „așezate” cumiți în peisaj și „pozate” cu uluitoarea sa fantezie. Văzându-le, cred că biata Istorie a rămas cu gura căscată, întrebându-se ca proasta: chiar am avut eu astfel de evenimente prin buzunarele alea ale Timpului? La care pictorul, se pare că i-a arătat planșele:

-Poftim, domniță, din buzunarele matale le-am scos!

Artistul Crihană rămâne același pictor de geniu și mucalit povestitor, care o va obliga pe madam Istorie (a artelor plastice) să-i rețină tablourile cu nebunaticile sale evenimente, ce se dau huța pe balansoar cu personaje istorice foarte...importante.

La o sumară privire a tablourilor expuse în galeria „Nicolae Mantu” din Galați se observă că pictorul a selectat evenimentele din istorie după criteriile aleatorii și, aparent, fără nicio legătură între ele. Fie că s-au întâmplat în aceeași perioadă de timp, fie în perioade istorice diferite, poveștile sale cu evenimente și personaje istorice care le-au provocat, nu este întâmplătoare, create așa, alandala, fără mesaj, fără tâlc. Artistul nu repovestește istoria. El „scrie” istoria ALTFEL, extrăgând din evenimente esența lor, sugerând învățăminte atât

pentru prezent, cât și pentru viitor. El nu ne întreabă: „vă place istoria așa?, ci, zâmbeste: „uite ce s-a-ntâmplat!

Bineînțeles, jucându-se cu respectivelor întâmplări și cu mirările noastre.

Cele mai grave evenimente, care și astăzi au rămas probleme spinoase pentru omenire, le prezintă ca pe un șotron interminabil, pe care, „fetița Istorie”, pare că-l va juca până la adânci bătrânețe, dacă oamenii nu vor înțelege că „au crescut mari” și nu trebuie să mai joace „acel șotron”. Mă refer la tabloul „Ecumenism” (și nu numai), titlul tabloului având un sens extins pentru toate religiile din lume.

Interesant este că artistul a creat aceste tablouri pe o temă propusă de Daniela și Lucian Drăgușin (din colecția cărora fac parte aceste lucrări), dovedind înaltul grad de măiestrie atins, reușind să realizeze opere valoroase și originale. De fapt, respectivii colaboratori și sponsori au dat imaginației pictorului un larg front de lucru unde și-a desfășurat toate forțele și posibilitățile sale creative, atacând tema cu întreg arsenalul său oniric și-a ieșit... ce-a ieșit, spre încântarea privitorilor și îndemnul lor la reflecție asupra istoriei omenirii. Privindu-le, tablourile mă duc cu gândul la alți creatori de gen, dintre care mă obsedează oarecum similitudinea cu Pieter Bruegel cel Bătrân. Celebrul artist a tratat evenimentele tot cu umor, dar aici se oprește asemănarea, diferențele fiind mai multe în ce privește maniera de abordare și tratare picturală, coloristică, ideatică ș.a.

Dar să analizăm unicitatea și originalitatea lui

PORTRET DE AUTOR

Fl. D. Crihană, care esențializează și subordonează imaginea întrutotul IDEII și mesajului pe care vrea să-l transmită. În cazul acestor tablouri, imaginile se adresează celor avizați, cunoscători ai istoriei, ajutându-i doar cu câteva explicații din subtitlu. Însă, aceste cuvinte deschid porțile reflecțiilor și meditației, dincolo de aspectul aparent umoristic al imaginilor. Sunt convins că artistul nu a dorit să ne stârnească doar zâmbetul. Amănuntele imagistice reprezintă doar „ochiuri” cu care privitorul trebuie să pătrundă dincolo de imagine, unde sunt ascunse înțelesurile și sensurile simbolisticii prezentate. O prezentare sau descriere a respectivelor „ochiuri” din fiecare tablou, ar fi un nonsens, întrucât fiecare privitor poate descoperi infinite aspecte ale istoriei, cu tot atât de infinite sensuri și înțelesuri. Voi încerca, totuși, să descifrez din câteva tablouri astfel de „amănunte” imagistice care m-au impresionat și m-au îndemnat la meditație.

Dar, în prealabil, voi face câteva aprecieri asupra tuturor tablourilor expuse:

-exercițiul caricaturii împreună cu cel al picturii propriu-zise l-au urcat pe artistul Crihană pe înalte trepte de măiestrie. Iar bogata sa imaginație îi permite să mânuiască ideile și tematica atacată cu uimitoare expresii plastice.

-în special la teme istorice sau cele onirice, atemporale și/sau spațiale le tratează pictural într-o manieră unică, originală, care îi este specifică și-l reprezintă. În astfel de picturi învăluie imaginea cu halouri de griuri colorate, diluate în ceața vremurilor trecute, sau, după caz, în ceața visurilor, ori a tărâmurilor de basm, nedefinite. -îmbină elementele și personajele reale din istorie sau realitatea spațială și temporală, pe care le prezintă cu desen riguros și culoare precisă, acoperindu-le cu veșmântul străveziu al griurilor de ceață a Timpului/Netimpului (după caz). Astfel, elementele reale, precis conturate, capătă patina vremii (istorică) sau onirică (a visului), compoziția imaginii îmbinându-se fericit cu armonia coloristică, iar elementele dispuse în planul imaginii redau bogăția de simboluri și mesaje pe

care vrea să le transmită.

-Personajele istorice au totdeauna poziții amortite într-un fel de „stop-cadru”, fixat de pictor în ansamblul imaginii, într-un anumit moment semnificativ pentru a reda ideea sau mesajul dorit.

Desigur că mai sunt și alte caracteristici care-l definesc pe artistul Crihană, dar mă voi limita numai la tablourile expuse în această expoziție, dintre care voi încerca să interpretez câteva:

În tabloul „Ierusalim” mulțimea de oameni care marșează pe crucea Mântuitorului din prim-plan spre cucerirea cetății sfinte, stârnește înțelesurile dorite de fiecare. Desigur că sacrificiul suprem al Mântuitorului a absolvit omul de păcatul originar, redându-i nemurirea pierdută, dar comicul tragediei omenirii (dacă există așa ceva) constă în faptul că în „Cetatea Sfântă” nu se va intra dând buluc, doar „călcând” pe muchia crucii și păcătuiind în continuare. Înțelesul ar fi ca fiecare să-și poarte crucea cu neclintită credință, precum Iisus din Nazaret.

În tabloul „Sarmisegetusa”, esențial este steagul dacilor (cap de lup și trup de șarpe înaripat), adoptat și de romani. Poate este singura „legătură” dintre cele două neamuri, cu deosebirea că lupul Daciei a fost ținut în lesă la Sarmisegetusa. Împăratul Traian (de pe columna sa) trage de coadă șarpele (posibil, șarpele Bicilius, care l-a mușcat pe Decebal). Din păcate, împăratul Traian i-a smuls Daciei stindardul, cu lup și lesă, cu tot, reușind să împlânte columna sa în inima sângerândă din altarul sacru al Sarmisegetusei muribunde. Trist! Dramatic și trist!

Tabloul „Roaba”: de fapt, este vorba de două invenții imemorabile ale omenirii: roata și roaba. Desigur, roaba nu este invenția chinezilor, sau nu numai a lor. Dar ei au fost primii care au pomenit de ea. Tabloul sugerează și impresionează imagistic cum au realizat chinezii o astfel de construcție uriașă, la baza căreia a fost ROABA.

Impresionantă este și imaginația pictorului, care a încastrat roaba în structura zidului, dându-i multimilenarei unelte meritul cuvenit și semnificația sa în toate „zidirile” omenești, până la

aparitia macaralei și altor instrumente moderne din activitatea constructorilor.

Tabloul „Împăratul Justinian mulțumindu-i lui Atatürk”, este un omagiu adus luminatului președinte care a reformat Turcia înțepenită în feudalism. Prin măsura transformării în muzeu a Moscheii Albastre și scoaterea la lumină a celebrului mozaic cu împăratul Justinian, s-a făcut dreptate omenirii de a-i reda una dintre comorile culturale create de-a lungul istoriei.

Farmecul tabloului este redat de contrastul dintre haloul gri al nedreptății istorice și „exactitatea” frumuseții adevărului artistic ascuns. Încântă și gestul firesc al personajelor istorice din prim-plan, care au, totuși, figuri „amorțite” de istorie.

În tabloul „Expansiunea vikingilor” este de admirat forța de esențializare a pictorului, unde, imaginația sa realizează cu câteva elemente de peisaj (ghețurile tărâmurilor nordice, corabia vikingilor și „monstrul” marin compus din coiful și zălele armurii), precum și câteva tonalități de griuri colorate, perfect armonizate, o bogăție de semnificații istorice ale acțiunilor acestui temut popor nordic. „Monstrul” este o metaforă imagistică reușită care redă spaima locuitorilor atacați de vikingi.

Tabloul „Valea Rinului-dispariția leilor din Europa”: interesantă alăturare dintre cele două evenimente diferite dar asociate doar de ploaia săgeților care sugerează atât cauza dispariției leilor, fugăriți din istoria Europei, cât și poziția strategică a respectivelor castele construite în Valea Rinului.

Tabloul „Palatul Dogilor și compasul magnetic”: și aici întâlnim uimitoarea forță imaginativă a pictorului, care redă cu o economie de mijloace artistice esența celor două evenimente istorice: trei coloane unite cu trei elemente arhitectonice, specifice vestitei clădiri venețiene și cu Dogele Veneției într-o gondolă ancorată de compasul magnetic. Fundalul marin, doar sugerat de câteva tonalități de valuri și reflexele coloanelor albe, plus câteva tonuri luminoase din norul Tim-pului. Atmosfera este înviorată de albul coloanelor

și roșul mantiei Dogelui.

Tabloul „Marco Polo” dictând „Il milione”: în griul monoton al închisorii, Marco Polo fabrică „proiectile” din grămada de praf de pușcă. În fața sa, scribul chinez îi notează memoriile. Celula închisorii este sugerată de câteva gratii și două siluete de dansatoare, „scrijelate” pe zidul celulei. În ansamblul tonalităților de griuri istorice, roșul surtucului purtat de scrib și negrul coafurilor celor două siluete, asociat cu câteva tonuri de alb, înviorază imaginea.

Tabl. „Căderea Constantinopolului”: Aici n-o să vedem dramaticele lupte între turci și bizantini, ci consecințele acestei „căderi”. Sultanul Mehmet al II-lea aduce minaretele religiei sale pe care le plantează în grădina catedralei „Sfânta Sofia”. Poate le-ar fi plantat și în centrul Europei, dacă vajnicii domnitori români nu l-ar fi oprit la porțile Dunării.

Tabl. „Vlad și invenția lui Leonardo”: pe când Vlad Țepeș se străduia să stăvilească năvala puhoiului turcesc, tânărul Leonardo da Vinci visa și concepea aparate de zburat, la adăpostul tronului acestui iscusit domnitor român.

Tabl. „Francmasoneria”: parcă născută în hăurile întunericului și ieșită din gura unui vulcan al istoriei, francmasoneria „pășește” cu planurile sale ascunse, croite și măsurate la precizie, peste viețile celor mulți, peste religiile și tradițiile lor, subordonându-le intereselor sale oculte.

Tabl. „G. Washington interpretând Anotimpurile lui Vivaldi la primul pian”: aici impresionează esențializarea Anotimpurilor lui Vivaldi, cu imaginea copacului trecut prin cele patru vămi ale vremii. Washington nu este decât un „portret” al aceluia moment istoric, fără nici un merit în inventarea pianului și crearea celebrei melodii. Dar pictorul l-a încadrat în ramă, întrucât el a tutelat respectiva epocă prin faptele sale și personalitatea sa celebră.

Tabl. „Împăratul, Regina, Președintele, Căpitanul și prima locomotivă”: evenimentul apariției în istorie a primei locomotive este tutelat de patru mari personalități ale epocii, creatoare de istorie.

PORTRET DE AUTOR

Din păcate, Istoria este „sponsorizată” și tranzanționată numai de conducătorii marilor puteri, care au privilegiul și exclusivitatea „plimbării” în vagoanele acesteia. În timp ce mulțimile oamenilor de rând reprezintă rezerva de cărbune pentru locomotiva Istoriei.

Tabl. „Zepelinul”: acesta a rămas într-un buzunar al Istoriei doar cu scheletul rezidual din urma incendiului care i-a distrus cariera istorică. Bunicul său, Balonul, doar o amintire roșie în zarea Timpului prin care zboară doar avioanele, într-o evoluție spectaculoasă.

Tabl. „Noapte înstelată cu Vincent și Thomas”: alăturarea a două evenimente cu răsunet diferit în epocă. Pe când descoperirea iluminatului electric i-a adus lui Edison bogăție și strălucire mediatică, Vincent van Gogh trăia în sărăcie și obscuritate mediatică. În timpul vieții nu i s-a cumpărat nici un tablou. Abia după moarte, „blânda” Istorie i-a făcut „dreptate” și lui. Tablourile sale s-au vândut la licitații cu milioane de dolari. Pentru îmbogățirea altora. El s-a ales doar cu urechea tăiată și celebritatea postumă. Sper ca domnul Crihană să nu-și taie urechea.

Tabl. „Primul pas pe lună”: pașii pe lună făcuți de astronauți au fost posibili în urma „lanșării” lor cu interminabila „macara” de dolari. Sugestivă metaforă!

Tabl. „Pearl Harbor”: aviația niponă lansează...sub apă navele S.U.A., „ancorându-le” pe fundul mării. Metafore imagistice strălucit realizate plastic, cu acele lanțuri de „ancorare” la fund, aruncate de avioanele japoneze. Tonalitățile vineții ale mării, cu valuri liniștite, în fundalul griului mai deschis al cerului, armonizate cu cenuși-

urile malurilor și al fumurilor ce se ridică din navele incendiate, crează acel dramatism din nefasta zi a flotei S.U.A.

Și ultimul tablou „Călătoria”: cu sponsorii în nacela imaginației pictorului, unde artistul Crihană „dă cărbuni” fanteziei, purtând tablourile expoziției deasupra altor țărături de vise. Cu lopata talentului său fabulos, pictorul Crihană, alimentează motorul fanteziei, purtând pe fericiții sponsori prin ceruri de imaginație.

Istorie, din tablourile realizate și/sau care... vor mai fi realizate, dacă distinșii „pasageri” vor mai accepta să fie „călătoriți” de acest artist de geniu.

Nu în ultimul rând, tabloul „Timpul?.. o bagatelă”, unde, cunoscuta figură a celebrului Einstein este redată cu meticulozitate în „centrul” Timpului, cu renumita sa lulea, în care fumează limbile ceasului. Parcă ar exprima flegmatic, parafrazând pe un cunoscut personaj contemporan cu noi: „Timpul?..un fleac! L-am ciuruit, pardon, fumat dintr-o formulă!

Așa cum ne-a fumat și domnul Crihană, dintr-o trăsătură de penel. Sper să ne mai „fumeze” și cu alte teme. Pentru asta, merită toate felicitările vizitatorilor expoziției și nu în ultimul rând al sponsorilor și colaboratorilor dumnealui, Daniela și Lucian Drăgușin, care merită de asemenea felicitări pentru demersul sponsorizării și colaborării cu talentatul pictor. Mai ales în aceste vremuri când sponsorii sunt niște... „rara avis”.

Galați, aprilie 2013

Să ne cinstim românii

De nerostit

Ce vis, Doamne, ce vis
mi-a fost dat, mi-a fost scris:
tu și cu mine,
mai pățimași ca nicicând
iubindu-ne
ca prima pereche de pe pământ
și eram frumoși și sălbatici și goi
și eram morți amândoi.

Nina Cassian (Renée Annie Cassian), poetă, es-eistă și traducătoare româncă, s-a născut la 27 noiembrie 1924, Galați, într-o familie de origine evreiască (tatăl Ninei, I. Cassian-Mătășaru, era un traducător cunoscut).

Scriitoarea s-a mutat cu familia la Brașov, unde a intrat la Liceul Principesa Elena, și București, urmând și cursurile Institutului Pompilian. A frecventat cercuri intelectuale de stânga și, la vârsta de 16 ani, a intrat în organizația Tineretului Comunist, aflată atunci în ilegalitate. În paralel, primele ei încercări literare au fost generos încurajate de Tudor Arghezi și Ion Barbu, ultimul fiind chiar îndrăgostit de tânăra poetă.

foto librariaonline.ro

În 1940, scriitoarea i-a trimis, prin tatăl său, un caiet cu versuri lui Tudor Arghezi, care a dat verdictul: „Talent incontestabil”. Dar nu a fost singurul domeniu artistic de care s-a simțit atrasă. A luat lecții de desen cu G. Loewendal și M. H. Maxy, de actorie cu Beate

Fredanov și Al. Finți, de pian și compoziție muzicală cu Th. Fuchs, Paul Jelescu, Mihail Jora și Constantin Silvestri.

Din 1940, a activat ilegal în mișcarea comunistă (aprobată de tată, condamnată de mamă), scriind lozinci pe ziduri. În 1942, a parcurs ultimele două clase de liceu într-un singur an și a trecut examenul de bacalaureat.

În 1943, s-a căsătorit cu Jean Colin, devenit mai târziu scriitorul Vladimir Colin. Pentru început, a devenit o „revoluționară în viață”, făcând politică comunistă, și în artă, cultivând o poezie avangardistă. În 1944, a debutat în presă, în pagina a doua a ziarului „Ecolul”, condus de Miron Radu Paraschivescu, sub pseudonimul Maria Veniamin, traducând Viața odăilor de Rodenbach și Broasca țestoasă de Christian Morgenstern. La cenaclul condus de Miron Radu Paraschivescu, a făcut cunoștință cu Ion Barbu, care i-a prețuit talentul și i-a acordat o oarecare atenție sentimentală, mitizată de scriitoare cu trecerea timpului: „El, Marele El / m-a iubit – n-am știut, nu m-am pri-ceput”.

Cassian a debutat editorial în 1947, cu volumul de versuri suprarealiste „La scara 1/1”. În urma unui atac ideologic lansat în ziarul Scânteia la adresa sa, a început să scrie, treptat, și poezie proletcultistă. „După un ocol de aproximativ opt ani”, cum singură avea să mărturisească, plin de avânturi naive și compromisuri, începând din 1956, s-a întors la poezia autentică, începând să scrie în paralel și literatură pentru copii, atrasă de posibilitățile estetice ale evadării în fantezie și candoare, precum și două volume de „proză subiectivă”, la persoana întâi.

Pe marginea tavanului stau cercevelele./ Pe marginea cercevelelor stau perdelele./ Și-așa se-mpiedică priveliștea de sus în jos/ Până la covorul cu miros./ Sângeratul gât e un butuc/ Pentru glezne frânte. Unde duc,/ Fată goală, patimile noastre,/ Nesfârșit de primitive, caste?// Mult târziu, la ceasul douăzeci,/ Orologiul are-un cuc ucis./ Și-a căscat fereastra nările ei reci/ Ca să intre Marele Plictis.

În 1947-1948, a lucrat la „Rampa”, unde a sem-

PERSONALITATE LITERARĂ

nat cronică dramatică, vitrina cărții, cronică coregrafică, cronică umoristică, folosind pseudonime diverse: Maria Veniamin, Ana Varga, Nic, Hortensia. Mai colaborase și la revista umoristică „Pițigoiful”, cu pseudonimele Cezarina Pipotă, Haralambina Ficat, Clementina Maț, „în veselă tradiție suprarealistă”. În 1948, a divorțat de Vladimir Colin și s-a căsătorit cu Al. I. Ștefănescu, activist politic în domeniul cultural, devenit scriitor la îndemnul și din ambițiile soției, pe atunci director adjunct al recent înființatei Edituri de Stat pentru Literatură și Artă, peste câțiva ani, director al editurii.

Al. I. Ștefănescu i-a fost devotat toată viața, trecându-i cu vederea furtunoasa viață amoroasă extraconjugală. Speriată și cumințită ca scriitoare, după campania vehementă îndreptată împotriva ei, a început să publice volume de versuri realist – socialiste, dând dovadă de o surprinzătoare obediență față de autorități: „An viu – nouă sute și șaptesprezece” (1949), „Sufletul nostru” (1949), „Cântece pentru Republică” (1950), „Tinerețe” (1953), „Florile patriei” (1954).

În 1948, a lucrat pentru scurtă vreme la radio și ca redactor-șef adjunct la „Urzica”. A preferat foarte curând o existență de scriitoare și compozitoare liber profesionistă, petrecându-și lungi perioade la Sinaia și la Mangalia sau, mai ales, la 2 Mai, localitățile în care și-a conceput aproape întreaga operă. Din 1949 până în 1954, în ritm de câteva volume pe an (poezie social – politică și poezie pentru copii), Cassian a devenit una dintre cele mai obediente reprezentante ale proletcultismului. În 1969, i s-a acordat Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Povestea a doi pui de tigru numiți Ninigra și Aligru, reluare a procedeelelor ludic-animiste din Cărțile cu Apolodor ale lui Gellu Naum. În paralel, i s-a interpretat în concerte diverse piese muzicale (o sonată pentru vioară și pian, o simfonie, lieduri etc.).

În 1985, Nina Cassian a fost invitată în Statele Unite ca „visiting professor”, în cadrul unei burse Soros, pentru a susține un curs la New York University. După numai o lună, ea a aflat de arestarea și uciderea în închisoare a lui Gheorghe Ursu, unul din prietenii apropiați, arestat de Securitate în urma denunțului că scrie un jurnal anticomunist și ucis în în-

chisoare, jurnal în care erau notate discuții purtate în casa poetei, aceasta, de teamă că va trebui să dea explicații și să suporte consecințele, a părăsit țara, stabilindu-se în Statele Unite. Scriitoarea ia hotărârea de a nu reveni în țară. Imediat, apartamentul său din România a fost confiscat, iar cărțile i-au fost interzise și retrase din biblioteci, până la căderea regimului Ceaușescu.

foto blogdanieliancu.blogspot.ro

Aici a fost prezentă, la început, cu traduceri din poezia scrisă în limba română, apoi cu poeme concepute direct în engleză, pentru care a obținut, în 1994, Premiul „Leul de Aur”, acordat de New York Library. A revenit periodic în România după 1990, în special la întâlnirile de la Neptun ale scriitorilor din diaspora, în 2003, în preajma aniversării a 80 de ani, i s-a tipărit la București un jurnal (vol. I) din perioada 1948-1953, adnotat de două ori, în 1975-1979 și în 1987-2003.

Nina Cassian a fost o comunistă convinsă, dar după cum spune chiar ea la anii bătrâneții, și-a dorit comunismul, însa comunismul nu a dorit-o pe ea. A dorit să schimbe lumea, dar s-a lovit de oameni răi. Prea mulți oameni răi. Când Ceaușescu a venit la putere și a început distrugerea culturală din România, și-a exprimat ironic în mod liber, dar și în versuri, părerea despre Nicolae Ceaușescu: Spun tot ce se întâmplă în socialism și, în mod gradat, fac o dezvăluire a lucrurilor, scriu tot ce știu, deoarece nu este permis să se numească comunist acela care face deșănțat cultul personalității.

A publicat peste 50 de cărți de poezie, eseuri și proză și a inventat o nouă limbă poetică, limba spargă. În 1969, Cassian a primit Premiul Uniunii

Scriitorilor din România.

În Anglia, i-au apărut volumul de versuri „Call Yourself Alive” și, în Statele Unite, „Life Sentence”, precum și volumele inedite „Take My Word for It!”, „Blue Apple” și „Lady of Miracles”, care s-au bucurat de succes. În plus, a susținut recitaluri de poezie și a publicat în reviste americane.

Ninei Cassian îi place să traducă, să cânte la pian, să compună muzică, să deseneze, să scrie proză și piese pentru teatrul de păpuși.

Culoarul din mâncă

Îmi trebuie un loc foarte, foarte ascuns.

Durerea nu se poartă la frunte, la revere.

Poate-o grădină strâmtă cât două echere,

C-un lăutar lemnos, de patru ani neuns.

Nu trebuie să vezi cum cad frumos de sus.

M-acopăr. Nu-i nimeni alături.

O voce de ac, umblătoare prin pături,

Îmi coase harnic zgomotu-n auz.

E gata capul meu de mâine dimineață

(Cel pentru clătinat și purtat sub umbrele)?

O pereche de mâini cu mânușa pe ele

Așteaptă, în sertar, să-i umble peste față.

Nu vezi că trupul meu nu mai iese de-aici?

Sosiile-n ștafetă vor bate bulevarde,

Aceiași ochi, aceleași gene sparte

Cu spori prăfoși ca-n tufe de ferigi.

Cel pentru care am murit va râde.

Prea multe fete somnoroase-n joc.

Aceea-i! Ba aceasta-i!

Îmi trebuie un loc

Foarte ascuns, cât sufletul urât e.

Nina Cassian este cea mai atrăgătoare femeie urâtă din câte s-au afirmat în literatura română. Eugen Barbu, malițios, i-a comparat înfățișarea cu aceea a lui Dante. Poeta însăși și-a făcut un portret terifiant, de o violentă expresivitate, studiindu-se în oglindă cu o luciditate dusă până la cruzime, manifestare paradoxală a nesățiosului ei narcisism: Mi-e dat acest obraz triunghiular, ciudat,/ această căpățână de zahăr sau această/ figură pentru prora vapoarelor-pirat/ și părul lung, lunar, pe țeastă. (Autoportret, din Disciplina harfei).

Adeseori a declarat, cu o luciditate tranșantă, că: Îmi pare rău că n-am schimbat lumea. Credeam că,

dacă mă aflu în treabă, pot schimba ceva.

Nina Cassian și-a descris viața astfel: Nu știu să fiu ipocrită sau să îmi țin gura. Fac gafe peste gafe, pierd prieteni (...) Am fost rănită, am fost jignită... am un palmares foarte bogat în acest sens... și cred că și merit“.

foto ziartricolorul.ro

Aceasta a spus că lucrul pe care îl iubește cel mai mult este iubirea însăși: Am iubit iubirea însăși de la 5 ani, când eram îndrăgostită de băiatul din vecini, care avea o bicicletă cu roți tricolor. Iubirea... uneori mi-a reușit, alteori nu. Am iubit și creația artistică, am avut o lăcomie de arte.

Dragostea este nu un concept, ci este o trăire, o dominantă a vieții. Îmbrățișarea a fost una dintre dorințele mele esențiale, care m-a făcut să cad în capcana utopiei comuniste (...) comunismul era o mare îmbrățișare (...) un fel de vals...

Soțul scriitoarei, Maurice Edwards, a spus că, pe lângă faptul că este o scriitoare minunată, Nina Cassian este și o persoană care este ușor de iubit. Este adorata mea, scumpa mea“, cei doi căsătorindu-se când Nina Cassian avea 73 de ani, iar Maurice Edwards, 75. El e iritat de ignoranța mea. Eu sunt anistorică, ageografică. Îmi lipsesc doar două dimensiuni... timpul și spațiul, în rest sunt sănătoasă.

Nina Cassian continuă să-și prețuiască graiul românesc și țara, pentru care preferă să-și piardă mâinile și picioarele decât limba. Acum scriu și în românește și în limba engleză (...) Eu nu am părăsit România niciodată. Mi-am păstrat limba cu mine.

Eu nu am senzația de copilărie, tinerețe, bătrânețe... am o senzație de continuum...

ScrieLiber.ro: de Carina

Liliana Ghiță Boian

Rațiune, confesiune, raționalism. Mircea Eliade. Între a propune și a impune modelul cultural

A face artă într-una din formele sale este echivalent cu actul creației. Mircea Eliade în „Profetism românesc, Cap. I, Itinerariu spiritual, VII, Insuficiența literaturii spune: O creație estetică, un contur, o frază muzicală, un sonet este o creație într-un univers stăpânit de anumite legi, valori, funcțiuni”.

Rațiunea ca facultate a omului de a cunoaște, de a gândi logic, de a înțelege sensul și legătura fenomenelor nu poate emoționa, stârni valori de efuziuni sentimentale și nici să te pătrundă fiorul artistic.

Rațiunea ca a doua treaptă de cunoaștere a lumii înconjurătoare poate în schimb să determine simțurile prin impulsurile pe care le transmite creierului, să aprecieze și să guste emoțional creația. Cel mai adesea lectura „literatura mai ales romanul este o sinteză de emoții și atitudini spirituale”. În aceeași măsură poate emoționa poezia, muzica, pictura, fotografia artistică, cinematograful.

Toate acestea incumbă adoptarea unei poziții spirituale, estetice și artistice.

„Homo sum et humani nihil a me alienum puto”(versul 25 din Comedia Heautontimorumenos a lui Terențiu) sintetizează solidaritatea umană între cele două entități ale sale: femeie – bărbat, alb – negru, bun – rău, lumină – întuneric și noapte și spiritualizează umanizând lumea înconjurătoare pentru că „un suflet cu adevărat contemporan... va căuta emoțiile estetice pure, în artă; sistematica gândirii, în filozofie; realitățile sociale în experiențe sociale; idealismul religios, într-o mistică și o dogmatică robustă”.

Dar un suflet al contemporaneității se mani-

festă prin confesiuni provocate sau provocatoare de dialog mai mult sau mai puțin public, mai analitic sau mai superficial, mai sintetic sau mai dezvoltat, aceasta pentru că - nu-i așa? -, „confesiunile sunt oglindiri furate din suflet”

Confesiunile se pot face verbal adresându-te unui grup restrâns de indivizi, de regulă cunoscuți sau prieteni ai celui care se destăinuie, sau în scris, având ca destinatar un grup mai larg de confidenți necunoscuți care se află pe o plajă de dispersie mai mare în urma unor experiențe, atitudine, manifestări acumulate în timp. „Unitatea, convergența, fermentul creator izvorăsc din aluviunile aduse de experiență”.

Experiențele au un caracter unic, personal, intim și irefutabil, iar pentru a căpăta caracter de universalitate „ele trebuie împărtășite public unei mulțimi pe care niciodată nu o vei cunoaște, care te va citi, poate, cu dușmănie, și nu te va pricepe”. Acest lucru se poate realiza doar prin artă; numai atunci te adresezi unui public străin, poate novice (existând și acest risc) sau/și unor grupuri de oameni avizați, cultivați, deschiși sau unor microcomunități academice.

Doar așa se pot învinge adevăratele temeri, spaime, frică de necunoscut, de dialoguri uneori neconvenționale, alteori inoportune, de umilințe și de suferință. Acest lucru este cu adevărat mai înălțător prin împărtășirea publică a ceea ce ai gândit, ai trăit, ai simțit la un moment dat al vieții tale – exprimându-te artistic, firește – decât să te limitezi la a te destăinui unui prieten sau unui grup de indivizi căruia să-i acorzi nemeritat acest statut și care înțelege sau nu demersul tău, secretul tău, taina ta...

Mulțimea, având o varietate mai mare de înțelegere a trăirilor și sentimentelor tale te poate eticheta altfel... Prietenii pot fi doar concesivi (în aparență), indulgenți, compătimitori (uneori), pe când ceilalți au o gamă mai largă de atitudini în care te pot încadra, fără să fie nevoie să ne „sacrificăm noi prietenilor – aceste daruri cerești ale sufletului”.

Și de aici până la raționalism nu este decât un pas. Pentru că acesta presupune că rațiunea este singurul curent al cunoașterii, atribuindu-se elemente apriorice, universale și necesare. Atunci, misticismul unde se situează în ecuația cunoașterii?... pentru că experiența fiind ea chiar și religioasă „ni se impune atât ca o împlinire, o armonizare a funcțiilor noastre sufletești cât și ca element de unitate al culturii”.

Din punct de vedere rațional a cunoaște înseamnă a ști, dar nu neapărat și a înțelege. În general urmăm o cale logică, cerebrală lipsindu-ne deliberat sau nu de partea emoțională, senzitivă... atunci căutăm o cale care să îmbine cele două curente cognitive, rațiunea și simțurile: religia. Însă „se ajunge la religie chiar folosind o funcție străină: rațiunea”. Psihologic vorbind, misticismul este o stare afectivă, iar „experiența mistică nu se poate tălmăci în cuvinte, raporturi cauzale, noțiuni.”

A fi mistic, a trăi o astfel de experiență înseamnă a te transpune într-un alt univers paralel cu cel real dar în același timp de a extrage din planul contemporan, actual, pentru a te transfigura, structurându-te altfel. A te mistifica nu este echivalent cu găsirea lui Dumnezeu, ci mai ales de a căuta dumnezeirea din simpla necesitate de a te raporta la o entitate, fie ea chiar imaginară. Pentru că, de fapt, Dumnezeu este în fiecare din noi. Trebuie numai să știm să-l căutăm. Indiferent de religia în care ne-am născut sau am dobândit-o ulterior. Se știe că noi, românii ne-am născut ortodocși, răsăriteni fiind. „Conștiința funcționând pe toate planurile și cu toate ramificațiile, își găsește firesc echilibrul în ortodoxie.”

Pentru a ajunge să fim cu adevărat ortodocși trebuie să trecem etapele experiențelor cotidiene

cu tot cortegiul lor de patimi, suferințe și tristeți. Și astfel ajungem să creăm, căci din lacrimi și suferință, a noastră sau a altora, se naște arta. Iar, arta înseamnă până la urmă cultură.

Expansiunea culturală nu cunoaște limite... A propune sau a impune modele culturale este un anacronism. Confuzia generală care domină astăzi cultura unde se caută echivalențe europene, demitizări ale arealului românesc, scoaterea la mezzat a icoanelor din bisericile noastre tradiționale, adoptarea unor obiceiuri din status quo-ul altor nații, deprimă și naște inconsecvențe regretabile. Folosirea unui limbaj, așa zis poetic prin uzitarea unor expresii licențioase, vulgare, triviale ridicate la rang de metaforă nu poate să fie un model cultural. Mircea Eliade spune „ca să putem înțelege destinul culturii românești, trebuie să ținem mereu seama de vitregia istoriei românilor”, acest lucru neînsemnând europenizarea în cuget și simțiri cu orice preț, ci dimpotrivă conservarea valorilor spirituale; varietatea și prolificitatea producției culturale românești poate să creeze un fenomen cultural.

„Creativitatea românească pe toate planurile și la toate latitudinile” constituie și acum stindardul de luptă pe tărâm cultural... fără modele impuse, dar nici haotic, fără o cernere a valorilor care să nu aibă caracter partinic, politicianist sau grupuri de interese de varii orientări.

„Cultura națională se impune lumii ca un ansamblu de creații spirituale, pe toate planurile și de toate mărimile”.

Așadar, având libertatea de a scrie necondiționat este imperios să creăm pentru a menține flacăra vie a fenomenului spiritual românesc trecut, prezent și mai ales viitor.

Bibliografie: Mircea Eliade - Profetism românesc, vol.I, Editura *Roza vânturilor*, București, 1990

I. Berg – Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre, Editura Științifică, București, 1968

Daian Daniel

Postmodernismul nu este răspunsul la întrebare, ci mai degrabă întrebarea cu răspunsuri multiple

Cum se definește o realitate? Prin natura însăși a unei întrebări. Necesitatea unui confort de zilnicitate nu poate fi asamblat doar din răspunsuri. Din acest motiv nu alerg la niciun maraton. Pentru că nu înțeleg sub nicio formă, de ce există două linii față în față și numai una este cea câștigătoare. Este ca și cum ai alerga de la un început la un alt început. Aș putea foarte bine să întrepătrund liniile și se naște un nou precedent. Într-un format explicativ deloc tendențios, pot afirma că post-modernismul a fost întrebarea cu răspuns descifrat al vechilor criterii încorsetate într-un dogmatic comunist. Un strigăt modernizat după prăbușirea anilor 60. Apoi a venit intervenția generației 80, ca un urlet elitar, care nu a făcut decât să adâncească întrebarea referitoare la realitatea literară românească.

Eu personal, desconsider oficialismul, mai ales în contextul personal impus de anumite terțe. Din acest motiv nu sunt pentru elucidarea celor 18 esențe. Au existat și există ca o certitudine, a unui curent literar de opoziție, care a funcționat într-un orizont delimitat de epoleți și gradații impuse în ordinea firească a lucrurilor. Exemplificările cărtăreștiene cu privire la definirea curentului post-modernist, sunt doar îndepliniri și răsdefiniri ale unui sistem de valori, în care au existat inconstanțe specifice. Un pol de orientare nord-vestică, prin inflexiunile occidentale adoptate în manifestarea literară și restul lumii care încerca justificarea propriei identități, în deplină legătură cu influența refractarilor ani 60. Din acest motiv nu consider ca fiind acum vremea unui alt anotimp al definițiilor. Poezia ar trebui lăsată să

umblă în picioarele goale, până învață să se încălzească singură. Într-o formă mult diluată, post-modernismul a fost manifestul generațiilor încrunțate. Au existat învingători dar și perdanți. Și totuși urmarea acestui curent de experiment literar și infuzie americană a condus spre optzecismul de mai târziu, unde s-a formatat o tradiție lexicală și prozodică ieșită din toate tiparele vehiculate până în acest moment. O cotitură dintr-un punct expansionist, într-o linie continuă de valențe narative foarte bine conturate în realitatea poeticului, sau mai degrabă în necesarul acestuia de a pleca din fixul impus până atunci.

De exemplu, o parte relativ însemnată a optzeciștilor a raportat scriitura în comun acord cu lupta corp la corp dintre diviziunile deja existente între ei, care vehiculau acel new-generation, concretizată mult mai târziu în literatura fără nicio pierdere (mai exact la aproape zece ani de la moartea lui Stănescu, prin simbolistica cărtăreștiană) și modelul filosofic adoptat în periplul exilatului de la Păltiniș, inserție pe care inclusiv subsemnatul o folosește în intrinsecul poetic, deși factura propriului meu expresiv face parte din noua factură neo-modernistă, care a urmat scabrosului practicat în anii 2000, ca un răspuns vehement la neo-modernismul nichitian. Totuși corespondentul ideatic între cele două curente este predominant. Insul care a rupt tendințele optzeciste a fost Cărtărescu cu noua poezie. Directă, înfiptă în cotidian până în măduva sângelui, a preschimbat latitudinea unui orizont cu influențe post-moderniste sau optzeciste după caz. Însă s-a desacralizat conceptul ideatic. S-a sufocat într-un

zilnic, din care nu răzbat decât foarte vag urmele unui concept poetic. Aș merge chiar să afirm că acest curent a devenit o groapă comună în care puteai excela doar dacă cooptai imagistică șocantă. Excentricul în poezie, nu este însă o noutate foarte mare. Mai mult o preluare după modelul americanului de origine germană Bukowski, a cărui predilecție pentru normalitatea excesivă, a sexualului dus la extremul unei vieți tumultuoase, a fost inserată și în culturalitatea românească, în speță în poezie. 2000-iștii l-au exacerbat până la sfârșitul orizontului. Din acest motiv nici nu a rezistat foarte mult. Pe de altă parte, (ca o revenire la anteriorul aflat în discuție), generația optzecist-postmodernistă, a configurat elementul definitoriu al unui nou orizont complexat de căderi și ridicări spectaculoase, plus și o infuzie de realitate inconfundabilă, care a generat fenomenul intitulat generaționism. Din acest motiv fiecare generație poate fi depășită, urmărind îndeaproape sau chiar deloc (cum este cauza noului curent poetic din România de astăzi) fenomenul optzecist postmodernist. Din acest motiv nu consider că o literatură se poate epuiza. Doar evoluează spre altceva. Astăzi există această tendință spre neo-expresionism în care se zbate și subsemnatul, care, deși educat de un optzecist, manifestă pentru eliberarea completă a poeziei de orice fel de clișee, sau preluări inerente. Dar nu putem să ne raportăm exclusiv la aceste old generations, care au conferit ideaticului românesc un pas spre reinventarea poeticului. Pentru că ar fi foarte greșit să ne agă-

țăm doar de performanțele unei generații întregi de intelectualitate și să o ignorăm pe aceasta în formare. Deci spun un nu vehement unei literaturi epuizate. Poate doar obosită de avansarea ideilor din old generations, în prezentul îmbâcsit de anormalitate, unde pe de o parte este sesizată lipsa acută a unei culturalități a maselor, în ceea ce privește expresivul ideatic, iar în cealaltă parte predomină expresivitatea nichitiană, cărtăriană și optzecist-posmodernistă.

Poezia de astăzi are multiple forme de existențialitate. Nu se divulgă decât foarte rar printre rânduri și poate fi considerată un evolutiv juvenil al generațiilor precedente. Însă ceea ce am constatat eu, este că astăzi, versul a suferit o modificare aproape majoră în ceea ce privește temporalitatea și tipologia exprimată. Este scrisă și descrisă doar realitatea imediată, sub forma narativului exprimat de poezia optzecistă, dar lipsită de chintesența metaforicului. De cele mai multe ori este o simplă rătăcire, o sfârtecăre a cuvântului până la sfârșitul său, o prelungire a bunului simț până la marginea prăpastiei ideatice.

Dar nu pot să corelez întregul poetic la o singură generație statuară. Ar însemna ca restul nostru cei care căutăm linia orizontului să fim încadrați într-un curent sau altul. Normalitatea unei creșteri, nu presupune coresponderea infinită cu un curent legendarizat deja. Există răspunsuri în fiecare descreștere, doar în certitudinarul formei obsedate de non formă nu se poate găsi întrebarea.

Iulia Toma

„Tânăra care s-a prins de mână cu veșnicia și, cu grația ce o caracterizează, pășește încet, dar sigur, spre lumea pe care o colorează frumos cu toate gândurile și dorințele ei...Iulia este poezie înmiresmată, este lumină curată pe care Creatorul a plămădit-o atunci când era odihnit din neodihnă, dându-ne acest OM de o deosebită noblețe sufletească...”

Daniela Toma

EPISODUL 29 DIN „SERIALUL VIAȚA”

Rememorând câțiva pași din trecut (uimită de rapiditatea cu care se scurge timpul), cu ceva eforturi de memorie (am și eu o vârstă totuși – ironie) nu pot să nu mă opresc asupra unuia dintre cele mai dragi „episoade” ale existenței mele. Spun episod, pentru că se pare că viața e formată din diverse experiențe constituite în episoade/faze mai mult sau mai puțin lungi, mai mult sau mai puțin intense, dar care cu siguranță ne marchează trăirile și maturizarea, fiecare în parte, toate adunate, devenind astfel bagajul nostru emoțional (limita e cam de 100 ani/viață, câteva zeci de episoade, ceva mai mulți spectatori și un singur serial). Revenind la „episodul 29”, el s-a petrecut cam acum 10 ani, într-o perioadă a „copilăriei-adolescente”, în timpul în care totul părea posibil și totul era... posibil. Întinzându-se pe mai mulți ani, această fază a trăirilor își ia denumirea de la „celebrul” Bloc 29 (din orașul meu natal), unde obișnuiam să ne petrecem timpul noi-copiii, noi-adolescenții, noi-prieteni. Mi-am amintit acest moment pentru că este unul dintre cele care mi-au adus cele mai multe zâmbete, dar vorbim de zâmbete reale, de râsul acela sănătos care a făcut dintotdeauna lumea asta mai frumoasă.

Demult nu am mai râs așa, poate am încetat eu prea devreme să mai râd așa sau fiind de acord și cu altă teorie: trăim într-o lume a schimbărilor, așa spune eu schimbări prea rapide, care afectează grav „nivelul de răs” și de fericire în stare pură.

În această perioadă, în acest loc, s-au născut cele mai frumoase prietenii, s-au conturat carac-

tere, s-au creat drame, s-au produs inevitabile maturizări.

„Gașca” asta nebunește de frumoasă a crescut în fiecare seară (de povești și cu povești), a crescut cu principii, a format oameni. Erau alte vremuri, timpuri în care conta caracterul, în care supărările țineau o zi, iar respectul mai însemna ceva. Ne protejam între noi – în felul acela copilăresc al vârstei... țineam unii la alții.

S-au pierdut multe legături, e drept, acei copii au devenit „oameni mari” cu griji și probleme, dar am constatat că nu au uitat un lucru esențial – să aibă Caracter! Și-au păstrat sufletul, azi își urmează visele, unii sunt departe, alții mai aproape...

Și azi, când din întâmplare ne mai întâlnim drumurile, nu pot să nu văd în ei acei copii care au fost și deși îi asociez unui episod din trecut, am convingerea că vor rămâne vii în amintirea mea oricâți ani vor trece pentru că fiecare dintre ei a însemnat ceva, a influențat ceva la un moment dat al existenței mele.

Pentru inima mea Blocul 29 a însemnat cândva – acasă; îi păstrez în suflet pe ei, oameni dragi, prieteni trecuți prin timp, care au reprezentat ceva frumos: o lecție a maturizării și a dorințelor nelimitate. Acesta nu se dorește a fi un episod melancolic; personajele și întâmplările sunt reale, sunt oameni dragi cărora vreau doar să le trimit un zâmbet în... amintirea timpurilor trecute!

VIAȚA - CLĂDITĂ DIN PRINCIPII?

Fiecare om își construiește existența pe anumite principii care i se potrivesc cel mai bine. Toată viața am avut principii care au funcționat perfect cu tipul meu de personalitate, fără să devină tehnice sau să mă dezumanizeze. Le-am privit mereu ca pe soluții la probleme universale valabile ori au fost ajutoare de preț în impasuri personalizate pe destinul meu.

Cred în principii, fără însă a-mi face din ele o religie, cred într-o viață consecventă pe care încerc să o trăiesc organizat (cum ar veni, fiecare problemă pe rând, ceea ce e inutil să spun că de cele mai multe ori nu se întâmplă, pentru că au și problemele programul lor prestabilit, nu pot veni după bunul meu plac).

Trei lucruri îmi complică mereu existența și mă pun la încercare de fiecare dată când intervin: compromisul, schimbarea și acordarea unei a doua șanse.

În aceste cazuri principiile mele funcționează cu dificultate, pentru că tocmai acesta este rolul celor trei „inamici”: să-mi dea lumea peste cap și să-mi furnizeze îndoieli.

În ceea ce privește compromisul, sunt un om maleabil, mă adaptez situațiilor diverse, dar nu-l pot aproba. Aparent se iscă o contradicție, dar nu este așa. Compromisul e un cerc-vicios, care te forțează de cele mai multe ori să alegi ceea ce nu-ți dorești, în speranța că lucrurile se vor rezolva sau că cealaltă parte va lăsa și ea de la sine; compromisul creează mediocritate, calcă pe ambiții, e furnizorul frustrărilor și scenariul devine dramatic.

A fi maleabil înseamnă a fi deschis la minte, a avea orizonturi largi, a accepta părerile altora fără a le implementa însă în viața ta dacă ele nu se potrivesc, doar pentru că așa dorește cineva sau pentru că așa e „bine” – ceea ce e bine pentru alții poate fi greșit pentru tine! De obicei în aceste situații mă ajută regula: păstrează-ți caracterul, fii uman, fără a uita că cea mai importantă persoană din viața ta ești TU (acest lucru nu reprezintă o formă ascunsă de egoism, reprezintă doar stabilirea priorităților și conținutul unui caracter propriu, pentru că dacă nu te apreciezi pe tine, cu greu vei ajunge să-i apreciezi pe ceilalți).

Cât vizează schimbarea, aceasta este un lucru inevitabil, care intervine în timp sau din cauza unor factori cu un grad ridicat de importanță. Sunt de acord cu schimbarea, în sensul maturizării, a perspectivelor, a garderobei, a stilului de viață, a sentimentelor. Dar nu cred într-o schimbare de fond, ci doar de substraturi. Pentru că suntem construiți genetic să simțim, să trăim și să avem particularități care ne vor urmări toată viața. Dacă un om este sensibil, oricâte drame ar interveni în existența lui pentru a-l forța să se schime sau să fie dur, în suflet tot își va păstra o doză de sensibilitate, va fi afectat și va rezona la lucrurile care i-au plăcut cândva, pentru că de asta ține totul: de construcția sufletească.

Îmi spun mereu: ceea ce nu se mai potrivește cu viața ta, schimbă! Dar nu se aplică, deoarece nu agreez comerțul sentimental sau duritatea inutilă. Și aici, intervine timpul, acest dușman-aliat cu rezultate imprevizibile. Timpul vindecă, timpul aduce schimbare de formă...dar niciodată de fond.

„Niciodată să nu spui – niciodată” în ceea ce privește relațiile interumane. Mereu necesităm un vot de încredere. Astfel că îl acord, pentru că mi se pare corect, pentru că asta îmi doresc și eu, pentru că nu îmi plac „etichetele” atârinate de umerii oamenilor fără a avea o idee în prealabil despre caracterul lor. Dar îmi plac oamenii constanți în comportament, cei verticali, cei care înțeleg că încrederea e limitată la un număr rezonabil de șanse – maxim două; pentru că e uman să greșești, nu e normal, dar e uman. Fără a vorbi de orgolii fals-rănite, se acordă o a doua șansă (uneori prea ușor ce e drept), dar e normal să se acorde, altfel am renunța prea ușor la lucruri și oameni importanți. Eu aș vrea o a doua șansă...pentru că sunt oameni care chiar „merită păstrați” iar defectele sunt și ele reparabile (a doua șansă de obicei se discută în funcție de gravitatea faptei).

Respectul, demnitatea, caracterul drept, ambiția, calitatea sufletească, vor fi mereu ridicate la rang de principii în existența mea, pentru că ele deschid uși, aduc realizări, creează legături sufletești pe termen îndelungat și în final sunt benefice pentru un somn liniștit și o conștiință curată!

Șerban Mărgineanu

Romanul Politist eseu, opinii personale

Se pare că romanul polițist s-a născut în anul 1841, sub numele de „THE Murders IN The Rue Morgue“, de Edgar Allan Poe. S-a publicat în „Graham’s Magazine“, și presupun că a fost prima lucrare literară cu subiect polițist care s-a consemnat în istorie. Romanul Polițist este copilul nelegitim, cocoșat, bubos și cu bale la gură a Literaturii Universale; cel puțin așa-l denumesc oamenii cu pretenții de cititori serioși, care n-ar citi și n-ar pricepe nimic din romanul polițist...! Există nume mari de scriitori din acest domeniu literar, ca Sir Arthur Conan Doyle, Ross MacDonald (Kenneth Millar pe numele real), Agatha Christie, Raymond Chandler, James Hadley Chase, asta ca să mă rezum la clasicii Genului Policier. Numiții scriitori au făcut rețete urișe, volumele lor s-au vândut în milioane de exemplare, titlurile lor au fost mult mai citite decât așa-zisele „Romane Serioase“ care te-adorm sau te scârbesc după primele 5, 6 pagini, dar pe care trebuie să le știi pe dinafară, altfel ești taxat de „incult“ sau „mocoșan“ de către snobii cu pretenții de cultură elitistă!!

Ecranizările romanelor polițiste, ca de ex. „Șoimul Maltez“ de Dashiell Hammet, au fost excelent primite de marele public. În România, cel mai mare nume al romanului polițist este Rodica Ojog-Brașoveanu, urmată îndeaproape de Horia Tecuceanu, ale căror opere au încântat milioane de români. R.O. Brașoveanu și H. Tecuceanu sunt statuile de piatră care vor dăinui pe soclurile Literaturii românești de policier. Ah, desigur, există și epigoni, avem și-un „Raymond Chandler de România“ al cărui nume real nu l-am reținut, dar acești jalnici imitatori ai unor scriitori celebri de gen nu prea mai contează... Se pare că genul Polițist nu prea este agreat în anumite Cercuri de Literați (scriitori și poeți „serioși“) care, de fapt, se tem de-o concurență posibilă. Și totuși, literatura polițistă există; ea se strecoară din mahalalele sordide, de pe străzile prost pavate, pentru a prezenta o lume larvară, mizerabilă, neplăcut de reală. Literatura polițistă este cu totul altceva decât lumea imaculată, aseptica, a literaturii cu pretenții. Ea este literatura reală...

15 iunie – 124 de ani de la moartea Luceafărului poeziei românești**IPOTEZE EXTRAORDINARE: Eminescu a fost ucis?**

Un episod extraordinar al istoriei românilor, ținut permanent secret, este cel legat de “boala” și moartea poetului național al României, Mihai Eminescu, care, așa cum s-a văzut, se manifestase direct și partizan la ziarul *Timpul* în “Chestiunea Israelită” sau în “Chestiunea evreiască”, fiind împotriva încercărilor evreilor de a bloca sau de a condiționa recunoașterea independenței României. Ceea ce se cunoaște de către foarte puțini inițiați este însă cum, pentru atitudinea sa, Mihai Eminescu a fost ucis, (de către medicul evreu Fr. Iszac”, zic unii, de către o conspirație iudeo-masonică am zice noi).

În anul 1882, Mihai Eminescu îi scria Veronicăi Micle: “*Timpul* acesta m-a stricat în realitate cu toată lumea, sunt un om urât și temut, fără nici un folos... , unul din oamenii cei mai urâți din România... Naturi ca ale noastre sunt menite sau să înfrângă relele sau să piară, nu să li se plece lor”.

“Și mai potoliți-l pe Eminescu!” s-a spus l-a un moment dat, în plenul Parlamentului Român, de către acei oameni politici care apărau interesele evreilor, oameni politici masoni, susținuți finalmente, din păcate, chiar și de către oamenii politici conservatori, în numele partidului cărora vorbea gazetarul și marele poet național Mihai Eminescu. De fapt cuvintele au fost rostite chiar și de către Petre-Carp, șef alături de Titu Maiorescu, al Partidului Conservator.

Deși Titu Maiorescu era acuzat de către colegii de partid că îi ține spatele lui Eminescu la *Timpul*, Eminescu îl atacă și pe acesta:

”Teamă ne e dar și astăzi că asemenea o samă de advocați buni, cu darul vorbirii vor tranșa și chestiunea arzătoare a evreilor, care poate deveni chestiunea

completei dezmoșteniți a poporului românesc”.

Maiorescu își nota prompt în *Jurnal*: “Grea epoca Eminescu... Articol al lui în chestiunea evreiască în contra mea”.

“Afacerea Warszawsky” din epocă, dezvăluită și combătută de Mihai Eminescu în *Timpul* a constat în aprovizionarea trupelor ruse angajate în războiul din 1877 și deplasate în Bulgaria. Bancherul rus de origine evreiască A.M. Warszawsky, numit intendent al armatei ruse a obținut prin mită dreptul de a cumpăra la prețuri modice alimente din România (de a rechiziționa) pentru a le vinde apoi armatei țariste. Totodată a primit dreptul de a rechiziționa care cu boi pentru transportul mărfii, ceea ce a ruinat țărâ-nimea română, care de cele mai multe ori și-a pierdut peste Dunăre mijloacele de transport. Deși avocatul cu luna al lui Warszawsky devenise Titu Maiorescu, Eminescu a publicat mai multe documente ce au dovedit coruperea guvernărilor la care se pretase bancherul evreu.

Și iată că, în dimineața zilei de 28 iunie 1883, gazda poetului, doamna Szoke, îi trimite avocatului mason – Titu Maiorescu un bilețel în care scria că Eminescu a înnebunit. Astfel, fără voia sa, ca plan al uneia dintre cele mai monstruoase conspirații anti-românești, Eminescu a fost internat de către dr. Alexandru Șuțu la “Caritatea” (Caritas) punându-i-se falșul diagnostic de alcoolism și sifilis. Studiul dr. Ion Nica (Eminescu, structura somato-psihică, 1972) arată că, în acea perioadă, Eminescu era marcat de o mare suferință pe fond psihic, ca urmare a greutăților și luptelor politice prin care trecea, respectiv de o psihoză maniaco-depresivă. Cu toate acestea, un anume dr. Iszac i-ar fi pus lui Emi-

COMEMORĂRI

nescu acel diagnostic care îi putea permite administrarea-unui tratament care să-l digtrugă fizic. La acea vreme, sifilisul nu cunoștea un tratament eficient, iar clinic se aplicau cele mai periculoase și distructive tratamente. Un astfel de tratament, cu efecte catastrofale pentru Mihai Eminescu a fost administrarea de doze de mercur, element care se știe că este extrem de toxic pentru om și că poate provoca moartea. Medicii i-au administrat lui Eminescu câte 20 de fracțiuni a 4 grame de mercur, “când și o jumătate de gram poate să aibă acțiuni dăunătoare” precizează la rândul său specialistul român Ovidiu Vuia. Urmare acestui tratament Eminescu a suferit de o paralizie parțială, a fost internat, scos din țară și mai apoi ucis în spital cu un bolovan cu care a fost lovit în cap. Pentru trimiterea și supravegherea lui Eminescu în străinătate, Maiorescu îl desemnase pe Al. Chibici-Rîvneanu. Acesta nu a pus însă niciodată pe hârtie relatarea celor câteva luni de deplasare în străinătate a lui Eminescu, motivându-și reținerea astfel: “Europa braucht Ruhe” (Europa are nevoie de liniște). “Situția lui Chibici are ceva paradoxal – apreciază C. Cernăianu. Pe de o parte, puținele povestioare pe care le-ar fi istorisit unor amici sunt de natură să probeze nebunia lui Eminescu, dar, pe de altă parte, prin cele trei cuvinte citate, el afirmă exact contrariul... , din cuvintele lui Chibici transpar două elemente: Eminescu era o problemă nu atât internă, cât externă, el interesând (fapt dovedit) anumite mari cancelarii europene și, în al doilea rând, el nu era bolnav – un nebun autentic nefiind periculos decât pentru sine și pentru cei din imediata lui apropiere”.

Vom cita în continuare din notele doctorului N. Tomescu, unul dintre medicii care s-au ocupat de Eminescu. Trebuie reținut de la început că, prin forța lucrurilor, acest medic făcea totuși parte din echipa conspiratorilor și a încercat să-l scoată vinovat tot pe Eminescu:

“Articulația cuvintelor este normală. El pronunță bine și clar și nici scandare, nici gângăvie, nici bolboroseală, nici acele diverse defectuoșități așa de comune în maladiile cerebrale nu s-au putut observa până în ultimele zile ale vieții sale...”

Oricum ar fi, sfârșitul total nu părea a fi iminent, căci el se nutrea bine, dormea și puterile se susțineau cu destulă vigoare. Un accident însă de mică importanță a agravat starea patologică a cordului și a accelerat moartea.

Iată în ce a constat acel accident. Într-o zi, pe când se preumbla în ograda institutului, Eminescu primește în regiunea parietală stângă a capului o mică piatră cu care un bolnav se juca, învârtind-o legată de o sfoară. Aceasta i-a produs o plagă de câțiva milimetri care interesa numai pielea și care s-ar fi cicatrizat repede dacă Eminescu, în obiceiurile sale de necurățenie, n-ar fi ridicat de mai multe ori pansamentul și nu și-ar fi frecat plaga cu diferite substanțe murdare.”

Urmează autopsia. Creierul avea o greutate de 1490 gr, iar lobul stâng era cu 25 gr mai greu decât lobul drept. Nu se constată nimic important ca indicii de boală. Dr. Tomescu, concluzionează: “Eminescu n-a fost sifilitic”.

Idea aceasta s-a născut din doctrina eronată ce profesa o școală germană că paralizia generală este totdeauna o manifestare sifilitică, tot așa de neadeverată ca aceea care susține că toate sclerozele cerebro-spinale sunt de origine sifilitică... Adevărata cauză a maladii lui Eminescu pare a fi surmenajul cerebral, oboseala precoce și intensă a facultăților sale intelectuale.”

Dr. Tomescu uită însă să adauge că tratamentul însuși aplicat lui Eminescu (mercur, morfina ș.a.) au fost de natură să îl îmbolnăvească.

La 15 iunie 1889, Titu Maiorescu nota: “Pe la 6 ore a venit Stemill [un evreu!] și Vitzu la mine să-mi spună că astăzi pe la 3 ore a murit Eminescu în institutul de alienați al d-ului Sutz, de o embolie”.

La nici o săptămână după funeralii, Harieta, sora lui Mihai Eminescu afirma:

“Atâta vă spun și vă rog să spuneți la toți, că nenorocitul meu frate a murit în cea din urmă mizerie și moartea i-a fost cauzată prin spargerea capului ce i-a făcut-o un nebun, anume Petre Poenaru. Să fe-rească Dumnezeu și pe cei mai răi oameni din lume să fie instalați la doctorul Șuțu”

Joseph Pulitzer – Istoria unui om deosebit

A fost acordat prima dată în 1917, fiind în lumea jurnaliștilor echivalentul Premiului Nobel decernat cercetătorilor sau premiului Oscar în cinematografie. Acordat anual pentru reportaje, fotografii, romane, înregistrări muzicale deosebite a fost creat de jurnalistul american de origine maghiară Joseph Pulitzer.

Câștigătorului I se acordă și suma de 10.000\$, în cadrul unei festivități care are loc la biblioteca universității Columbia.

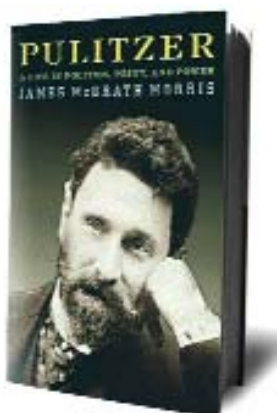
Azi se împlinesc 166 de ani de la nașterea lui Joseph Pulitzer cel care în anul 1892 a donat bani pentru fondarea unei școli de jurnalism, dar care n-a fost aprobată. De aceea a lăsat prin testament suma de 2 milioane de dolari pentru fondarea unei „School of Journalism” și acordarea unui premiu jurnalistic. Abia în anul 1912, la un an după moartea sa, a fost înființată facultatea de jurnalism „Columbia University” și, abia din anul 1917, a fost decernat anual premiul Pulitzer.

Pulitzer s-a născut în 10 aprilie 1847 într-o familie înstărită de evrei-maghiari – tatăl se ocupa cu comerțul de cereale, stabilindu-se în regiunea Szegedului. Fratele lui mai tânăr, Albert, s-a decis să devină preot catolic. După ce familia s-a mutat la Budapesta, Pulitzer va urma cursurile unei școli private. La vârsta de 17 ani a fost găsit inapt pentru serviciul militar în armata austriacă, - avea dorința de a servi în legiunea străină. În cele din urmă se înrolează la Hamburg ca militar în armata SUA. Ajuns în 1864 în Boston va face parte din regimentul 1 de cavalerie New-York, care era format în cea mai mare parte din germani, și va lupta de partea Statelor din Nord în Războiul civil american. El vorbea foarte bine germana și franceza mai puțin limba engleză. După o serie de ocupații de ocazie ca hamal, chelner, devine în anul 1867 cetățean american, în acel timp vorbea deja excelent limba engleză terminând studiile în drept.

În căutare de muncă va ajunge în St.Louis Missouri, unde va fi angajat de Carl Schurz ca reporter la ziarul în limba germană „Westliche Post”. În 1873, când a plecat de la redacția ziarului, era deja editor și partener în proprietatea ziarului. În primăvara anului 1871 se va căsători cu Kate Davis. O perioadă va fi corespondent la ziarul „New York Sun”, cumpără în 1878 cotidianul „St. Louis Evening Dispatch” și fuzionează în 1881 cu „Evening Post” luând naștere ziarul „St. Louis Post-Dispatch”. În 1883 va cumpăra ziarul „New York World” care era în pragul falimentului, și care sub conducerea lui devine unul dintre ziarele cele mai importante din țară, cu un tiraj de 600.000 de exemplare. În ziar apar articole senzaționale, concepute brilliant, reportaje despre corupția regimului sau alte afaceri dubioase. Printr-o propagandă reușită, Pulitzer va obține fondurile necesare pentru construirea soclului Statuiei Libertății. În lupta de concurență, redacțiile altor ziare, ca de exemplu „New York Sun”, îl vor ataca în anul 1890 personal pe Pulitzer, care bolnav probabil de diabet se retrage din lumea presei, în anul 1890, la vârsta de 43 de ani, aproape orb. Totuși el va controla mai departe redacția ziarului, cu care comunică sub o formă codificată. În anul 1895 va apare tiparul colorat, prima imagine tipărită color va fi un băiat cu tricoul galben „The Yellow Kid”.

COMEMORĂRI

În anul 1895 „William Randolph Hearst” cumpără ziarul „New York Morning Journal” și va urma stilul mentorului său Pulitzer de redactare a articolelor. Între anii 1896 – 1898 a fost o campanie fără precedent între jurnalele „World” a lui Pulitzer și „Journal”, tema fiind

lupta de independență a Cubei împotriva regimului colonial spaniol.

În anii următori, Pulitzer se distanțează de stilul de a redacta articole senzaționale și necruțătoare, ceea ce îi va produce probleme financiare. În anul 1909, ziarul va dezvălui scandalul în legătura cu corupția regimului Theodore Roosevelt la construirea canalului Panama, care era construit de compania „French Panama Canal Company”. Pulitzer va fi acuzat pentru defăimare de Roosevelt și de financiarul J.P.Morgan. Procesul a fost câștigat de Pulitzer, care a devenit popular prin demonstrarea libertății presei. Din punct de vedere politic, Pulitzer era republican, iar din 1885 va face parte din camera reprezentanților.

Sursa: Joseph Pulitzer- Biographical Directory of the United States Congress

Camelia Pantazi Tudor

PROMISIUNE

CLEPSIDRA

de Ion PANTAZI

(iunie 1930-mai 2006)

Pământu-n rotire, planetă fiind,
Ca toate-n natură mă cere curând.
Viața-n trăire, pe cât de frumoasă,
Îmi dă o sclipire și-n urmă mă lasă.

Și ceasul de bate spre oră-n minut
Îmi trece secunda la timpul trecut;
Și iarna de vine albită și rece
M-or prinde fiorii - cu mine vor trece...

O lacrimă curge, și văd, dar nu știu...
Mai am o speranță cât încă sunt viu!
Să prind anotimpul cu pașii mei grei
Să-mi poarte privirea prin floarea de tei...

Anii aleargă spre un viitor neștiut, loviți pe drumul lor de destinul ce-i îndreaptă, în cele din urmă, spre brațele acaparatoare ale morții. Trecând în neînțelegere, omul își pierde trupul devenind doar spirit captat de o altă lume. Și totuși, aici pe pământ, acel om dispărut va dăinui într-o formă nouă - a amintirii ce nu moare - în inima și mintea persoanelor apropiate cu care a împărțit momente de iubire, tandrețe, prietenie.

Clipele minunate vor lua, încetul cu încetul, locul altora mai puțin plăcute inerente în relațiile interumane pe parcursul vieții, ce-și pierd însă însemnătate în acea formă nouă - a amintirii.

Au trecut șapte ani de când am încetat să mai văd zâmbetul luminos pe buzele delicate ale tatălui meu, de când nu am mai privit în ochii negri migdalați, cu sclipiri jucăușe, abia umbriți de genele scurte și drepte ce se

COMEMORĂRI

zbăteau vioi, asemenea aripilor unui fluture, atunci când mintea devenea preocupată de cine știe ce dilemă sau gând ascuns. Acum, ochii mei nu mai văd nimic din ceea ce nu le mai este permis să vadă, dar EU văd, văd cu mintea și cu inima, văd și simt...

Străbat anii cu *trenul timpului* și mă opresc în *gări* ce poartă numele fiecărui moment frumos, al fiecărei clipe încărcate de o duioșie pe care de multe ori ochii mei fizici nu o mai observau obișnuiți fiind cu permanența sa. *Trenul timpului* se oprește în *gările* cele mai apropiate de momentul despărțirii, atunci când chipul său luase forma unei bătrâneți ce nu-i albise încă părul, apoi pleacă mai departe poposind în acei *ani-gări* în care figura sa fină și oacheșă domina în ciuda staturii deloc impunătoare mesele de familie, când glasul său puternic declama poezii în capul mesei, când clinchetul paharelor de cristal îi înveselea pe membri familiei adunați de seori în jurul mesei aranjate cu plăcere și grijă de mama mea. Trecând peste *anii-gări*, *trenul timpului* nu ratează nici zilele tinereții și copilăriei mele când tatăl meu mă încuraja mereu și îi simțeam prezența protectoare chiar dacă nu stăteam prea mult timp împreună. Se oprește brusc și fără să fie anunțat în cele mai mici *gări*, ascunse de ochii lumii. Astfel ajunge la momentul ploii torențiale și pline de viață al cărui farmec a fost repede înlocuit de minunatul zâmbet al curcubeului pe cerul

luminat de razele soarelui ce se strecurau printre crengile castanilor maiestoiși din dealul Mitropoliei. În goana lui, *trenul timpului* sosește în *gara* momentelor plimbărilor din serile călduroase înmiresmate de florile din grădinile caselor înșiruite una după alta pe aleea copilăriei mele, când obișnuiam să facem *cei 300 de pași*, cum spunea tata, dinainte de culcare. Momentele jocului de șah sau de table, clipele lecturării unora dintre poeziile sale sau împărțirii planurilor de viitor, toate acestea și multe altele fac parte din înlănțuirea de *ani-gări* în care *trenul vieții* se oprește nepermițând uitării să-și lase mantia cenușie peste trecut, menținând mereu proaspătă amintirea și... promisiunea.

...Scrisese poezii prea puțin publicate și lăsase un manuscris – expresie a dorinței de a așterne pe hârtie amintirea anilor grei ai adolescenței și ai copilăriei, dorință izvorâtă din teama de a nu rămâne pierduți în paginile timpului. A dorit să lase “spre știință”, spre aducere aminte, așa cum s-a exprimat de multe ori în poezie și proză, un volum special dedicat familiei sale numeroase. Nu a reușit și, atunci când lacrimile mai puteau încă să ude mâinile celui pentru veșnicie adormit, am promis să public eu însămi volumul.

În anul 2011, după cinci ani de la moartea sa, am reușit să dăruiesc familiei, împlinindu-i visul, prin bunăvoința editurii Rawes Coms, volumul intitulat

de însuși autorul său Ion Pantazi, UN VIS ÎMPLINIT.

Din dorința de a reda cât mai exact personalitatea celui dispărut am structurat volumul în două părți: o carte de familie, dedicată exclusiv acesteia, și o selecție de poezii

Fiecare dintre cele șaptesprezece capitole, aparent fără legătură între ele, reprezintă o scurtă rememorare a unor evenimente relatate din diverse perspective, întrerupte de pitorescul unor povești și poezii care exprimă nevoia interioară a autorului de a da curs unei imaginații bogate alături de povestirea episoadelor respective. Nu am certitudinea că aceste episoade respectă întocmai realitatea dar, în opinia mea, autorul, pornind de la întâmplările trăite de persoanele prezentate, a dorit să exprime propriile sentimente, gânduri, idei, a vrut să dea glas propriului său EU.

Ca și în cazul cărții de familie, cre-

dința în Dumnezeu, speranța în viitor, căutarea permanentă a iubirii, a liniștii sufletești, se desprind din fiecare cuvânt, din fiecare vers al poeziilor cuprinse în a doua parte a volumului UN VIS ÎMPLINIT. În versurile sale, Ion Pantazi exprimă realitatea apăsătoare a anilor timpurii ai vieții sale, greutatea satului românesc de atunci, povara anilor copilăriei. Prin poezii, prin rânduri ale prozei, el ne învață să sperăm, să credem, să luptăm, să nu renunțăm. Ne învață că nimic nu este imposibil dacă îți dorești cu adevărat.

Acum, după șapte ani de la moartea sa am simțit impulsul de a așterne pe hârtie câteva rânduri pentru ca totuși paginile unei reviste de cultură să arunce un strop de neuitare asupra aceluia căruia viața nu i-a oferit prea multe satisfacții literare – Ion PANTAZI.

Mai 2013

Sorin Andrei

Festivalul Concurs de Muzică Folk Vali Sterian

Vineri 17 și sâmbătă 18 mai s-a desfășurat la Râmnicu Sărat Festivalul de Muzică Folk Vali Sterian desfășurat la Râmnicu Sărat – ediția cu numărul 1.

În orașul în care a copilarit și a învățat Vali Sterian, iată prinde contur un festival concurs de muzică folk, aflat la prima ediție, ce poartă numele marelui folkist prematur dispărut dintre noi. Cei care au reușit să dea viață acestui eveniment, Cornel Tudose - directorul acestei ediții, prof. Violeta Vilcu – directorul centrului Cultural „Florica Cristoforeanu” din Râmnicu Sărat și Dan Manciulea, cunoscutul folkist râmnicenean au dus la bun sfârșit un festival concurs, care sperăm să devină un etalon, unul dintre cele mai frumoase festivaluri concurs de muzică folk de la noi din țară.

Organizatorii festivalului, Centrul Cultural - Florica Cristoforeanu, Consiliul local al municipiului Râmnicu Sărat și primăria orașului s-au ridicat la înălțimea așteptărilor tuturor celor prezenți.

Trebuie să remarc și implicarea primarului orașului Râmnicu Sărat, prof. Viorel Holban și a viceprimarului prof. Sorin Cârjan, care și-au adus un aport deosebit la organizarea și desfășurarea festivalului concurs ce tinde să devină o emblemă a orașului lui Vali Sterian.

Juriul a fost alcătuit din Alex Revenco - jurnalist la Jurnalul Național, Titus Andrei – redactor muzical și coordonator al redacției muzicale radio – la Radio România Actualități și folk-iștii Zoia Alecu, Mircea Vintilă și Dan Manciulea.

Festivalul concurs s-a desfășurat pe parcursul a doua zile și au participat 11 concurenți, care au aspirat la Marele trofeu și la celelalte premii – foarte atrăgătoare pentru tinerii folk-iști.

A fost prezent și prof. Costică Ștefănescu, tatăl lui Vali Sterian, care invitat pe scenă a povestit câteva întâmplări din copilăria și adolescența fiului său, evidențiind caracterul protestatar al viitorului cantautor.

Domnul Sterian și-a adus aminte despre ultimele clipe din viața fiului său, spunând simplu ”în două săptămâni s-a dus, dar muzica lui a rămas și o mulțime de oameni nu l-au uitat pentru asta”.

Valeriu Octavian Sterian (1952 – 2000) a fost și este încă, unul dintre muzicienii importanți ai folk-rock-ului nostru, făcându-se cunoscut prin cântecele sale protestatate ca *Antirăzboinică*, *Vino Doamne*, *Exercițiu*, *S-a votat codul penal*, *Cantec de Oameni*, *Prognoza*, *Ruga*, dar și prin melodiile de dragoste pe care le-a compus ca – *Pariu pe o lacrimă*, *Fericire*, *Ploaia*, *Sunt vinovat* și altele.

A urmat concursul, rând pe rând concurenții interpretându-și piesele – în ordinea intrării în concurs: Moldavia Folk, Ana Maria Dumitru, Ioana Moraru, Ana Maria Băițel, Cristina Gabriela Țițescu, Grupul Rost – format din Liviu Băițel și Ana Maria Băițel, Robert Șercău, Vali Petcu, Jonathan David, Adela Mihaela Țițescu și Trupa Descântec.

După terminarea concursului au urcat pe scenă, în aplauzele publicului present în număr mare, mai întâi Dinu Olărașu și apoi Zoia Alecu.

„*N-ai nevoie de foarte multe...*” ca să-l cunoști pe cantautorul și poetul Dinu Olărașu compozitorul pieselor *10 ani*, *Sună-mă noaptea*, *Cutia de*

foto 1

scrisori, și alte melodii, care au încântat numerosul public râmnicăean, prezent în sală.

Seara a fost încheiată de Zoia Alecu, care timp de peste 45 de minute a încântat publicul râmnicăean cu piese cunoscute din repertoriul sau – *Printre lupi, Mița de la țevi, Trei galoși, Vino aici* și altele, una mai frumoasă decât alta.

Spectacol cu litere mari – asta a făcut Zoia Alecu, alături de un public pe care l-a convins să cânte odată cu ea, la început mai timid, apoi din ce în ce mai tare.

După recitalul Zoiei Alecu, în holul Centrului Cultural am asistat la o întâlnire memorabilă pe care am surprins-o în câteva fotografii postate pe pagina de facebook „Hai – Hui prin Sufletul Folkului“, întâlnirea dintre juriu, organizatori și prof. Costică Sterian – tatăl lui Vali Sterian (foto 1). Au fost momente emoționante și inedite, mai ales atunci când față în față s-au aflat prof. Costică Sterian și Mircea Vintilă.

A doua zi a fost ziua premierii concurenților. Pe scena Centrului Cultural au urcat, invitați de prof. Violeta Vilcu – directoarea Centrului Cultural, care a preluat rolul de gazdă, atât juriul festivalului concurs, cât și concurenții pentru festivitatea de premiere (foto 2).

Trofeul Vali Sterian a fost câștigat de grupul „Descântec“ din Iași. Acesta este compus din Radu Andrei (chitară – voce, Cristina Bianca Dima chitară – voce, Roxana Amarandi – vioară și Cătălin Albu – percuție - în foto 3 de la stânga la dreapta.

Premiul „Cântec de oameni“, pentru cea mai

reușită interpretare a unei piese din repertoriul lui Vali Sterian a avut un laureat surpriză. Johnathan David din Țara Galilor (foto 4) un muzician stabilit de trei ani în București, care a cântat impresionat de corect în limba română și cu multă trăire, celebra melodie „Nopti“ (cunoscută și sub numele “Vino Doamne!”).

Premiul I a fost câștigat de Adela Țițescu (foto 5) din Ploiești, laureată la mai multe concursuri și festivalului de muzică folk în 2012.

După foarte mulți ani petrecuți pe mare, Vali Petcu (foto 6) din Constanța a revenit pe uscat cu multe melodii compuse acolo în largul mărilor și oceanelor și de la Râmnicu Sărat s-a întors acasă cu Premiul al II-lea. Folkistul Robert Șercău (foto 7) din București a luat Premiul al III-lea.

Au fost acordate două mențiuni - Ana Maria Băițel, din Eforie Nord și Moldavia Folk

Au urmat recitalurile serii susținute de doi prieteni ai lui Vali Sterian - Eugen Avram și Mircea Vintilă.

Primul pe scenă a fost Eugen Avram, care a cântat piese îndelung aplaudate de public *Regăsire, Părul tău, Fata pe role, Hai noroc* și altele, printre care și 3 piese ale lui Vali Sterian, foarte bine primite și aplaudate de publicul numeros prezent în sală.

A urmat... recitalul mult așteptat al serii – prezentat de Dan Manciulea.

Pe scena Centrului Cultural, în aplauzele publicului și-a făcut apariția Lordul Muzicii Folk – Mircea Vintila, recitalul lui debutând cu piesa *Un om*

foto 2

foto 3

EVENIMENT

foto 4

foto 5

foto 6

foto 7

pe niște scări. Am ascultat apoi alte și alte piese, una mai frumoasă decât alta. Mircea ne-a plimbat prin București – cum numai el știe să o facă – *Popa Nan*, *Hanul lui Manuc*, *Lăptăria lui Enache* dar ne-a încântat și cu *Pământul deocamdată*.

Publicul cald, a cântat alături de Mircea Vintilă până la finalul recitalului, inclusiv ultima piesă pe care artistul glumind a numit-o „cea mai nouă compoziție a mea, *Mielul*.”

Iar la final... mesajul transmis publicului de Mircea Vintilă a fost:

„Piesa-i gata, trag oblonul,
Hei, ce ploaie e afară!
Dacă v-au plăcut bufonii,
Mai poftiți și-n altă seară ...”

Aceasta a fost istoria primei ediții a Festivalului

Concurs de Muzică Folk Vali Sterian – Râmnicu Sărat 2013.

Regrete că s-a terminat, bucurie pentru organizatori că au dus la bun sfârșit - și s-au descurcat excelent - o muncă titanică.

Să nu uit... un cuvânt bun și pentru sunetistul festivalului Florin Dardaiac, cel care a fost acolo, la butoane în cele două zile, atât în afara concursului când fiecare concurent și-a acordat instrumentul și vocea, dar și în concurs - și mai ales în recitalurile susținute.

Acum... Acum așteptăm ediția a doua!

Așteptăm o permanentizare a acestui minunat festival concurs de muzică folk, apărut pe scena Sufletului Folkului Românesc.

Povestea pictoriței din România care a uimit Italia cu „arta de purtat“

Pictorița Elena Vijoli a urmat liceul de arte la Brașov, apoi facultatea de arte la Iași și s-a specializat în restaurare. În 2010, artista s-a stabilit la .

A adaptat pret-a-porter-ul în „arta-a porter“ și a cunoscut un succes răsunător în Italia, odată cu expoziția de picturi portabile, la propriu. Nu și-a dorit niciodată să emigreze, însă Italia i-a oferit niște oportunități pe care în România le-a așteptat ani de zile. Acum, viața ei în Milano este plină de culoare și parfumată cu miros de terebentină, ulei și alte asemenea, pe care le savurează cu plăcere, mărturisește Elena Vijoli pentru **Ziare.com**.

„Chiar dacă sunt artist plastic, sunt o persoană normală, obișnuită. Știu că lumea se așteaptă adesea ca noi să fim puțin diferiți, adesea mulți artiști au un comportament boem sau apariții excentrice tocmai pentru a atrage atenția sau a-și face publicitate. Consider că despre un artist trebuie să vorbească doar creația lui. Despre mine ca artist nu pot vorbi decât lucrările mele, ele sunt cartea mea de vizită,, se prezintă româncă, precizând totodată că „detaliile plictisitoare“ despre studiile de artă și palmaresul artistic se găsesc pe site-ul Elenei Vijoli.

Cum a început povestea pe meleag italian

Artista a mers în Italia într-o vacanță în 2009 și întâmplarea a făcut să i se propună participarea la o expoziție colectivă la începutul lui 2010. Ulterior, o altă galerie i-a propus participarea la o expoziție personală. În toamna lui 2010, a decis să se mute la Milano.

„Nu aveam de ce să am un șoc cultural, deoarece mai fusesem în Italia, cunoșteam deja de la cursurile de istoria artei frumusețile cu care se

laudă această țară, bogăția muzeelor și a arhitecturii italiene. Italia este o țară pe care cred că orice om și mai ales orice artist trebuie să o viziteze. Deși se simțea deja criza economică, oamenii erau încă mult mai senini decât în România. Regulile nu pot să spun că erau prea noi, deja intrase și România în UE și asta a atras după sine aderarea la niște reguli europene valabile peste tot.

Dacă tot vorbim de reguli pot să spun că **noi, ca popoare, ne asemănăm destul de mult în ceea ce înseamnă încălcarea regulilor.**(...)

Faptul că am fost invitată să expun acolo a fost dovada clară a aprecierii muncii mele din partea lor, deci nu pot să spun decât că am fost primită foarte bine și am cunoscut oameni minunați, care evaluează omul, profesionistul și nu naționalitatea. **E adevărat însă că te lovești și de discriminare; m-am lovit și eu și este un sentiment extrem de neplăcut.**

ROMÂNI DE SUCCES

Arta de purtat. De unde ideea?

Ce este „arta de purtat“ creată de artistă? O pictură realizată pe pânză încastrată nu într-o ramă, ci într-o geantă paralelipipedică din piele, lucrată manual. Forma genții și închiderea cu magneti fac ca geanta să poată fi și agățată de perete, la propriu.

„Arta portabilă, mai precis pictura portabilă, s-a născut în 2011 și a fost expusă pentru prima dată în galeria Gabriele Cappelletti din via Brera din Milano. Pictura portabilă este înainte de toate un mesaj artistic, un semnal de alarmă pentru omul modern.

Ideea de la care a pornit totul este aceea că, trăind în secolul vitezei, oamenii de peste tot, nu doar românii cum credeam eu la început, nu reușesc să-și mai găsească timp pentru partea frumoasă a vieții, pentru pasiunile lor, adesea nici pentru propria familie.

În această goană permanentă, omul modern găsește din ce în ce mai rar timpul și tihna necesară pentru a se bucura de o operă de artă, fie ea în galerie, acasă sau la birou. Astfel, considerând total nefirească această realitate, mi-am dorit să trag un semnal de alarmă și astfel s-a născut pictura portabilă. Din punct de vedere tehnic, pictura portabilă este o pictură obișnuită, realizată în tehnică mixtă pe pânză de pictură, ulterior rigidizată și tratată pentru rezistență la umezeală și lumină. După ce este terminată și uscată, ea vine încastrată într-o ramă mai neobișnuită - o geantă

paralelipipedică rigidă, realizată manual pentru fiecare pictură în parte, în acord cu cromatica picturii“, explică pictorița.

Elena Vijoli precizează însă că arta ei nu trebuie confundată cu o poșetă pictată, pictura nu este realizată pe geantă, ci independent de aceasta. „Am creat intenționat forma paralelipipedică simplă a genții pentru a permite ca pictura să se așeze bine pe perete, ca un tablou. Geanta este lucrată din piele naturală, iar la interior se regăsesc materiale nobile, precum mătasea sau catifeaua. Inovația acestei idei constă în faptul că acest tablou poate fi luat de pe perete și purtat ca orice geantă. Purtătorii picturilor portabile devin astfel participanți activi la proiectul meu, la susținerea ideii că arta trebuie să facă parte din viața noastră zilnică, iar schimbările se pot realiza doar cu efortul tuturor.

Gestul nefirec al unei picturi de a părăsi peretele este cu scopul de a ne ‘invada’ viața în rutina zilnică și a ne aminti să ne întoarcem la firescul unei vieți cu timp pentru lucrurile frumoase și simple ale vieții. Surprinzător, pictura portabilă a fost foarte apreciată și de cei din lumea modei, ei etichetand-o drept „arte a porter“. Mi-a plăcut ideea și ulterior, sub acest nume, am creat și o colecție de panofi pictați, realizați manual în colaborare cu casa Toma din Milano; am planuri să dezvolt acest concept de ‘**arte a porter**’. Nu vă spun mai multe ca să nu stric surpriza“, ne-a mai declarat Elena Vijoli.

Paralela între profilul cultural al României și alte țări

Pictorița punctează că, din punct de vedere cultural, România are un potențial fantastic. Avem artiști apreciați în toate ramurile artei, peste tot în lume. „Păcat însă că în România ajung să fie cunoscuți adesea doar după ce îi remarcă și apreciază alții de pe alte meleaguri“, punctează însă artista româncă. „E și mai păcat că cei mai mulți sunt instruiți în România, își iau ‘seva’ din cultura acestui popor, în școlile și sub îndrumarea unor profesori români excelenți, iar apoi ‘înfloresc’ în altă parte. E oarecum paradoxal și trist că avem talente, le creștem și apoi nu vrem să ne bucurăm de ele în România.

Trebuie, totuși, spus că în ultimii ani au apărut inițiative de redresare a situației pe multe planuri, lucrurile au început să se miște și în România, e bine că începem să conștientizăm că avem nevoie de valori. **Dar sunt multe de făcut și din păcate statul român neglijează cultura, o lasă la coadă.** Noroc de inițiative private și oameni cu suflet, admirabili, care se luptă să facă ceva“, a mai spus Elena Vijoli pentru Ziare.com.

Viața plină de culori și omul care evaluează tablouri cu sufletul

Acum, după trei ani de când s-a stabilit la Milano, viața ei în Italia e „ca dintotdeauna! Plină de culoare și parfumată cu miros de terebentină, ulei și alte asemenea, pe care le savurez cu plăcere“, ne marturisește artista.

„Cred ca cea mai mare realizare a unui pictor este atunci când citește o emoție sinceră pe fața celui care-i privește tabloul. Înseamnă că a ajuns la sufletul lui. E o mare realizare când te apreciază critica de specialitate, e o realizare și când cineva îți cumpără lucrarea, iar eu, din fericire, am avut parte de toate.

Sunt românii patrioți?

„Cunosc mulți români patrioți care fac lucruri extraordinare pentru a restaura imaginea țării noastre și a românilor; sunt oameni cu familie, care pun bani din buzunarul propriu și rup din timpul lor pe care ar trebui să-l aloce propriei familii doar ca să facă cunoscută cultura și țara noastră. Nu am să dau nume doar ca să nu omit pe cineva. Italia nu este nicidecum o țară intolerantă față de străini, altfel nu s-ar afla acolo milioane de și mai ales atâția români, spune Elena Vijoli.

„Ba din contră, aș putea spune că este foarte tolerantă față de alte țări. Traversați din Italia în Elveția și acolo veți vedea intoleranța față de străini, veți putea compara; inclusiv partidul de la guvernare e unul care a folosit afișe cu caracter rasist evident în timpul campaniilor electorale.

De aceea, cred că este un moment delicat și oricine dorește să imigreze acum oriunde ar trebui să cântărească foarte bine totul înainte. Cu siguranță, nu mai este ca acum 10-15 ani, când oricine pleca găsea rapid un loc de muncă. E normal ca angajatorul să prefere acum un angajat italian în defavoarea unui imigrant sau să înceapă cu concedierea imigranților când e nevoit să restrângă activitatea.

„Presa italiană exagerează adesea și este în mare parte responsabilă de imaginea proastă care s-a creat românilor, cred că mai mult din inerție și lăcomie de audiență decât din rea intenție calculată. Cu toate astea, sunt și jurnaliști italieni care încearcă să schimbe asta, care scriu despre realități pozitive legate de români și România, ceea ce trebuie apreciat“, explică româncă.

În ceea ce privește o eventuală reîntoarcere a sa în țara natală, pictorița precizează că vine foarte des în România.

Românul din Colentina de care Tom Hanks și Halle Berry au nevoie la Hollywood

Cel mai scurt drum din Colentina către Hollywood e prin nordul Spaniei și sudul Germaniei. Durează un deceniu, dar la capăt te așteaptă Tom Hanks, Halle Berry, Robert Downey Jr. și o viață ca-n filme.

Din Colentina, direct către Hollywood

„Am plecat din Colentina prin anul 2002, m-am oprit vreo șapte ani prin nordul Spaniei, unde am lucrat în proiectare, m-am întors în România prin 2009, unde m-am angajat, dar destul de repede mi-am dat seama de limitările unui post într-o companie multinațională (în ciuda confortului aparent) și am decis să îmi deschid o mică firmă care oferea consultanță și soluții tehnice în proiectare. Acum sunt angajat la Trixter GmbH în München ca și CG Supervisor„.

Trixter (www.trixter.de) este o companie specializată în animație, efecte speciale și caractere digitale pentru industria cinematografică și televiziune (portofoliul clienților lor cuprinde nume ca Marvel, 20th Century Fox, Warner Bros., BBC etc).

„Am avut un interviu pentru un contract inițial de două luni ca freelancer (am mai lucrat în München și la alte companii din industrie în același sistem), după care mi-au propus un post permanent în cadrul companiei„.

Pentru Adrian, 3D-ul și tot ce ține de CG (computer graphics) a început dintr-o joacă. A început să îl descopere pe vremea când era în Spania, captiv în rigorile proiectării. Visa să evadeze într-o lume mai creativă, mai „altfel”, iar industria asta părea foarte atrăgătoare.

Am și o definiție pentru cei <aleși>: sunt cei care sunt dispuși să învețe tot timpul

„La momentul respectiv nici nu visam că aș putea să îmi fac o carieră din așa ceva, o vedeam ca ceva pentru cei <aleși>. Acum am și o definiție pentru cei <aleși>: sunt cei care sunt dispuși să învețe tot timpul, nu văd limitele și nu cred într-o vorbă destul de împământenită pe plaiul mioritic: aaa, tu nu poți, este complicat! Nu există complicat și nu există nu poți, singura limitare fiind timpul“.

Cel mai bun prieten, motorul de căutare

Nu are studii de specialitate, a învățat singur cu un prieten foarte bun: motorul de căutare.

„Internetul oferă astăzi multe informații și răspunsuri, dar contează și cum pui întrebarea. Am mai avut norocul ca în primele contracte să lucrez cu niște oamenii foarte talentați de la care am <furat> tot ceea ce am putut„.

Am făcut aceleași lucruri pe care le-aș fi făcut și în România, diferența majoră este că ei au simțit potențialul

Cand a fost avansat, Adrian era la cina cu persoanele din conducerea companiei, iar după ce a discutat despre noua lui funcție, despre ce avea de făcut și alte detalii, a fost întrebat: „auzi, dar tu din ce țară ești? Pentru foarte multe persoane nu contează de unde vii și care este eticheta pe care o porți, atâta timp cât dai dovadă de seriozitate, competență și implicare. Apropo de integrarea românului în Occident, vreau să vorbesc și despre diferențele de cultura muncii dintre România și Germania. Am încercat în România să lucrez oarecum în domeniu, într-o companie care se ocupa de publicitate la vremea respectivă. Eram la începutul carierei mele în acest domeniu, un Junior, dar în plină curbă de învățare și dispus să fac orice ține de domeniu, modelare, texturare, etc. și aveam însușită și probabilitatea de a nu fi plătit o vreme. Mi s-a spus: <aaa, este prea greu! Nu ai să poți, durează foarte mult să înveți, noi am ajuns la nivelul ăsta după foarte mulți ani>. Ba chiar și prietenii mei îmi spuneau să încetez cu visele de Hollywood, să mă conformez cu ingineria, sigur și de viitor, industria asta este pentru cei care au <noroc, relatii>. Fiind încăpățânat din fire (nu poți începe o carieră în așa ceva la 30 de ani fără o doză suficientă de... să îi zicem - voință), am aplicat la o companie germană care se pregătea să facă un film pentru televiziunea națională. M-au sunat după câteva zile și mi-au oferit un contract pentru două săptămâni ca și Junior Modeler. Tot ei au asigurat cazarea și transportul în Munchen, iar de aici totul depindea numai de mine. Am făcut aceleași lucruri pe care le-aș fi făcut și în România, diferența majoră este că ei au simțit potențialul, cele două săptămâni s-au transformat în 10 luni (durata producției filmului), iar din Junior, am terminat contractul ca și Lead CG, având în jur de opt persoane în subordine,,.

Adrian nu a luat nici o decizie definitiv – rămâne acolo sau se întoarce? El crede că deciziile sunt întotdeauna subiectul unor schimbări.

Mie îmi place România, este precum un viciu, știi că îți face rău, dar tu tot acolo tragi

„În momentul de față, industria VFX în România se axează în mare parte pe publicitate, domeniu monopolizat de anumite companii. Iar acest monopol este creat de cele mai multe ori nu datorită calității produsului, ci, tipic balcanic, pe prietenie, colegialitate, mici-mari atenții. În film, puținele producții care se fac sunt încă la început în zona VFX, bugetele au limitări, iar eu în momentul de față mai am câteva lucruri de adăugat la portofoliu. Nu vreau să fiu apreciat greșit. Mie îmi place România, este precum un viciu, știi că îți face rău, dar tu tot acolo tragi. Însă lăsând gluma la o parte, sunt foarte multe lucruri de schimbat în România, iar multe dintre schimbări necesită timp și efort. Prima schimbare necesară care îmi vine în minte ar fi normalizarea valorilor sociale,,.

A ajuns în Trixter ca și CG generalist, iar ușor-ușor a luat-o către direcția Light&Shading&Render (specializare care constă în crearea materialelor care se aplică modelelor, iluminarea scenelor și procesarea lor cu un motor de randare). În șase luni a fost promovat ca Light Lead, iar după încă trei luni (și un proiect de Hollywood terminat cu succes) a ajuns CG Supervisor.

80% din ce iese de pe monitorul lui apare și pe marele ecran

Acum, 80% din ceea ce iese de pe monitorul lui de lucru apare și pe ecranul cel mare. Asta datorită faptului că Light&Render este aproape de finalul lanțului de producție. După asta vine departamentul de compoziție și grading (se adaugă background, se fac niște corecții de imagine și culori, se adaugă efecte).

ROMÂNI DE SUCCES

Ca și CG Supervisor, task-urile directe ale lui Adrian înseamnă Look Development, dezvoltarea conceptului artistic agreat cu clientul, dar și managementul workflow-ului pe parte tehnică.

„Trebuie să fii cu ochii în mai multe părți, să crezi, să dezvolti, să ții sub control procesul. Echipa de la Trixter este multinațională (spanioli, italieni, bulgari, austrieci, unguri, irlandezi, turci, cehi și...aaa, uitasem, germani :)). Am și câțiva colegi din România, și cu mândrie o spun, sunt dintre cei mai bine pregătiți și au poziții cheie în cadrul companiei. Regula este simplă aici, atâta timp cât treaba pe care o ai de făcut este făcută, nimeni nu te va întreba de programul de lucru. Bineînțeles, câteodată mai trebuie să ajungi și pe la ședințe, întâlniri și alte lucruri de gen, dar normal programul este destul de degajat și depinzând în mare parte de task-ul pe care îl ai în gestiune.”

Acum, Adrian s-a apucat de partea a doua a unui serial pentru BBC, Wolfblood.

„Am lucrat și pentru prima parte, iar acum încercăm să ridicăm substanțial nivelul de calitate“.

L-am întrebat pe Adrian dacă știe de vreo școală în România, care pregătește oameni pentru așa ceva.

„Știu că la un moment dat exista o școală care oferea câteva cursuri, dar sincer să fiu nu mai știu care este situația actuală în România. Dar pot să spun că cei mai bine pregătiți sunt cei care fac această meserie din plăcere, nu cred că poate exista o școală care să te învețe să faci ceva ce îți place. Sigur, după ce înveți noțiuni de bază și simți că poți complica lucrurile în sensul pozitiv al expresiei, îți trebuie și niște resurse. Însă o stație de gaming de multe ori este mult mai scumpă decât o stație pe care lucrăm noi. Sunt masini high-end, unele dintre ele specializate pe scopul ce este alocat. Dar sunt anumite device-uri specializate care depășesc prețul cu care suntem obișnuiți, de exemplu un monitor performant, în stare să reproducă culorile într-un mod corect, poate să ajungă la un preț prohibitiv“.

Când vine vorba de oferte, Adrian Corsei nu

ascunde că există tot timpul, dar știe că pentru moment are o mulțime de proiecte de făcut la Trixter.

* *
* *

Interviu rapid

Ce mașină conduci?

Nu am mașină, pentru cănu îmi plac mașinile, mai mult, faptul că în România clasarea ta ca individ în societate se face după mașina pe care o conduci, mă îndepărtează teribil de mult de ideea de mașina personală. Când vremea permite, mă deplasez cu bicicleta, iar altfel cu metroul. Nu este nici o rușine în Germania să mergi cu metroul, CEO-ul meu merge cu metroul în mod regulat.

Ce lucruri te destind?

Plimbările lungi cu soția și câinele nostru Vasile sunt în topul activităților relaxante.

Cât de des vii în România?

Nu foarte, soția mea face drumuri ceva mai dese pentru că este studentă în ultimul an, în România.

Cum e în timpul liber?

Vedem filme, nu așa multe cum s-ar putea crede, dar suficiente. Încercăm să ne facem timp să vedem cam tot ce am citit prin review-uri, ca așa e decent.

Dacă ai avea pentru o zi puterea supremă în România, ce ai face?

Dacă aș zice că aș amaneta-o ar fi prea târziu, au fost alții mult mai rapizi :)

Dă-ne un inside de la job!

„Cheat! Steal! Lie! But always be onest with yourself and your team!“ este una dintre devizele celor care muncesc în VFX. Adică în CG, ochiul poate fi înșelat foarte ușor .

Alexandru Banu

Renate Müller

Mi-aduc aminte...odată, undeva în România

Mi-aduc aminte de livezile și pajiștile de-acasă. Cum mergeam cu bunicul de două ori pe an cu căruța, vreo câțiva km, la o pădurice cu o poiană minunată, plină de flori. M-așezam în ea, culegeam margarete, împleteam coronițe, iar bunicul se ocupa cu stupii de albine. Trăiam clipe de pură fericire în zumzăitul albinelor, forfota naturii, mă simțeam învăluită și legănată de adierea frunzelor în vânt. Priveam găzele, descopeream furnici de diferite mărimi, micuțe portocalii sau maronii și altele mari și negre care-și făcuseră drumuri prin iarbă. Urmăream albinele cum strângeau harnice nectarul din fiecare floare. Soarele mă mângâia cu degete calde și mă orbea din când în când, picam într-o visare și vedeam aerul vibrând în lumină. Să nu uit mulțimea de fluturi ce alunecau lin peste floricele, se așezau să guste dulceața lor, să le șoptească ceva tainic în urechi, pe când ele străluceau și se ridicau împlinite de fericire în vârful picioarelor...

Să știți că îl iubesc pe Eminescu! Îl iubesc dintodeauna! Mi-amintesc să fi avut vreo 10-11 ani, aveam doi băieți vecini (români) care mergeau la liceu, la Timișoara. Stăteam în șanțul străzii, sau la poartă pe-o băncuță unde citeam și recitam poeziile lui. Cei doi liceeni, frați, discutau poezia,

o analizau, mai știu și eu ce vorbeau, în orice caz stăteam gură cască la ei, îi admiram, îmi plăcea să-i ascult deși nu înțelegeam mai nimic. Cu mult drag mi-aduc aminte de acele timpuri din tinerețe. Am avut o copilărie frumoasă, mă jucam pe străzi, mergeam pe pajiști. Spălam în pâraiașe mărgelile de sticlă colorate, furate din abajurul lămpii, din camera bunicii, și-mi făceam lăntișoare frumoase, pe care le purtam apoi la gât. Bunica mă certa de fiecare dată... mie nici că-mi păsa! Abia când am fost mare mi-am dat seama, ce minunăție am stricat, de câte ori vedeam abajurul zdrențuit. Am trăit o libertate pe care copiii noștri nu o mai cunosc, aici prin orașe. Îmi plăcea mirosul frunzelor de mentă, strivite între degete, sau a frunzelor de nuc. Îmi amintesc aroma teilor din jurul bisericii, nici nu mai știu câte ore am petrecut în serile de vară acolo, cu prietenele, pe băncile de sub tei. Am copilărit într-o comună aproape de Mureș și în vacanțele mari mergeam singure, două-trei fete, pe jos, sau cu bicicletele, la baie. Pe drumul lung până acolo ne povesteam istorioare adevărate sau inventate și pline de mister. Parcă mai simt și-acum soarele fierbinte pe piele și praful moale prin care umblam desculțe...

Viorel Ploșteanu

Peste veacuri, mitul Itacăi...

Sensul drumurilor noastre nu ni se descoperă încă de la primii pași. Unii dintre noi ajungem la capătul drumului fără a-i fi descoperit sensul. Uneori ne amăgim că știm, însă, vorba filosofului, cu cât știm mai mult, cu atât mai bine înțelegem că sunt încă multe de știut. Acest lucru, în loc să ne descurajeze, ne întărește, parcă, să descoperim noi sensuri, chiar uneori nonsensuri. Adunate laolaltă, aceste căutări fac o viață de om și uneori lasă urme adânci pe drumurile parcurse, urme care arată calea și altor temerari dornici de a găsi un rost vieții.

Sâmbătă, 6 aprilie 2013, a avut loc lansarea revistei Itaca, revistă de cultură a scriitorilor români din diaspora, editată de către Centrul de excelență în promovarea creativității românești – Dublin, parte a Proiectului Cititor de Proză – Republica artelor. Evenimentul s-a ținut la Cassidys Hotel, în Dublin și a fost transmis în direct pe noul canal de televiziune al Centrului de excelență. Din păcate, entuziasmul nostru a fost mai mare decât ne-a fost puterea și priceperea, fapt care a avut drept rezultat o slabă calitate a sunetului receptat de telespectatori. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient și vom încerca să nu repetăm astfel de greșeli. Sărbătoarea noastră a fost deplină și datorită extraordinarului program artistic susținut de interpreta de muzică populară Cristina Ștefania Țărean, de naistul Iulian Pușcă și de talentata viitoare actriță, Theodora Maria Ciuta, cărora le mulțumim din inimă pentru participare.

Revenind la revista Itaca, acest prim număr, să-i spunem pilot, a fost ilustrat cu grafică semnată de artista Elena Malec, autoare și a siglei revistei,

căreia îi mulțumim pentru suportul acordat. Le mulțumim și redactorilor Virginia Paraschiv, Irina Maria Stoica, Angela Mamier Nache și Emanuel Stoica, dar îi și anunțăm că începând cu numărul 2 vor avea mai mult de lucru la evaluarea și selecția textelor. Vestea bună este că ne vom mări colectivul redacțional, având astfel mai mult spor la muncă. Nu trebuie să-i uităm nici pe cei care ne-au ajutat cu tehnoredactarea textelor în format pdf, Alina Dora Toma și Mihai Ristea, mulțumindu-le pentru lucrul frumos care a ieșit din mâinile și mințile lor. Domnul Mihai Ganea și editura domniei sale, Transilvania, ne-au fost alături la realizarea acestui număr și ne vor fi în continuare, sprijinindu-ne în demersurile noastre culturale, nu numai în editare, ci și în mediatizare, fiind, alături de doamna Virginia Paraschiv, în centrul vieții culturale din Maramureș. Din suflet, mulțumiri!

Am ajuns în cele din urmă la... cele de început, pentru că orice act cultural începe cu creatorul său. Dacă această revistă, Itaca, are o anumită valoare și se pare că are, nu este nimeni altcineva "de vină", decât autorii publicați în paginile sale. Așadar, dumnealor le mulțumim în primul rând și le acordăm toate onorurile.

La mulți ani, Itaca, îți urăm noi, cei care te slujim și îți vom sta alături pe orice drum vei alege să îți cauți rostul în viață!

8 aprilie 2013

<http://www.ustream.tv/channel/centrul-de-excelenta-dublin>

Georgeta Resteman

“RĂMÂI CA UN COPIL!”

„Rămâi ca un copil!” – ce minunată sintagmă!

O știam și-o repetam mereu în diminețile senine, așteptând tăcută răsăritul soarelui sau în serile târzii când umbrele nopții băteau la poarta sufletului, încercând subtil să-i turbure liniștea; dar parcă niciodată nu i-am deslușit atât de bine tainele ca și atunci când l-am auzit pe Eric Pearl rostind-o, în primăvara anului 2008, la World Trade Center București, unde participam la lucrările unui seminar...

„Rămâi ca un copil!”, îi spusese Deepak Chopra chiropracticianului american, atunci când acesta îi vorbise despre experiențele deosebite pe care le trăia în cabinetul său, cu pacienții; Eric a înțeles mesajul și l-a transmis mai departe discipolilor săi la toate seminariile și conferințele pe care le susținea, ca pe o deviză de suflet. În acel moment, în mintea mea s-au produs tot felul de conexiuni; m-am luminat la față și-am exclamat deodată, cu voce tare: „E-adevărat, copiii sunt cei care ne reconectează mereu cu Dumnezeu!”

Astăzi, când în lumea-ntreagă se sărbătorește inocența, mă încercă nostalgia celei mai frumoase perioade din viața mea și-a fiecăruia dintre noi - copilăria - și amintindu-mi spusele lui Pearl, iau ușurel de mână copilul din mine, lăsând departe cotidianul și urâciunea lui, frământările și temerile, furtunile de vise, zidurile sparte și craterile de suflet ciuruite de neîmpliniri, și, fermecată de magia întâiului de iunie 2013 mă alătur milioanei de suflete curate de pe întreg pământul, trăind bucuria de a fi din nou, măcar pentru o zi, COPIL!

E ziua lor, „ZIUA COPILOR” din lumea întreagă, a înșerașilor care ne întregesc frumusețea vieții cu inocența lor, care ne umplu de bucuria aceea molipsitoare care ne însenizează viețile și ne

încântă sufletele cu drăgălășenii fără egal, care râd precum grădinile-nflorite și din ai căror ochi limpezi se scurg doar mărgăritare de gând nevinovat! Plămadă vie din curcubeie de suflet, mirabilă sămânță de iubire - copilul este frumusețe, copilul este bunătate, copilul este nevinovăție, el este curățenie și veselie și sinceritate, copilul este TOTUL: universul în care trăim și prin el existăm ca ființe împlinite și pe deplin fericite! Copilul ne confirmă, o dată în plus, acea legătură permanentă cu Dumnezeu, fără de care viața nu are sens.

Și-atunci, cum să nu vrei ca să rămâi copil?! Cum să nu te-nfrățești cu sufletul nevinovat al sublimiei făpturi, să te proșterni apoi în rugăciune, să mulțumești necontenit Cerului și să dai mâna fără ezitare, cu Dumnezeu?

Mămici, tătici, bunici - cei ce-ați adus pe lume aceste gingașe mlădițe, trăiți din plin cu ele-alături, mirajul frumuseții de-a fi mereu copii! Să nu lăsați în suflete decât Lumină și bucuria copilăriei s-o re trăiți mereu!

Copile drag, e ziua ta și îți urez din suflet „La mulți ani!” E ceas de sărbătoare pentru tine! Privește înainte cu speranță și bucură-te-n lumea asta de tot ce e frumos și bun!

Iar de mă vezi pe lângă tine, cum amurgesc tiptil, tiptil... tu nu uita, mă ia de mână și să-mi șoptești necontenit: „RĂMÂI CA UN COPIL!”

Georgeta Resteman

1 iunie 2013

Nora FerentzNOTE DE CĂLĂTORIE**COASTA DE AZUR**

Cel mai luminos albastru, cu nuanțe de culoarea florilor din grâu aruncate-n marea cea fără de capăt - un țărniș de aur, care valorează aur, presărat cu ștranduri exclusive în care se lăfăiesc bogații lumii de pretutindeni, loc ales de Dumnezeu pentru a-l ferici pe primul om al pământului pe acel Adam coruptibil, pe acea Eva avidă de cunoaștere și putere.

Așa trebuie să fi arătat raiul din care a fost izgonit primul om slab cu duhul, așa trebuie să fi arătat acel Pământ creat dintr-o suflare Dumnezeiască pentru cel căruia i-a dat „chipul și asemanarea Lui”.

Cine și câte miliarde de ani au trecut peste bătrâna noastră planetă, câte bicesitudini i-au ros țărnișurile și câți munți nu s-or fi prăbușit în mare. Eu cred că acest munte pe care este orașul Monte Carlo a rămas nebântuit de vitregiile trimise asupra Pământului și a celor care au nesocotit porunca creatorului lor... acest munte ce-și așterne poalele în mângâierea celei mai albastre mări, binecuvântată de razele unui soare parcă uitat pe bolta cerească în aproape cele patru anotimpuri ale anului.

O suflare blândă, umedă, sărută palmierii aliniați în vecinătatea mării, cei mai frumoși copaci existenți pe planetă... Prezenta lor îți vestesc o climă blândă, binecuvântată.

Cei mai bogați oameni de pretutindeni și-au ales aici locul lor de recreere, de distracție pentru că totul aici este Frumusețe, Liniște, Uitare. Au îmbrăcat muntele și țărnișul mării de la picioarele lui cu castele, reședințe pompoase, odihnitoare în confortul ce ți-l dă exclusiv secolul și banul.

Toți cei ce dispun de bani de ordinul milioane, vin aici pentru a admira frumusețea locului. Bogații îți au orașul lor noaptea, viața lor începe de la ora 23 în cel mai elegant și select Casino din lume, în sălile de baluri ale hotelurilor cu fresce pe pereți și candelabre din cristal cu marmoră și statui și cu

toate bunătățile pe care rafinată bucătăria franceză poate să ți le ofere.

Cele mai vechi și mai bune șampanii reflectă scânteieri în cupele de cristal, cele mai grozave rochii și bijuteriile cele mai valoroase sunt scoase aici la admirat de acelea care s-au născut într-o zodie mai fericită ca noi sau... care în karma lor au avut asta programat dintr-o viață anterioară!?

Toți enunțăm, presupunem, avem păreri cum credem noi că se explică acea diferență strigătoare la cer între ființele Pământului.

Cine poate da un răspuns categoric? Nimeni!

Așadar, rămânând cu întrebările mele fără răspuns, am încercat să rețin pe retină cât s-a putut mai mult, am lăsat ochii să admire, sufletul să se bucure, inima să-mi tresalte. Am rămas mută de uimire văzând atâta frumusețe adunată la un loc, asemenea minuni ale lumii și am exclamat:

Așa trebuie să fi arătat raiul pe Pământ!

Nu știam unde să-mi plimb privirile, ele îmi erau reținute indiferent de direcție, dar trebuia să mă grăbesc, eu nu eram aici decât un călător clandestin cu certificat de trecere printr-un loc căruia nu-i aparțineam și n-o să pot să-i aparțin vreodată. Noroc că bunul meu simț nu m-a lăsat să invidiez niciodată pe acele ființe pe care nu le vedeam dar le admiram palatele ridicate pe orizontală în inegalabilul oraș Monte Carlo.

Oare am invidiat noi -copii fiind -zânele din palatele de aur, din poveștile copilăriei? Situația pentru noi este identică. Și acele „zâne” existente de-adevăratele a căror palate le admiram, erau la fel de intangibile pentru noi.

Așadar, Monaco un port liniștit, o țară scăldată în soare, o oază de fericire, ca un pescăruș alb ce zboară între cer și mare. Familiei Grimaldi îi

aparține acest oraș-stat încă din anul 1512. Începând cu 1860 sub Albert I Grimaldi, capătă Monaco un renume turistic. Sub principele care domnește și azi - Rainer al III-lea renumele lui străbate pământul.

Palatul Grimaldi are ca toate palatele de altfel colecție de picturi valoroase, mobile japoneze, obiecte venețiene, fresce etc.

Catedrala este cea mai importantă construcție artistică din Monaco. Construită între anii 1875-1884 este locul de veci al familiei. Aici este înmormântată și Grace Kelly soția lui Grimaldi și mama celor 3 copii Albert, Caroline și Stefanie.

În apropierea ei se găsește un enorm muzeu de Antropologie, Oceanografie, Zoologie, Muzeul de ceară și renumitul Casino unde și Papa de la Roma își are acțiuni depuse. Epoca lui strălucitoare începe de prin 1900. Sălile lui sunt ornamentate bogat. Aici vin bogații lumii să-și cheltuie bogățiile.

Aici am fost și noi duși, grupul, oițe sărace printre bogății posedați de demonul câștigurilor. Nimeni nu ne-a aruncat vreo privire. Ici și colo câte un cap curios se uita întrebându-se ce-s cu aparițiile acestea aici? Toți erau în costume, cravate, femeile purtau rochii lungi, blănuri, îmi imaginez cum arată lumea aici după ora 23! iar noi prăfuiți, obosiți, și prost îmbrăcați comparativ cu ei.

Am avut și noi acces la niște automate de jocuri de cărți. Am schimbat câteva zeci de mărci în franci și ne-am așezat timizi să ne încercăm norocul... I-am pierdut bineînțeles, dar nu ne-a părut prea rău. Nu ai ocazia în fiecare zi să joci la cazinoul din Monte Carlo!

La toaleta lor era o fată lângă o măsuță, arăta splendid, elegantă, frumoasă, stilată (probabil că avea și studii superioare, cine stie? ba mai vorbea și câteva limbi straine...)

În spatele Casinoului o curte mare cu palmieri, un fel de grădină ce dă în ștrand, iar lângă ea la o depărtare de numai cațiva metri neasemuită, albastră mare.

Câte perechi de îndrăgostiți, bogați tineri și frumoși nu s-au plimbat aici admirând împrejurimile iubite de oameni și de zei... și câți dintre ei nu s-au crezut Adam și Eva în paradisul terestru? Am ieșit de acolo mai mică decât o furnică. Mă simțeam pion neînsemnat pe marea scenă, ceva la care nici nu te uiți, ceva pe lângă care treci fără să-l observi. Nu știu dacă le invidiam viața lor, n-aveam de unde să cunosc ce simțeau ei cu adevărat, cât de intense le erau trăirile lor, cât de fericiți erau ei de fapt.

Regretam că eu nu m-am născut în acest colț de rai. Atât!

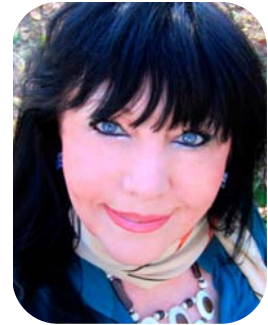
MUZEUL SATULUI, duminică, 2 iunie, 2013, ora 11.30...

Amfitrion - Lia COSMA (directorul muzeului)...

Participanți (de la stânga la dreapta): Acad. Gheorghe PĂUN - prefațatorul cărții mele "Niciodată Cuvintele", actrița Cristina DELEANU, actorul Eugen CRISTEA, actorul Eusebiu ȘTEFĂNESCU, George TEI, Mariana MIHAI, poetul George MIHALCEA, prof. univ. dr. Nicolae GEORGESCU (EMINESCOLOG) și criticul Lucian GRUIA...

Doina Theiss

Darul strămoșesc

Limba română este vorbită de aproximativ 30 de milioane de oameni ca limbă maternă, din care cea mai mare parte trăiesc în România și Republica Moldova. Apariția limbii române s-a constatat că ar data, analog cu istoria celorlalte limbi romanice, începând cu secolul al șaptelea. Astfel, în Balcani, în timpul campaniilor militare conduse de Maurikios (587), un soldat roman spune: „Torna Torna, fratre!“ Aceasta a fost prima propoziție datată în limba română. Campaniile balcanice conduse de Maurikios, împăratul roman (a domnit 582-602), au fost o serie de campanii militare care au avut ca scop apărarea provinciilor balcanice bizantine împotriva avarilor și slavilor.

Elementele de bază ale limbii române, au ca precursor genetic, influența latină și ca substrat, cel traco-dacic.

Istoria („nașterea“) limbii române este foarte complexă și de fiecare dată duce la discuții contradictorii...

Cele subliniate de mine prin cuvintele de mai sus, sunt doar o „picătură de apă, pe piatra încinsă“ a discuțiilor în legătură cu proveniența limbii noastre materne.

Iată așadar ce importanță uriașă are „nașterea“ fiecărei limbi și ce interesant este să știm amănunte cu privire la istoria limbii române!

Pentru noi cei născuți pe plaiurile minunate ale Mioriței și pentru noi, cei care am visat și încă mai visăm, atunci când citim poeziile lui Mihai Eminescu, Minulescu, Labiș, Bacovia (George Andone Vasiliu), limba română, este un **Dar strămoșesc**, primit de fiecare dintre noi la naștere... Cu atât mai mult mă pasionează acest grai minunat și caut să citesc cât mai numeroase creații literare scrise de poeții și prozatorii contemporani români.

Deoarece soarta m-a adus pe plaiuri străine sufletului meu, am simțit mereu acel dor de a mă

exprima și de a conversa în limba română. Cei treizeci de ani petrecuți pe aceste plaiuri, nu au reușit să-mi umbrească iubirea față de „frumosul românesc“!

De multe ori însă observ că timpul petrecut aici, încearcă să-și spună cuvântul, făcându-mă să uit diferite expresii sau cuvinte românești...; în așa momente, deschid repede dicționarul românesc și caut forma corectă a cuvântului respectiv, sau mă asigur de corectitudinea gramaticală a expresiilor pe care vreau să le aștern pe pagină...

Limba română a avut pentru mine, încă din vremea anilor de liceu, o mare importanță, învățând de la profesorul meu de limbă română, să o iubesc și să o respect oriunde aș fi pe lumea aceasta; de aceea încerc mereu să nu o „rănesc“ și dau mereu importanță ortografiei, încercând ca atunci când scriu, să „îmbrac în strai de sărbătoare“, această limbă atât de frumoasă!

Cu toate că am rareori prilejul de a vorbi românește, totuși îmi dau mereu silința să fiu la curent cu noile reguli de ortografie ale limbii mele materne.

Greșelile, atunci când scriu, încearcă să mă păcălească și să se ascundă printre cuvinte însă, lupt de fiecare dată să le descopăr...

Cu atât mai mult mă surprinde „ușurința“ cu care scriu unii autori români, trecând pur și simplu cu vederea numeroase greșeli gramaticale, încălcând fără milă până și cele mai elementare reguli de punctuație.

Aș dori ca acest text scris de mine, să nu fie greșit interpretat; nu vreau să „ating“ pe nimeni cu aceste gânduri ale mele însă, doresc să apăr acel „Dar“ primit de la străbunii mei; doresc să apăr limba română de „dușmanii“ care nu o iau în serios și o „schilodesc“ fără milă.

O simplă virgulă, dacă nu este folosită acolo unde trebuie, schimbă complet înțelesul propoziției respective; mi s-a întâmplat să citesc undeva acest simplu dialog:

-”Nu mă interesează!” acesta fiind răspunsul unei persoane, care de fapt voia să răspundă:

-”Nu, mă interesează!” la întrebarea:

-”Ești ocupat? te interesează noutățile zilei?”

Ce mare însemnătate are o simplă virgulă...!

Ceea ce consider a fi mult mai grav, este folosirea greșită a verbelor:

”nai cei face!”

În loc de: ”n-ai ce-i face...!”

Toate acestea și multe alte greșeli care apar în unele texte postate, ”rănesc” limba maternă a noastră, a tuturor românilor! Toate aceste greșeli dacă rămân necorectate, sunt preluate de noile generații și transmise, la rândul lor, mai departe...

Oare dorim ca limba română să fie slujită de fiecare, precum dorește?

Frumusețea unui gând exprimat într-un vers, se pierde atunci când este prezentată într-o scriere plină de greșeli...

Ori de câte ori dau peste aceste greșeli, simt un fel de tristețe deoarece observ cum limba

română „se îmbolnăvește“ încetul cu încetul...

Pe lângă toate acestea am observat de asemenea un nou ”fenomen”: expresiile vulgare, care câștigă tot mai mult teren în așa zisele... scrieri literare.

Se folosesc expresii care de fapt nu au ce căuta în lumea frumosului... Cu cât scriitorul vrea să pară mai... „modern“ sau cu cât dorește să iasă în relief prin folosirea unui limbaj urâcios, cu atât mai mult este citit de cei din jur...

Acest fenomen este pentru mine de neînțeles și mă îngrijorează în același timp...

În lumea internetului, s-a ajuns ca oamenii să nu se mai respecte unul pe altul; se folosesc adeseori cuvinte jignitoare și nu se ține cont de nimeni...

În loc de a se discuta într-un mod constructiv un text, se ”lovește” în autorul textului respectiv cu răutate și lipsă de respect.

Aceste cazuri, din ce în ce mai frecvente, scot în relief invidia, răutatea și lipsa de cultură a unei lumi meschine, care își ascunde adevărata față sub o ”mască” oarecare... afișată cu mândrie falsă pe... ”Facebook”!

CENACLUL LITERAR PENTRU COPII ȘI TINERET „ORFEU”

În luna octombrie 1967 prin demersul imosului director prof. Gheorghe Macsim, lângă Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” din Ploiești lua ființă primul cnaclu literar pentru copii și tineret, conducerea revenind poezilor: George Moroșanu, Niculae Rădulescu-Lemnaru și Hristu Căndroveanu. La numai doi ani de la înființare, apărea și prima culegere din producțiile cnacliștilor, intitulată „Cântece de început”, cuvântul înainte aparținând istoricului literar Ion Bălu.

În 1971 apărea cel de-al doilea caiet liric prefațat tot de către Ion Bălu, următoarea culegere apărând cu o întârziere de șase ani, în 1977, cu titlul „La porțile cerului”. Un an mai târziu iese de sub tipar culegerea cu titlul „Cuvânt înainte”, în care poezia adevărată este tot mai rară. În 1986 iese „Zbor de lumină”, cuprinzând șaiszeci și cinci de poeme. Anul 1987 este ceva mai bogat. „Voci lirice” vede prima lumina tiparului, urmată la scurt timp de „Poemele copilăriei”, ce-și propunea un prim bilanț liric al activității cnaclului pe ultimii douăzeci de ani (1967 – 1987).

După 1992 conducerea cnaclului a fost încredințată scriitoarei Marta Bărbulescu. La sfârșitul primului an de activitate cnaclieră, Marta Bărbulescu alcătuia prima culegere post revoluționară intitulată „Corăbii de suflet. A mai editat următoarele culegeri: „Păsări de lumină”, „Edificii de spirit”, „Semafor pe verde” și „Șotron”.

În 1999 Ion Stratan spunea în „Steaua polară” că răsfoirea acesteia duce la întâlnirea sub diverse semnături, a temelor și obseșiilor lor – iubirea, natura, prietenia, imacularea, timpul.

„Armonii de toamnă” era sunetul frumos al acelei toamne de 2000, când nu se numărau numai bobocii ci și roadele unor gestațiuni

pentru artă. O culegere de versuri și proză, deloc neinspirate, de a poposi pe masa și sub ochii iubitorilor de literatură.

Anul I al începutului de mileniu aducea celor câteva zeci de participanți o nouă bucurie: editarea unui nou volum de poeme și proză tânără; „La porțile visului”, în care toți care au trudit la realizarea lui au putut spune cu înțeleasă emfază că este produsul cel mai fericit al gândirii și simțirii.

Asumându-și în fiecare an riscul confruntării directe cu publicul, Cnaclul literar lansa în anul 2002 o nouă plachetă de versuri și proză; „Solilocvii”, a celor câtorva dintre sârguincioșii săi colaboratori, care au trecut prin filtrul des al selecțiilor succesive, aspiranți la consacrare.

Ieșind de sub „teascurile tipografice”, de a cărei îngrijire s-a ocupat neobositul colectiv redacțional condus cu mare pasiune de Doina Tomescu, șefa Secției de copii a Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” și de directorul ei, prof. Nicolae Boaru, placheta de versuri și proză „Suflare de inger” intră așadar în marele circuit al cărților din anul 2003.

Culegerea din 2004, „Terminus temporis”, ultima ce a văzut lumina tiparului, documenta asupra valorii tineretului, certificând și disponibilități artistice și rudimente de meșteșug literar.

Nevoia de vis, transfigurarea din sfera religioasă sunt asemănătoare celei ce tinde spre realizarea estetică. Pentru artă, în general e nevoie de un cod, o cheie, dar și originalitate, talent și mai ales spirit neliniștit pentru a le descifra simbolul...

**Ruxandra – Nicoleta Bohat &
Georgian Ghiță**

Florin Moldovan

Berăria Culturală – un spațiu autentic de dezbatere pentru clujeni

„Berăria Culturală” mi-a sunat la început oximoronic. Fiindcă berea stă de obicei în compania micului, iar Cultura în a bibliotecii, academiei, teatrului ș.a.m.d. Însă, mai apoi m-am gândit, deoarece cultură autentică nu mai prea există prin spațiile destinate de drept acesteia, prin mediile firești de manifestare culturală, unde întâlnim de cele mai multe ori doar o pseudo-cultură poleită cu fițe și rășini, de care publicul nu se mai lipește, ba, chiar din contra, se ferește, dată fiind decăderea elitistă a culturii, ar fi o idee bună să o putem ridica și debata noi, oamenii normali, de ce nu, în berărie... Pentru ca acest proiect să prindă și să aibă viață lungă (ceea ce îi doresc!), e nevoie să fie autentic. În ce sens? Dacă propune debateri, acestea trebuie să fie reale, cu sens și adevăr, trebuie să se ferească de a se înscrie în linia clasică a clujenilor „agore”, mări de cuvinte în pustiuri de idei, altfel, lumea vine o dată, de două ori, apoi se plictisește și se lasă de sportul ăsta al halberelor culturale. Sau, continuă să vină doar neaveniții, pentru berea gratis. Care sunt condițiile pentru ca o dezbatere să fie autentică într-o Berărie Culturală? Vorbitorii, cei cărora li se oferă microfonul, nu trebuie să uite că se află, totuși, într-o berărie, și nu în aula academiei, sau la pupitrul senatului, al primăriei, consiliului local etc. În berărie, ca să poată acoperi, stinge și canaliza rumoarea din sală, vocea care se aude în boxe ar trebui să fie prietenoasă, colocvială, și să spună lucrurilor pe nume, pe bune, așa, ca la o bere, și nu ca la o decernare de titluri universitare. Vorbitorii trebuie să fie dispuși să lase fițele și orgoliile acasă, în redacție, la partid etc., și să fie pregătiți să le vorbească clujenilor simpli, ca niște prieteni.

Altfel, cel care asistă la dezbateri va pleca după două ore doar cu gustul amar al berii-n gură și al dezbaterii în minte, cu o impresie de degeaba și de vorbe goale ale unor persoane false. Invitații care vin să discute în calitate de responsabili ai unor proiecte pe care le organizează pentru clujeni, trebuie să înțeleagă faptul că virgulă clujeanul nu e om prost, e informat și-și dă seama când îi spui bla-bla-uri și prafuri verbale în ochi. Ar trebui să vină pregătiți cu răspunsuri concrete, la lucruri concrete, sau, dacă nu le au, măcar să nu vorbească grav și prețios ca și cum le-ar avea, spre plictisul publicului ce-n berărie nu are chef de gargară, nici politicianistă, nici culturală, nici de cult al valorii vorbitorului, și nici de justificări prețios-alambicate, cazuistice, ale unor proiecte ce nu promit nimic, decât să cheltuiască bani, pe ce, mai vedem noi – important e să-i primim, să avem cine și să-i cheltuim – totul, desigur, pentru Cluj, clujeni și promovarea acestora în Europa, ca tot e la modă acum. Cu respectarea condițiilor de autenticitate, salut acest proiect ca unul ce promite multe: un spațiu unde pot dialoga prietenește, cei mici cu cei mari, cu

CENACLURI LITERARE

condiția să aibă fiecare ceva real de spus. Berăria Culturală le oferă clujenilor șansa de a își spune în față, direct, dar fără dușmănie, la o bere, ce au pe suflet, ce gândesc și ce vor. Iar ce se spune la o bere, rămâne la berărie! Berăria Culturală, dacă va uni spiritele din Cluj, indiferent de cine sunt sau de ce reprezintă ele, prin dialog, polemică, informare și comunicare autentică, e un proiect ce va putea pune pe gânduri, determina reacții, va putea canaliza energii sau descoperi valoarea din societatea acestui oraș atât de înecat în miraje, în perdele de fum, în vanități și-n vorbe meșteșugite, ce nu ascund de multe ori în spatele lor decât corupție, incompetență sau prostie, vorbe de care oamenii s-au săturat, care îi fac să nu se mai comporte ca o societate, culturală sau nu, ci ca indivizi disparați, ca o societate de lupi, în care fiecare roade agresiv ciolanul pe care-l poate roade. Proiectul Berăria Culturală promite să catalizeze energii, să propună spre dezbateri teme de actualitate, interesante și controversate, dacă sunt discutate pe bune, sau plicticoase, dacă sunt doar prezentate așa cum ne-am obișnuit în

general: „noi suntem extraordinari și vrem să facem lucruri minunate.” – Doar că nu se vor vedea. Mi-ar plăcea ca acest spațiu de dezbateri să scoată la iveală și gunoiul de sub preș, și ce e mai bun, mai merituos și mai de valoare din Cluj, fără dușmănie și fără apologie, simplu și concret, ca la o bere, între prieteni, ce acceptă fără supărare – și critici, și laude, fiindcă, la urma urmei, toți suntem interesați de binele orașului în care trăim cu toții. Cei care suntem interesați de binele orașului ar trebui să ne facem un obicei din a merge la Berăria Culturală. Pentru ca să nu fie ocupate și scaunele acestui spațiu, ce promite dreptul la cuvânt și la dezbateri liberă, doar de către cei care sunt interesați numai de binele lor, cum se întâmplă în alte locuri de decizie sau dezbateri publice. Berăria Culturală poate deveni un spațiu de dezbateri autentică pentru clujeni, dacă vor participa oamenii autentici. Așa că, profitați de această ocazie!

sursa foto: Facebook Ion Novăcescu

Deși au anumite dizabilități, unele persoane pot fi considerate artiști în adevăratul sens al cuvântului. Este și cazul artiștilor pe care îi vom prezenta în rândurile următoare într-un top 10 al creațiilor artistice realizate cu piciorul.

1. Peter Longstaff și este realizată cu piciorul. Născându-se fără mâini din cauza unui tratament care i-a fost administrat mamei sale, Peter Longstaff s-a adaptat vieții și chiar nu a ezitat să își exprime latura artistică într-un mod inedit, utilizându-și piciorul drept. Operele sale realizate cu piciorul sunt mai clare decât unele picturi realizate de către persoanele normale.

2. Simon Mark Smith este un alt artist desăvârșit, ale cărui opere de artă sunt realizate cu ajutorul piciorului drept. Mai mult decât atât, Simon Mark Smith este un poet și un prozator, precum și un foarte bun profesor de fotografie.

3. A. Erich Stegmann este primul președinte al Association of Mouth and Foot Painting Artists of the World (Asociația artiștilor care își realizează operele de artă cu gura sau piciorul din întreaga lume), dar și un artist în adevăratul sens al cuvântului. La vârsta de doi ani, Erich Stegmann și-a pierdut ambele brațe, însă acest

lucru nu l-a influențat într-un mod negativ, lucru care poate fi observat cu ușurință în operele realizate de către acesta. În anul 1953 a înființat asociația și a fost votat președinte pe viață al acesteia.

4. Augustine Swapna s-a născut în anul 1975 în statul indian Kerala, fără mâini. Încă de mic copil, cea care avea să devină o adevărată artistă, a început să își folosească picioarele ca pe mâini, reușind chiar să deseneze, să picteze și să scrie. Părinții i-au descoperit talentul și au susținut-o angajând profesori de pictură care să îi ofere educația necesară în acest domeniu.

5. Daniel Laflamme s-a născut prematur în anul 1958 și, deși are ambele mâini, nu s-a putut folosi niciodată de acestea. Dragostea și sprijinul oferit de către părinții săi de-a lungul timpului l-au ajutat să se poată dezvolta atât din punct de vedere personal, cât și din punct de vedere artistic, fapt pentru care operele realizate de către acest artist canadian se număra

CURIOZITĂȚI ARTISTICE

printre cele mai frumoase din categoria operelor de artă realizate de către persoanele cu dizabilități.

6. Alison Lapper este una dintre cele mai cunoscute artiste ale Angliei. Deși s-a născut fără brațe, Alison Lapper s-a simțit întotdeauna atrasă de latura artistică, atât de fotografie, de pictură, cât și de sculptură, iar handicapul ei nu a oprit-o să se exprime prin deosebite opere de artă.

7. Ng Ah Kwai din Malaesia s-a născut, de asemenea, fără mâini, însă asta nu înseamnă că nu a putut deveni un artist desăvârșit după ce a învățat să picteze cu piciorul.

8. Huang Guofu este unul dintre reprezentanții de seamă ai artiștilor cu dizabilități de pe teritoriul Chinei. Artistul nu s-a născut fără mâini, însă la vârsta de 4 ani și-a pierdut ambele brațe în urma unui accident. Treptat, Huang Guofu a început să își folosească

picioarele pentru a realiza activități pe care oamenii normali le realizează în mod normal cu mâinile. În acest fel, acesta a devenit un artist desăvârșit și îi este recunoscător lui Dumnezeu pentru talentul său pe care îl poate exprima și fără a se ajuta de brațe.

9. Tom Yendell se folosește atât de gură, cât și de picioare pentru a-și desăvârși operele de artă. Din cauza unui tratament urmat de către mama sa în timpul sarcinii, artistul s-a născut fără mâini, însă a învățat în timp să se folosească de picioare pentru a realiza lucruri pe care mulți dintre noi nu le pot face nici cu mâinile. Picturile sale sunt cu adevărat excepționale.

10. Mojgan Safa este o altă artistă de excepție pentru care handicapul nu a reprezentat niciodată un impediment. După ce mama sa a suferit un accident în timp ce era însărcinată, Mojan Safa s-a născut cu anumite probleme ale sistemului nervos central și, în consecință, nu și-a mai putut folosi mâinile. Cu toate acestea, operele sale sunt cu adevărat fabuloase.

George Terziu

Imaginea artistului și receptarea creației sale

Modul în care o operă de artă este percepută este influențat de numeroși factori însă, unul dintre cei mai importanți factori care influențează percepția asupra artei este **imaginea artistului**.

O operă de artă, indiferent de tipul acesteia, este percepută diferit de la o persoană la alta deoarece fiecare individ interpretează într-un mod diferit ceea ce artistul a dorit să transmită. Însă, modul în care individul percepe operă de artă este influențat de mai mulți factori.

De exemplu, unul dintre factorii care influențează percepția asupra operei de artă este vârsta. O operă, indiferent de tipul acesteia, este percepută într-un mod diferit la vârste diferite deoarece, cu înaintarea în vârstă, percepția fiecărei persoane asupra realității se schimbă.

De asemenea, modul în care opera de artă este percepută este influențat și de personalitatea fiecărui individ în parte, de cultura acestuia, de educație. Mai mult decât atât, situația socială și politică influențează și ele domeniul artistic.

Tocmai datorită multiplelor interpretări a luat naștere estetica, această importantă ramură a filosofiei ce are ca principal scop modul în care frumosul, în contextul de față opera de artă, este perceput. Așadar, opera de artă este percepută subiectiv și tocmai de aici rezultă și farmecul acestui domeniu atât de interesant.

Însă, pe lângă factorii anterior menționați, imaginea artistului este cea care influențează în cea mai mare măsură modul în care opera de artă e percepută. Imaginea artistului este cea care completează opera de artă și tocmai datorită subiectivității persoana artistului este cea care influențează opera de artă în sine. Nu este de mirare că, încă din cele mai vechi timpuri, foarte mulți artiști și-au lansat operele în anonim, pentru ca imaginea lor să nu influențeze percepția asupra operei de artă pentru că, de foarte multe ori, nu opera este analizată, ci persoana din spatele acesteia.

De foarte multe ori, opera de artă este criticată în funcție de imaginea artistului, iar cea din urmă nu este întotdeauna conformă cu ceea ce artistul a vrut să exprime printr-o operă, indiferent de tipul acesteia.

Mai ales în ultimii ani, când viața artiștilor a devenit punctul de interes al tabloidelor și nu numai, operele de artă au avut de suferit mai mult ca oricând pentru că promovarea acestora nu s-a făcut întotdeauna într-un mod pozitiv și tocmai de aceea viziunea asupra operelor s-a alterat în foarte multe dintre cazuri.

Opera de artă nu trebuie să fie analizată în funcție de imaginea artistului, ci în funcție de trăirile și sentimentele acestuia și de ceea ce a dorit să exprime.

Radu Ionescu-Danubiu

De 1 martie – mărtișor

De mărtișorul ancestral,
Pentru soția mea suavă,
Cum mai mâncăm carne de cal –
Să fiu în ton, i-am luat... potcoavă.

Vârsta a treia

La vârsta pomilor târzii,
Ursit cu haruri ancestrale,
Tot mă mai țin de fantezii –
Dar nu sexuale...

Suflet candriu

A dus o viață de candriu,
Fără sute de probleme –
I-a venit mintea mai târziu
Și i-a plecat devreme...

Crai bătrân

Tânăr fiind și-namorat,
De fete fost-am incitat –
Acum, bătrân și grizonat,
Tot am rămas sur – excitat.

Pretenție

Sărăcia e urâtă
Și-mi doresc, iubiți confrăți,
O femeie mai avută,
Însă nu de mulți... bărbați.

Andreei Esca

Angelică precum o frescă,
Îmi doresc, fără tăgadă,
Eu și cu Andreea Esca
Să avem o esca... padă.

Estivală

O babă încă mai dihai
Decât sfrijita Sfânta Vineri
Se simte bine la 2 mai.
Cu precizarea: doi... mai tineri.

**La invitația la Teatrul Național
a maestrului Damian Crășmaru**

În roluri mari l-am cunoscut,
Apreciind jocul și harul –
Dar plec flămând și nebăut
Deși m-a invitat Crășmaru...

Liviu Zanfirescu

Spectacol la M.A.I.

Hărțuire sexuală,
Procedură, stil decis –
În Poliție, de gală,
Vechi spectacol de striptis!

Și totuși...

Se schimbă guvernările pe rând,
La fel se mai rotesc niște mistere
Și-aud ecou-n hohote râzând:
„Rămâne aroganța la putere”!

Evidență

Afaceri necurate-n rădăcini
De fabrici în ruine, fac țeparii.
Aici, la noi, investitori străini
Rămân, până la urmă... căpșunarii!

„De la extaz la agonie”

Pantofii și poșeta lată
Cu-oranj, în ton, erau odată –
Model într-un „iubit partid”
Ce-ajunse astăzi... invalid!

Data la întors

Leguma cea mai bună carne este
O axiomă tare, de poveste
Căci vă mai spun și nu mă-ntrec cu
gluma
Că cea mai bună carne e... leguma!

Memorabilă

Pentru România s-a bătut
(Ține ca să sublinieze nota)
Și-a făcut-o pân' a dispărut
Ca măgaru-n ceață... Flota!

Ultimele apariții la editura noastră

Mariana Bendou -
„À toi, poétesse!“
„Ție, poeto!“

O frumoasă carte de poezii, ediție bilingvă, prefațată de George Terziu.

Cărțile au fost înnobilate cu parfum de trandafir.

Doamna Bendou are în pregătire la editura noastră și o antologie de poezii pentru copii.

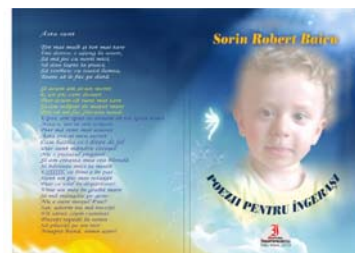

Sorin Robert Baicu
„Poezii pentru îngerași“

O frumoasă colecție de poezii pentru copii și desene grafice pe care copiii le pot colora.

„Lumea copilăriei lui Sorin este cea în care se întoarce în pași sălțați, o retrăiește alături de fiul său, o respiră cu bucurie și ne-o colorează apoi într-un joc frumos de cuvinte nouă, celorlalți.“

(fragment din prefața Danielei Toma)

Irina Monac -
„Femeia măcelar“

Un volum plin de suspans care rezervă cititorului plăcerea de a fi într-o permanentă incitare. Prefața aparține editorului George Terziu.

Stejărel Ionescu
„Drumul sihaștrilor“
-poezii -

„Într-un ritual numai de el știut *îngerii coboară cu noapte peste noi/și caută casele cu oglinzi descoperite*. Mitul oglinzii, ca trecere dincolo de neființă, acolo unde fantasticul ocolește firescul și unde tangentul devine tangențial. Prin ritualuri descoperite în sihăstrie se poate face o legătură sintetică între real și ireal. Evident jocul pare a fi incantație căutată sau apărută din neantul simțurilor *veți găsi finalul întâlnirii voastre cu îngerul, deci va fi finalul începutului*.“

(fragment din Cuvântul editorului,
semnat George Terziu)

Alexandru Adrian Ardelean -
„Creatorul de îngeri“

Despre ce ar putea să vorbească *creatorul de îngeri* din volumul lui Alexandru Adrian Ardelean? Despre deprinderi și povești; despre metamorfoza aurorii; despre nehotărâri și voință; despre celebrări și plecări; despre regăsiri și tradiții; îngăduință și ispită...

Pr. stavr. Radu Botiș
„Aspecte pedagogice și catehetice în lucrarea de mântuire a Domnului Iisus Hristos“

Să trăiți! Bine!

Când mă uit la prima și la ultima definiție, ajung la bănuiala că DEX-ul ăsta a fost scris de un inginer...

Subject: DEX vesel**Arhitect**

Care n-a fost destul de bărbat ca să devină inginer, dar nici destul de gay ca să se facă designer vestimentar;

Bancher

Cineva care îți împrumută umbrela lui, când afară e soare și apoi îți-o cere când începe să plouă;

Belladonna

În limba italiană - femeie frumoasă; în engleză, mătrăguna - un foarte bun exemplu de sinonime;

Boy scout

Un copil îmbrăcat ca un tâmpit sub comanda unui tâmpit, îmbrăcat ca un copil;

Consultant

Cineva care folosește ceasul soției tale, îți spune cât e ceasul și apoi îți cere bani pentru asta;

Dans

Frustrarea verticală a unei dorințe orizontale

Diplomat

Cineva care-ți spune să te duci dracului într-un fel care te face să-ți începi ziua cu dreptul;

Dragoste

Cuvânt din 8 litere, 3 vocale, 5 consoane și 2 idioți;

Durere de cap

Metodă contraceptivă cea mai des folosită de femei;

Economist

Un expert care va ști mâine de ce ceea ce a prezis că se va întâmpla ieri, nu s-a întâmplat azi;

Fidelitate

O puternică mâncărime cu interdicția de a te scărpină;

Intelectual

Cineva capabil să se gândească mai mult de două ore și la altceva decât la sex;

Munca în echipă

Posibilitatea de a da vina pe alții;

Nevastă

Femeia care te încântă o lună și te descântă toată viața;

Nimfomană

Termen aplicat de fiecare bărbat oricărei femei, căreia îi place mai mult sexul decât lui;

Ușoara

Termen aplicat oricărei femei, care are aceeași morală sexuală ca a unui bărbat

Prieten

Definiția unei persoane de sex opus, care are acel 'Nu știu-ce' care elimină orice dorință de a încerca vreodată să te culci cu el/ea;

Preot

Cineva căruia toți îi spun 'părinte', în afară de copiii lui, care îi spun 'domnule';

Programator

Cineva care rezolvă o problemă, pe care nu știai că o ai, într-un fel pe care nu-l înțelegi;

Psiholog

Cineva care se uită la oricine altcineva, când o femeie frumoasă intră în încăpere;

Statistician

Cineva care e bun la cifre, dar nu are pic de personalitate ca să fie inginer;

Definiții noi extrase din Moldovian DEX 2008:

PRUDENT = pastă de dinți cu extras de prune
 MONOLOG = olog de un picior
 BIOLOG = olog de am-bele picioare
 SEXOLOG = olog de 6 picioare (de ex. miriapod sexolog)
 MANIPULARE = manevrarea penisului cu ajutorul mâinilor
 AȚĂȚAT = fără sâni
 AMÂNAT = fără mâini
 ÎNCHINARE = transport către China
 ÎNVINUIRE = procesul de fermentare a mustului!
 ÎNFOCARE = transformare în focă

GHINIOANE = varianta moldovenească pentru ardelenescul „Bine, Ioane”
 ÎMPRĂȘTIERE = rezultatul procesului prin care bețivii se fac praștie
 BIZAR = zar dublu
 MĂCEL = mac mic
 MICROSCOP = scop mărunț
 ÎNVIORAT = Prevăzut cu vioară
 LEȘINA = pe unde merge „le tren”
 MERITORIU = teritoriul ocupat de livada de meri
 RATEU = pateu din carne de rață

Catena reziliază contractul cu Stela și Arșinel. „Cumpărau de la alte farmacii!“

Lanțul de farmacii Catena a decis să rezilieze contractul de imagine cu actorii români Stela Popescu și Alexandru Arșinel, după ce aceștia au fost surprinși cumpărând medicamente din alte farmacii.

„Am primit informații în acest sens de la câțiva clienți și am decis să punem un detectiv pe urmele lor. După o săptămână de pândă i-am surprins cumpărându-și alifii și pastile dintr-un SensiBlu“, susține Decebal Popescu, șeful comercial Catena.

Potrivit celor doi actori, achiziția a fost una de urgență, provocată de o criză acută de reumatism suferită de Arșinel chiar în fața unei farmacii SensiBlu.

„E ridicol! Suntem nevinovați!“, susține indignat Alexandru Arșinel. Acesta nu exclude să taxeze dur abuzurile lanțului Catena, printr-un cuplet acid recitat împreună cu Stela Popescu.

Ortodocșii vor plăti impozite mai mari, ca să ajute la finalizarea Catedralei Mântuirii Neamului

Veste teribilă pentru românii care la ultimul recensământ s-au declarat ortodocși! Conform unui proiect de lege depus zilele acestea la Parlament, românii de rit ortodox vor plăti un impozit suplimentar, banii astfel adunați urmând să fie folosiți pentru finalizarea Catedralei Mântuirii Neamului.

„Procentul va fi undeva între 3-5%, încă suntem în negocieri cu Patriarhul Daniel“, a explicat inițiatorul proiectului legislativ. „Prefericitul insistă că Biserica are nevoie de mai mulți bani nu doar pentru finalizarea Catedralei, ci și pentru alte proiecte ale Patriarhiei: de la ajutorarea celor nevoiași și construirea de biserici până la asigurarea unor limuzine de lux pentru membrii Sfântului Sinod.“

„Românii se întorc către Dumnezeu ori de câte ori trec printr-un moment dificil, însă își întorc buzunarele, ca să zic așa, în beneficiul Bisericii mult mai rar decât ar trebui“, s-a plâns Preafericitul Daniel. „Prin această impozitare a ortodocșilor i se face practic dreptate lui Dumnezeu, din punctul meu de vedere avem de-a face cu o impozitare din vină.“

Comentarii primite:

Marius:

Biserica Ortodoxa Romana este pe primul loc in toate sondajele pentru ca lumea are incredere si la fel si Steaua este pe primul loc detajat de urmaritoarele pentru ca acolo a fost si credinta unui om care a fost si departe si pe Muntele Sfânt si rugaciunile s-a vazut in campionat.

In al patru-lea rand romani sant ortodoxi 99% si la fel romani care tin cu Steaua sant aproape de 100% doar unguri tin cu CFR si prosti care tin cu dinamo si rapid.

Elena

E bine ca se gaseste solutia sa se termine aceasta catedrala ca suntem o tara de pacatosi si invidiosi ca Steaua a castigat campionatul si ei nu are valoarea noastra. Daca nu il aresta pe nea Gigi sunt sigur ca ar fi donat si el o mare suma de bani si importanta pentru a se realiza aceasta constructie ce va fi mandria noastra a bucurestenilor cum e turnul efel pentru paris si cum e bigbenul pentru londra.

❖ George Terziu	- CUVÂNTUL EDITORULUI	coperta 2
❖ Daniel Dăian	- EDITORIAL	pag. 3
❖ Florica Iacob	- GENURI LITERARE	
	<i>LITERATURA PENTRU COPII</i>	pag. 4
❖ Luciana Moga	- UNIVERS LUDIC	pag. 6
	- UNIVERS LUDIC	
	<i>CE FACE ROMÂNIA PENTRU COPIII</i>	
	<i>SUPRADOTAȚI</i>	pag. 7
❖ Marian Cristian Gorun	- UNIVERS LUDIC - <i>Expoziție de pictură</i>	pag. 9
❖	- UNIVERS LUDIC	
	<i>Asociația Bastionul ArtLitTim</i>	pag. 11
❖ Valentin Tufan	- POEZIE	pag. 12
❖ Georgeta Muscă-Oană	- POEZIE	pag. 14
❖ Silvia Bitere	- POEZIE	pag. 15
❖ Cosmin Pincu	- POEZIE	pag. 17
❖ Ileana Vlad	- POEZIE	pag. 19
❖ Nicolae Pătruț	- POEZIE	pag. 20
❖ Lucia Olaru Nenati	- PROZĂ	pag. 21
❖ Ion Iachim	- PROZĂ	pag. 25
❖ Ion Cristea	- PROZĂ	pag. 28
❖	- PRIMITE LA REDACȚIE	pag. 31
❖ Alina Turcitu	- PERSONALITATEA LUNII	
	<i>Laurențiu Ploscaru</i>	pag. 35
❖	- ALȚI GENIALI	pag. 38
❖ Daniela Toma	- CRONICĂ DE TEATRU	pag. 40
❖ Marin Năstase	- PORTRET DE AUTOR	pag. 42
❖	- Personalitate literară	
	<i>Nina Cassian</i>	pag. 46
❖ Liliana Ghiță Boian	- ESEU	pag. 49
❖ Daniel Dăian	- ESEU	pag. 51
❖ Iulia Toma	- ESEU	pag. 53
❖ Șerban Mărgineanu	- GENURI LITERARE - <i>Literatura polițistă</i>	pag. 55
❖	- COMEMORĂRI - <i>Eminescu</i>	pag. 56
❖	- COMEMORĂRI - <i>Joseph Pulitzer</i>	pag. 58
❖ Camelia Pantazi Tudor	- COMEMORĂRI	pag. 60
❖ Sorin Andrei	- EVENIMENT	pag. 63
❖	- ROMÂNI DE SUCCES - <i>Elena Vijoli</i>	pag. 66
❖ Alexandru Banu	- ROMÂNI DE SUCCES- <i>Adrian Corsei</i>	pag. 69
❖ Renate Muller	- DIASPORA	pag. 72
❖ Viorel Ploșteanu	- DIASPORA	pag. 73
❖ Georgeta Resteman	- DIASPORA	pag. 74
❖ Nora Ferentz	- DIASPORA	pag. 75
❖ Doina Theiss	- DIASPORA	pag. 77
❖ Ruxandra Nicoleta Bohat,		
Georgian Ghiță	- CENACLURI LITERARE - <i>Orfeu</i>	pag. 79
❖ Florin Moldovan	- CENACLURI LITERARE	pag. 80
❖	- CURIOSITĂȚI ARTISTICE	pag. 82
❖ George Terziu	- DIALOGURI CULTURALE	pag. 84
❖ Radu Ionescu-Danubiu	- EPIGRAMA	pag. 85
❖ Liviu Zanfirescu	- EPIGRAMA	pag. 86
❖	- EDITURA „INSPIRESCU“	pag. 87
❖	- ZĂMBIND INTELIGENT	pag. 88
❖	- LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI	pag. 89

Editura "INSPIRESCU" - unicat în România!

- ✓ Realizare tiraje minime
- ✓ Grafică pentru copertă gratuit
- ✓ Cărți parfumate, gratuit, avem 10 parfumuri pe stoc
- ✓ Bonusuri constând în realizarea unor odorizante parfumate (auto) cu fotografia copertei cărții
- ✓ Gratuit 15 bucăți, restul contra cost
- ✓ Publicarea autorilor care au tipărit la editura noastră, în publicația internațională de cultură "Cervantes". Această publicație apare lunar, tipărită și on-line.
- ✓ Mediatizarea pe internet în cadrul publicației on-line "Cervantes" a unor selecțiuni din cărțile tipărite
- ✓ Mediatizarea cărților tipărite pe internet.

SC CONTISENT SRL
Realizăm produse publicitare deosebite
pentru imaginea firmelor
www.pret-de-producator.ro

ISSN 2285 – 3111
ISSN-L = 2285 – 3111

Nu se poate reproduce fără
acordul EDITURII®

Revistă apărută sub egida
SC CONTISENT SRL
www.pret-de-producator.ro

Revistă tipărită la Editura "Inspirescu"
www.inspirescu.ro

Începând din acest an, trimestrial vom edita un supliment al revistei Cervantes.
Cei care doresc să trimită materiale pentru publicat în revista „Cervantes” sau în suplimentul trimestrial o pot face pe adresa de e-mail: editurainspirescu@gmail.com
Responsabilitatea morală și juridică pentru opiniile și calitatea materialelor publicate revine în întregime autorilor.
Nu primim la redacție decât materiale culese în format electronic, cu respectarea normelor ortografice în vigoare.

OFERIM SPAȚIU PUBLICITAR în publicația „Cervantes”, în interiorul revistei, cât și pe coperta 3. Revista poate fi procurată contra cost pe e-mail: editurainspirescu@gmail.com și/sau telefonic la: 0732.407.032 sau 0740.554.987.

Nu moare, Don Quijote

Nu moare cel
cu pieptul deschis către vânt,
din al cărui pumn încheștat
țâșnește o lance,
cel pentru care va exista
oricând
măcar o moară de vânt
cu 1000 de capete

nu moare, acesta
își strânge tâmplele în palme
până le face izvor

pentru el,
piatra înflorește,
copacul și pasărea
cântă la fel,
planetele
sunt fructe comestibile,
“frumoase la vedere

și bune la gust”
anotimpurile, sunt
cărări prin copilăria culorilor
marea,
poate fi purtată cu evlavie
în căușul palmelor
să ude deșertul

nu moare, acesta!

se mai clatină câteodată
când cade o stea,
i se mai rupe și lancea,
dar folosește călcâiul
acoperit cu o frunză

rămâne-n picioare
căci undeva, mereu,
există o moară.

Anca Tănase

EDITAREA UNEI ANTOLOGII DE PROZĂ SCURTĂ

Ne bucurăm să vă anunțăm că Editura *Inspirescu* va edita prima antologie de proză scurtă din ultimii ani! Oferim astfel autorilor de scrieri scurte posibilitatea de a face parte dintr-un volum care se va tipări într-un tiraj suficient de mare din care fiecare autor va primi un anumit număr de exemplare.

Lansarea antologiei se va efectua într-o locație cu caracter cultural bine stabilită, în București.

Cu acest prilej se vor invita televiziuni precum și unele personalități din lumea literară. Antologia va fi mediatizată în reviste culturale și în spațiul virtual.

Referințele critice vor fi publicate în diverse reviste naționale și internaționale de cultură. Volumele de antologie vor fi odorizate cu diverse parfumuri cu arome florale sau fructate.

Redacția

Colectivul redacțional:

- ♦ **Fondator:** *George Terziu* (editurainspirescu@gmail.com)
- ♦ **Redactori:** *Mihail Grămescu* (aporisticon@yahoo.com, București), *Camelia Pantazi Tudor* (camipantazi2010@yahoo.com, București), *Liliana Ghiță Boian* (editurainspirescu@gmail.com); *Boris Marian* (boris.mehr@gmail.com, București), *Constantin Kapitza* (kapitza_costel@yahoo.com, București), *Mihail Gabriel Badea* (badeanmihail@yahoo.com, București), *Ștefan Doru Dăncuș* (dorudancus@yahoo.com, Târgoviște), *Daniela Toma* (danielle_jeu@yahoo.com, București), *Patricia Lidia* (patricia_lidya@yahoo.com, Timișoara)
- ♦ **Tehnoredactare:** *Natalia-Carmen Sfâra* (firmapromovare@g.mail.com)
- ♦ **Corectura:** *Carmen Bala și Rodica Zoița Cuc*